

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HEAD OVER HEELS WASN'T SUPPOSED TO MEAN FALLING IN LOVE.

IT'S ALL IN HOW YOU Fall

SARAH HENNING

IT'S ALL IN HOW YOU Fall

By Sarah Henning

Poppy

Little, Brown and Company

New York Boston

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir.

Telif Hakkı © 2022 Sarah Henning tarafından
Çizgi sanatı figürü © tetiana_u/Shutterstock.com.

Kapak resmi telif hakkı© 2022 Ana Hard'a aittir. Kapak tasarımı Jenny Kimura tarafından yapılmıştır. Kapak telif hakkı © 2022 Hachette Book Group, Inc. tarafından alınmıştır.

Hachette Book Group özgür ifade hakkını ve telif haklarının değerini desteklemektedir. Telif hakkının amacı, yazarları ve sanatçıları kültürümüzü zenginleştiren yaratıcı eserler üretmeye teşvik etmektir.

Bu kitabın izinsiz olarak taranması, yüklenmesi ve dağıtılması yazarın fikri mülkiyetinin çalınmasıdır. Kitaptan materyal kullanmak için izin almak istiyorsanız (inceleme amacı dışında), lütfen permissions@hbgusa.com adresiyle iletişime geçin. Yazarın haklarına verdiğiniz destek için teşekkür ederiz.

Poppy
Hachette Kitap Grubu
1290 Avenue of the Americas, New York, NY 10104
Bizi LBYR.com adresinde ziyaret edin

İlk Baskı: Mayıs 2022

Poppy, Little, Brown and Company'nin bir baskısıdır. Poppy adı ve logosu Hachette Book Group, Inc. şirketinin ticari markalarıdır.

Yayıncı, yayıncıya ait olmayan web sitelerinden (veya içeriklerinden) sorumlu değildir.

Library of Congress Cataloging-in-Publication Data
İsimler: Henning, Sarah, yazar.

Başlık: Her şey nasıl düştüğünde / yazar Sarah Henning.

Diğer başlıklar: Her şey nasıl düştüğünde

Açıklama: İlk baskı. | New York ; Boston : Little, Brown and Company, 2022. |

İzleyici kitlesi: 12 yaş ve üstü. | Özet: Sakatlanan on beş yaşındaki jimnastikçi Caroline yarışmayı bırakmak zorunda kalınca, ağabeyinin en yakın arkadaşı Alex ona yeni bir spor dalı bulması için yardım edeceğine söz verir ve karşılığında eski takım arkadaşıyla bir randevu ayarlamayı teklif eder.

Tanımlayıcılar: LCCN 2021030875| ISBN 9780759556676 (pbk.)| ISBN 9780759556669 (ebook)

Konular: CYAC: Spor-Kurgu. | Flört (Sosyal adetler)-Kurgu. | Hırs-Kurgu. | Kimlik-Kurgu. | LCGFT: Romanlar.

Sınıflandırma: LCC PZ7.1.H4642 It 2022| DDC [Fic]-dc23 LC kaydı <https://lcn.loc.gov/2021030875> adresinde mevcuttur

ISBN'ler: 978-0-7595-5667-6 (pbk.), 978-0-7595-5666-9 (ebook)

E3-20220422-JV-NF-ORI

İçindekiler

[Kapak](#)

[Başlık](#)

[Sayfası](#)

[Telif Hakkı](#)

[İthafı](#)

[Önsöz 1](#)

[2](#)

[3](#)

[4](#)

[5](#)

[6](#)

[7](#)

[8](#)

[9](#)

[10](#)

[11](#)

[12](#)

[13](#)

[14](#)

[15](#)

[16](#)

[17](#)

[18](#)

[19](#)

[20](#)

[21](#)

[22](#)

[23](#)

[24](#)

[25](#)

[26](#)

[27](#)

[28](#)

[29](#)

[30](#)

[31](#)

[32](#)

[33](#)

[34](#)

[35](#)

[36](#)

[37](#)

[38](#)

[39](#)

[40](#)

[Sonsöz](#)

[Teşekkür](#)

[Yazar Hakkında](#)

[FazlasınıDaha](#)

[Keşfedin](#)

*Hayallerini kaybedenler için-
Umarım kendinizi yeniden
bulursunuz.*

Kitap , ön , fırsatları ve daha fazlasını keşfedin.

[Daha fazlasını öğrenmek için buraya dokununuz.](#)

Önsöz

İnin. Bu bir l n d.

Yuvarlama. Çift tam düzen. Sopa. Üçüncü Kansas eyaleti kırıış şampiyonluğum için bir reçete - eğer bir arada tutabilirsem.

Zihnim, sırtım, kaderim: Parçalanabilecek ve zaferimi de beraberinde götürebilecek çok şey var.

Küçük bir zil çalıyor, on saniyem kaldı. Olga çevremde mükemmel bir koç heykeli gibi duruyor, kollarını kavuşturmuş, çenesi gergin bir şekilde iniş minderimin yanında duruyor. Takım arkadaşlarım onun ötesinde mavi ve tebeşirlenmiş deriden oluşan bulanık bir bulanıklık. Duruşumu ayarlıyorum, tüm ağırlığımı kırıışın en ucundaki arka bacağımın üzerine veriyorum, baştaki bacağım dışarıda ve ayak parmaklarım agresif bir şekilde sivri.

Hadi, geri, bunu yapabiliriz. Bunu yapabilirim.

Tereddüt etmeden üç adım koşuyorum ve tüm gücümle kırıışın ucunu yumruklayarak kendimi fırlatıyorum. Belim çarpmanın etkisiyle tutuldu, sistemimde dolaşan ibuprofen miktarından olduğu kadar bunun için ne kadar çok çalıştığım da habersizdim. Ne kadar istediğimden. Acı hissi kas hafızamı otomatik pilottan çıkarmaya yetiyor ve ikili dönüşüme geç giriyorum. Bunu altıncı his olarak biliyorum ve son on yıldır spor salonunda geçirdiğim her dakika, onu kurtarmak için bir sonraki adımda ne yapacağımı belirliyor.

Dönüş artıyor. Mavi iniş minderi istediğimden daha hızlı geliyor ve eğer sonuna kadar dönemezsem bir adım atabilir ya da düşebilirim. Ya da daha kötüsü, bariz bir şekilde az döndükten sonra her ikisini de yaparım ve her iki dönüşü de tamamlamadığım için beceri için kredi alamam.

Bir nefesten daha kısa bir sürede ayaklarım minderin plastikten yapılmış serin yastığına çarpıyor. Vücudum yere nasıl indiğime uyum sağlarken gözlerim yön bulmak için kırıışın ucunu işaret ediyor. Kalçalarım kare şeklinde değil ama bir adım bile atmıyorum, sopaya tekrar otururken neredeyse fark edilmeyen bir ayarlamayla alt yarımı omuzlarımla aynı hizaya getiriyorum. Kollarım selam vermek için başımın üzerine kalkıyor.

Arkamdan alkışlar yükselirken yüzüme bir gülümseme yayılıyor - koçum, takımım, tribünlerde Balan'ın Jimnastik tişörtlerini giymiş ailem. Ayaklarımı karıştırmamaya ve özellikle seçici bir hakemden istemeden son saniye kesintisi almamaya dikkat ederek doğrudan bir selamlama için hakemlerle yüzleşmek üzere dönüyorum. Hareket son doksan saniyede tamamladığım her şeyden daha kolay ama yine de bir şekilde aniden çok fazla geliyor.

Sırtım burkuluyor ve kollarım havada yaptığım ayarlamalar kadar otomatik bir tepkiyle aşağıya iniyor. Sırtımın alt kısmından kürek kemiklerimin arasındaki yarığa kadar omurgam boyunca bir acı şoku yayılırken yüzümdeki gülümseme dalgalanıyor.

Korkunç bir an için ilerleyemiyorum, gülümsememi geri kazanamıyorum, minderden ayrılamıyorum.

Olga mindere çöküp beni kucağına çekerken acıdan gözlerimin kenarları yaşıyor. Beni bedenine bastırırken eliyle başımı okşuyor, o anda sadece neye mal olduğunun değil, neyi başardığımın farkında. "Bu iyiydi, çok iyiydi. Ağladığına değdi!" Tabii ki gözyaşlarını fark etti. O hiçbir şeyi kaçırmaz. "Attan inmekte biraz geç kaldın ama sen bir savaşçısın Caroline, her zaman benim küçük savaşçım oldun. Bunun üç numara olduğuna eminim. Kirişin Kraliçesi bir kez daha."

Beni minderden yönlendirmesine izin veriyorum, ayaklarımı takım arkadaşlarımın kucağına doğru hareket ettirirken beni sıkıca kavlıyor, sırtım yol çığlık atıyor.

"Jimnastik, çok sayıda n yıllık re re sahip bir spordur."

Dr. Kennedy'nin sözleri beynimin içinde yuvarlanıyor, her otuz saniyede bir zihnimin ön saflarına geri dönmekten önce tüm gri madde ve iç organlardan sekiyor. Son bir saattir, babamla spor hekimliği ofisinden sözsüz bir şekilde ayrılıp Prius'unu Balan'ın Jimnastik Salonu'na doğrulttuğumuzdan beri bu böyle.

Aynı şey, tekrar ve tekrar: Yüksek arkalıklı sandalyesinden düşünceli bir şekilde öne doğru eğildi. Benimkinden çok daha kötü vakaları iyileştirmiş parmaklarında bir bükülme. Kötü haber anlamına gelecek kadar nazik bir gülümseme. Sonra, çekiş.

"Caroline, tedavi için beni aradın ama açık konuşmak istiyorum. Kronik sırt ağrısını iyileştirebilecek hiçbir terapi, iğne ya da ameliyat yok. İyileşmenin tek yolu, kronikleşmesine neden olan şeyi durdurmaktır."

Yeni kalçalar takan, bağları sağlıklı vücut parçalarından hasarlı dirseklere taşıyan, kardeşimin dünyanın en kısa oyun kurucusu olarak kariyerini berbat bir dize rağmen sağlam tutan bu adam benim için hiçbir şey yapamazdı.

O emebilir. Sırtım emebilir. Her şey emebilir.

Onu kafamdan silkeliyorum, sarı at kuyruğu kulaklarımı okşuyor, çünkü hayatımdaki en kötü doktor randevusunun tekrarını durdurmak için yapabileceğim tek şey bu.

"Ne zaman hazır olursan, Caroline."

Oh. Doğru ya. Olga'nın patentli "koç" sesine gözümü kırıpıyorum ve dünya geri geliyor. Tebeşir dolu hava. Haziran başında Kansas'ta bunaltıcı bir öğleden sonra olmasına rağmen klimanın olmaması. Teneke ses sistemi on bire kadar bangır bangır çalışıyor çünkü önümüzdeki iki saat boyunca Balan'ın spor salonunda en seçkinlerimiz olacak.

Tamam, sadece birimiz gerçekten elit: Sunny Chavez. Bu yaz ulusal yarışmalara katılmaya hak kazandı ve geçen yıl orada on üçüncü oldu.

kulağa korkunç geliyor ama aslında süper iyi. Ve şimdi Sunny ve takım arkadaşlarımın geri kalanı, pas ilerleme ısınma hareketimizi yer minderinin her köşesinden sessizce beni izliyorlar.

Neredeyse her gün yaptığımız bir şey bu; uykumuzda yapabileceğimiz becerilerden rutinimizdeki en zor geçişlere doğru ilerliyor, diyagonal olarak kurulmuş iki grup halinde ileri geri gidiyoruz. Olga ve babam takla pistine karşı tünedikleri yerden bakıyorlar, omuz omuza, derin bir sohbete dalmışlar. Bir yıldan biraz fazla bir süredir çıkıyorlar ve bunun tuhaf ve utanç verici olduğunu düşünsem de, aslında bensiz geleceğimi tartışmak yerine yaltaklanmaya neden olan tatlı sözler fısıldamalarını isterdim.

"İki kat geri git," diye bir ses kulağıma üflüyor - en iyi arkadaşım Peregrine, bana ne yapmam gerektiğini açıkça söyleyerek rutinde nerede olduğumuzu ima ediyor. Sunny ile paylaştığımız diyagonalde benden sonra o geliyor.

Neredeyse dört yıldır başarıyla indiğim bir pasa doğru kendimi fırlatıyorum.

Dönüş, geri sıçrama, geri sıçrama, çift .

Belim geriliyor, hafif bir sıçrayışla yere iniyorum ki bu çok can sıkıcı çünkü kırıktan sonra yer en iyi etkinliğim - müziğim *Hamilton*'dan bir derleme ve harika, söylememe izin verin - ve hemen Sunny'nin arkasında sıralanıyorum ki Jada da aynı şeyi yapmak için karşı çaprazda yer alabilsin. O ve Avalon dokuzuncu seviyedeler ve bir şekilde hep şöyle ayrılıyor: iki onuncu seviye ve tek elit ve iki dokuzuncu seviye. Hiyerarşi, en iyiler arasında bile.

Sunny'nin arkasında sıraya girdiğimde dönüp güzelce bakımlı kaşlarını kaldırıyor, sesi alçak ama endişe dolu, sonuna kadar açılmış. "Randevu mu?"

"Evet."

Yazın günde iki kez yaptığımız antrenmanlar arasındaki öğle tatilinde Dr. Kennedy'yi görmeye gideceğimi herkes biliyordu. Takım arkadaşlarım, koçum - hatta muhtemelen her gün öğlen saatlerinde gelen teslimatçı bile çünkü babamın market alışverişi için tercih ettiği yöntem Amazon Pantry. Bugünlerde açık olan Cumartesi sabahları babamı gerçekten çiftçi pazarına götürmem gerekiyor.

Sırtım birkaç yıldır kötü haberler veriyor, ama hiçbir şey

antrenman öncesi ibuprofen ritüeli düzeltemedi ya da en azından hafifletemedi. Hareket açıklığım, ilkbaharda onuncu seviyedeki ilk yarışım olan üçüncü eyalet şampiyonluğumu kazandığımdan beri yavaş yavaş kötüleşiyor. O rutin sırasında sırtımı incittim, ancak bir hafta içinde kaslarımın her zamanki donuk ağrısına geri döndü. Bu kronik ve can sıkıcı bir durum; hayatım boyunca devam eden uyumsuz bir alt akıntı. Sürekli bir *dun-dun-dunnnnnnn* korusu.

Artık saklayamaz hale geldiğimde ve Olga ile babam sırtımı kontrol ettirmek için ses çıkarmaya başladığında, tüm prosedürün ağı olacağını düşündüm. Belki de Dr. Kennedy'nin dosyama bir göz , "mmmhmmm" diye mırıldanması, bel eğrime büyük bir kortizon iğnesi yapması ve beni yollaması kadar basitti.

İğneyi talep etmiş ve almış olsam da gerçek öyle değildi.

Dr. Kennedy'nin anlamadığı şey, jimnastiğin benim hayatım olduğu. Bu benim dramatikliğim değil. Gerçek bu.

Sadece eyalet kış şampiyonluğunu tekrarlamaktan değil, belki de tüm yarışmaları kazanmaktan bir nefes uzaktayken pes edemem. Elit statü, üniversite bursu, ulusal yarışmalara seyahat gibi hayallerimin kalan son seviyesini de açmama bir göz kırpması kaldığında. O kadar yakınım ki sadece mecazi olarak tadına bakmakla kalmıyor, her gün Sunny ile antrenman yaparken *görebiliyorum*. Hayallerim, en eski arkadaşlarımdan birinin üzerine 3D olarak basıldı.

Arkadaşım bana dramatik davranıyormuşum gibi bakmıyor. Onun yerine yüzü yumuşuyor ve eğiliyor, kıvrıcık topuzu da onunla birlikte eğiliyor. Takımın ablası olma rolünü çok ciddiye alıyor ve UCLA'ya gitmeden önce onunla hâlâ bir yılım olmasına rağmen boğazımda bir şeyler düğümleniyor. Onu şimdiden özlüyorum ve tam karşımda duruyor. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Gözlerimde yeni yaşlar belirliyor, daha önce ıslak ve kırmızı çerçeveli olan aynı noktalara kayıyor. Dudaklarım titremeye başlıyor, o yumru büyüyor ve nefes borumu ve sözlü olarak cevap verme şansımı engelliyor. Başımı sallıyorum.

Peregrine kendi ikili geri sekansından sonra geliyor ve Avalon'un bir sonraki pası boyunca üçümüz birlikteyiz. İki karşılıklı bakışıyor ve Sunny "Olga'ya beş kişiye ihtiyacımız olduğunu söyleyeceğim" diyor.

Başımı şiddetle sallıyorum. Maskaramdan geriye kalanlara tebeşir yapışmasın diye elimin tersiyle biriken gözyaşlarımı siliyorum. Kelimeler ağızımdan , sesim kısık, telaşlı ve kısık. "O ve babam

konusmaya başladık bile. Bunun bir şey olmasını istemiyorum." Daha fazla gözyaşı oluşurken yutkunuyorum. Hay Allah. Bu çok iğrenç bir şekilde utanç verici. "Burada olmaz."

Peregrine dudağını ısıyor ve mor-siyah örgüsünü çekiştiriyor. "Antrenmandan sonra Salad Bros?" Peregrine bana soruyor ama arabası olan tek Sunny'ye bakıyor.

Akşam yemeği bir olasılık çünkü saat beşte işimiz bitiyor, bu da yaz antrenmanlarını sevmemizin nedenlerinden biri. Haftada otuz beş saat antrenman yapmamıza rağmen kendimize yılın diğer zamanlarından daha fazla zaman ayırabiliyoruz. Muhteşem bir şey: Cuma geceleri, Cumartesi ve Pazar günleri istediğimiz her şeyi yapabileceğimiz tam günler. Okul yılı boyunca bu kadar şanslı değiliz; hafta içi her gün saat dokuza kadar spor salonundayız ve her hafta sonu antrenmanlar ya da toplantılar için saatlerce salonda kalıyoruz.

Başım la onaylıyorum ve Olga takla pistinden yüksek sesle boğazını temizlerken Sunny "Anlaştık" diye fısıldıyor, koçun bakışları saç spreyli kafalarımızın arkasına yöneliyor.

"Üzgünüm, Koç." Sunny el sallayarak özür diliyor ve ardından kendini gülünç derecede mükemmel bir tam dönüşle fırlatıyor.

2

"Tamamdır. Thr cketts. Gidiyoruz." Peregrine, Marvel'ın son filmi için salonun ortasındaki en iyi koltukları kapıldığını kanıtlamak için **telefonunu** burnumun dibine **sokuyor**, sonra da dönüp Sunny'ye uzatıyor.

Takım dolaplarımızda, zemin ile iki antrenmanlı, yedi saatlik günümüzün son aleti olan beam arasında antrenman ortası atıştırmalıklarımızı dolduruyoruz. Peregrine bu fırsatı salatalarımıza Spider-Man & Co. ekleyeceğimizi bildirmek için kullandı. Benim olmadığım bir şekilde kararlı ve benden gelecek herhangi bir itirazı nasıl kısa devre yaptıracağını çok iyi biliyor. Bu durumda, *bunu yaparken* niyetini açıkça ilan ederek, ki bu aynı zamanda ağzıma iki elma dilimi soktuğum sırada oldu.

Sunny metalik bir çınlamayla dolabını kapatıyor ve kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Belki yemek sonrası planlarım vardı."

Peregrine gözünü kırpmıyor. "Seni sevdiğim için, tek kişilik anaokulu partisi olarak elit düzeydeki hayatın hakkında küçümseyici bir şaka yapmayacağım."

Sahte bir nefes. "Evde eğitim görüyor olmam arkadaşlarım olmadığı anlamına gelmiyor, Peregrine Liu, *çok teşekkürler*."

Sunny sahte kavgadan, önizlemelerde paylaşacak tarçınlı Orbit'i yokmuş gibi davranması dışında pek bir anlamı olmayan hızlı bir kuş çevirmeyle çıkıyor. Demek istediğim, her Ağustos ayında göl evinde verdiği devasa doğum günü partisinden de anlaşılacağı üzere, ikimizin toplamının yirmi katı kadar arkadaşı var. Northland Lisesi'nde bizden daha fazla insan tanıyor ve bizim binada bulunduğumuz süre kadar binadan uzak kaldı. Bunun sebebinin Peregrine ve benim sadece birbirimizle takılacak *kadar* özel olmamız olduğuna inanmak isterdim ama evet, hayır, bu bir yalan olurdu. Büyük olasılıkla ağabeyim Nat, ailemizdeki tüm sosyal kelebek genlerini emdi ve bana hiçbir şey bırakmadı; ve Peregrine, spor salonundaki tüm palavralarına rağmen, sadece derinden tanıdığı insanlara tam cümleler söylüyor.

Azı dişlerimin Honeycrisp'imın kalıntıları üzerinde işlerini yapmalarına izin vereceğim ve

Bir yudum su içmeden önce bir saniye yutkunup öksürüyorum. Sadece Peregrine ve ben kaldığımızda ve boğazım temizlendiğinde, elimde kalan tek şey: "Peki o zaman. Cuma gecesi tayt giyen adamlar. Şimdiden daha iyi hissediyorum."

Peregrine telefonunu dolabına fırlatıyor ve kapısına yapıştırılmış çeşitli The Cure kupürlerinin saç spreyi ve goth/Beetlejuice ihtişamıyla dalgalanmasına neden olacak kadar sert bir şekilde çarpıyor. Geçen sonbaharda Peregrine bir karşılaşmada siyah ruj sürmüştü ve Olga çılgına dönmüş, ısınma hareketlerinden önce ruju silmek için üzerine atlarken ona Robert Smith diye seslenmişti. İkimiz de kimden bahsettiğini bilmiyorduk, bu yüzden ertesi gün resimleri buldum ve şaka olsun diye bantladım, ama Peregrine onları sevdi, bu yüzden kaldılar. "Mayolarla geçirdiğimiz zaman düşünüldüğünde, tayt giyen erkekleri görmek bir jimnastikçinin ruhuna iyi gelir. Tıbbi olarak kanıtlandı, Caro- babana sor."

Yüzümü buruşturuyorum. Bekâr bir babanın ergen kızı olarak yeterince sorunum var -annem tam velayeti aldığından beri çoğunlukla mesaj yoluyla ebeveynlik yapıyor- ve Örümcek'in kostümünün hayal gücüne bıraktığı küçük şey hakkında şiirsel ağıtlar yakmak bana babamın çamaşır dolabındaki tamponlar hakkında zırvalamasından başka bir şey kazandırmayacak. "Sormana gerek yok. Tamamen kontrol edildi."

Peregrine kesinlikle dikkatimi randevuyla henüz bilmediği her şeyden ve Olga ile babamın konuştuğunu düşündüğüm her şeyden uzaklaştırmaya çalışıyor. Denediği için onu seviyorum ama işe yaramayacak kadar inatçıyım.

Biz beş yaşındayken ve kaslı aktörlerin zıp zıp zıplamalarını izlemeye zorlanırken, babam ve Olga takla pistinden Balan'ın Jimnastik ön bürosunun arkasındaki küçük ofisine taşındılar. Ana spor salonunu lobiden ayıran kapı çerçevesinin ötesini görmek imkansız olsa da, söz konusu kapı çerçevesinin yanına dizilmiş kiriş sıralarına doğru ilerlerken gözlerim o tarafa doğru kaymaktan kendini alamıyor.

Yani, doksan dakika konuştular ve şimdi de özele mi alıyorlar? Beni dahil etmediklerine göre *o kadar* da ciddi olamaz, değil mi? Olga üniversite çağındaki kızı Elena'yı bizimle ilgilenmesi için gönderdiğinde rahatlamıyorum çünkü bu muhtemelen bir süre daha orada kalmayı planladıkları anlamına geliyor.

Sunny'ye dik ve Peregrine'in yanındaki normal kirişime tırmanıyorum ve dans becerilerine başlıyorum: çeşitli türlerde sıçramalar ve dönüşler. Otuz dakika sonra yuvarlanma becerileri üzerinde çalışmaya başlama zamanı geldi. Başlamak için ters taklalar, kamçı sırtları ve kıvrımlar. Ve sonra alçaktan yere inen bebek kirişleri arasında bir rotasyon ve eğer hazırsak

Yaz boyunca öğrenmeyi hedeflediğimiz becerileri çalışmak için ekstra dolgu ile düzenleme ışıını. Benim için bu ayakta Arap taklası, yani yarım dönüşlü bir ters takla, böylece ters yöne bakarak iniyorsunuz. Bu kör bir iniş, yani ayaklarınız daha kirişi göremeden yere çarpıyor.

Onuncu seviye olarak, A'dan E'ye beceri elit olmayan değer sistemimizdeki en yüksek değer olduğu için, ayakta duran bir Arabian'ı dahil etmek alışılmadık bir durumdur. Elit A'dan I'ya (diğer bir deyişle Simone Biles bölgesi) gitse de fikir aynıdır: Üst seviyeler tamamen doğru becerileri başlangıç değerinin alfabe çorbasında bir araya getirmekle ilgilidir. Elit olmayanlar hala on puanlık bir sistemde, yani bu kadar zor bir beceri yapmak *zorunda değilim* - puanları başka bir şekilde bir araya getirebilirim - ama arka arkaya üç şampiyonluktan sonra oyunumu yükseltmek *istiyorum*. Bu da demek oluyor ki, eğer sırtım gelecek yıl yeterince dayanırsa, eyalette onuncu seviyede yarışmaya katılan tek kişi ben olacağım.

Bonus: Çok eğlenceli.

Bir bebek kirişinin üzerinde yarım düzine yapıyorum, ayaklarımın topları her seferinde mıknaatısla çekilmiş gibi deriye çarpıyor. Bektan randevunun adrenalini, herkesin içinde ağlamaktan çıldırmak ve her şeyin yolunda gitmediğini hissetmek, son birkaç saatin kaosunun ortasında bana *nokta atışı* yaptırdı.

"Dostum, bu *ateş*. Sırtındaki sakatlık ne?" Peregrine yanımda on ikinci kez kurt atlayışına önden takla atma bağlantısı için başlangıç pozisyonuna geri dönerken koyu renk gözleri üzerimde geziniyor.

"Sadece bacaklar var, sırt yok." Tamam, sırt *yok* değil, ama *daha az* sırt, Olga'nın seçmesinin nedeni de bu - üzgün alt omurlarımı incitme şansım çok daha az. Gerçi şu anda Dr. Kennedy'nin bana verdiği lokal anestezi sayesinde her zamanki ağrı biraz azalmış durumda. Umarım birkaç gün içinde steroid etkisini gösterdiğinde, birkaç hafta boyunca bu şekilde hissedeceğim.

"Her neyse," diyor Peregrine iltifatımı reddederken -birbirimizden bile iltifat almakta pek iyi sayılmayız- eğilip sesini alçaltmadan önce. "Sunny bile bu yüksekliğe yaklaşamaz. Bu tamamen destansı."

"Sadece ben inersen."

Peregrine gözlerini deviriyor. Jimnastikte bir numaralı kural: Havalı bir beceri ancak onu gerçekten başarabilirseniz havalıdır.

Sunny, sırasını dolgulu büyük kiriş üzerinde tamamlar; bir Rulfova'ya bir hava çalışması yapar ki bu, tamamen çözdüğünde muhteşem bir kombinasyon olacaktır

Dışarı. Ve yapacak. Rulfova temelde tam dönüşlü bir sırt düzenidir, ancak elleriniz temas eder ve bacaklarınız kirişin üzerinde durmak için aşağı sallanır. Kiriş üzerinde dolguyla yapmak kolay değil; dizleri vurduğu anda mindere çarpıyor. Bu da her şahit olduğumda sırtımı geriyor.

Yine de, dolgu kesinlikle gerekli çünkü dönüşü henüz mükemmel hale getiremedi ve bacakları zamanın yüzde ellisinde kirişi yarmayı kaçırıyor. Havadan girişle ilgili bir şey onu rahatsız ediyor - ayakta dururken Rulfova'yı gayet iyi yapabiliyor, ancak eller olmadan bir takla eklediğinde daha riskli bir teklif haline geliyor.

Aşağı atlıyor ve sağ bacağının içi kiriş yanığı ile alev alıyor, hafif bir tebeşir tozuyla kayma izleri. Üst paspasın örgüsü dizlerine kabartılmış ve başını sallıyor. Gözlerini yakalıyorum - her şey size kolay geldiğinde, kolay olmayan şeyler çekilmez oluyor. "Düşündüğünden daha iyi görünüyor, Sun."

Burnu kırışıyor. "Eminim Jana Rulfova burayı bu halde görseydi mezarında ters dönerdi."

"Özellikle seni yargılamak için dirilmeden önce mükemmelleştirmen gerekecek," diye kestirip atıyorum. Topuzundan kaçan buklelerini düzeltirken ve bebek kirişlerine doğru dönerken bu bana sıkı dudaklı bir gülümseme kazandırıyor.

"*Caroline*" spor salonunda çaldığında bir ayağımı yastık gibi mavi minderin üzerine koymuştum. Olga spor salonu ile lobi arasındaki eşikte duruyor, babam da onun arkasında. İkisi de memnun görünmüyor; kızgın ya da üzgün değil ama bitkin gibiler. Kankalarımınla geçirdiğim zamanın verdiği tüm sıcaklık ve dikkat dağınıklığı buharlaşıp gidiyor, soğuk bir korku ipliği tenimi sarıyor. "Bir dakika."

Dr. Kennedy'nin tavsiyesini tartışmak istiyorlar. Hayır.

Bu yanlış: Onu almamı istiyorlar.

En iyisinin ne olduğunu bildiklerini söyleyecekler. Önümde koca bir hayat olduğunu. Vücuduma sonsuza dek sahip olacağımı ve ona iyi bakmam gerektiğini.

Ve bununla ilgilenmek işi bırakmak demektir.

Babam aşağıya ve uzağa bakarak bunu doğruluyor. Olga daha cesur, koyu renk gözleri son on yılda daha da kalınlaşan ve sararan perçemlerinin altında dalgalanmıyor. Yine de boynu kızarmış, rahatsızlığı yüz ifadesine yansımış.

Zaman, çalkalanan zihnim dışında her yerde duruyor. Diğer kızlar da donup kalıyorlar, tıpkı daha önce yerde treni izlerken yaptıkları gibi

kariyerimin ne zaman biteceğine dair bir hesaplama. Bildiğim hayatım sona erdiğinde.

Umutlarım ve hayallerim kalbimde sıraya giriyor, boğazımdaki yumru geri gelene kadar birikiyor ve birikiyor. Muhtemelen beni en çok seven iki insana - Nat ve annemden özür dilerim ama bu doğru - gözlerini kırıştırdığımda, sırtımın ve dolayısıyla *benim* artık *yapamayacağım* gerçeğinden dolayı acıma ve kalp kırıklığı dolu gözleriyle o an hiç bitmeyecekmiş gibi görünüyor.

Ama ne yapabileceğimi bilmiyorlar mı?

Pek çok *elitin* yapamadığı bir hareket olan kırıste ayakta Arap atlayışında ustalaşmaya *çok yakınım*.

Arka cebimde eyalet bar şampiyonluğuna koşmak için hem bir Gienger hem de bir Tkachev var.

Tam burgulu Yurçenko'm nihayet bir sopayla iyi bir yükseklik kazanıyor.

Çift sırtlı üç yuvarlanma sekansında ustalaştım ve hepsini aynı alkışa değer rutinde birlikte gerçekleştirmeyi planlıyorum.

Yine de yüzlerinden, vücut dillerinden ve nemli havadan anlaşılıyor ki bu işi bırakmamı istiyorlar. Bitirmemi. Bitir.

Aptalca ama *Hamilton*'dan bir replik beynime kazındı. Zemin müziğimde söz olmamasına rağmen George Washington'ın sesini hala net bir şekilde duyabiliyorum: *Henüz değil*.

Ben hazır değilim.

Olga ve babamın ne yapabileceğimi görmeleri gerek. Benden neyi istediklerini. "Sadece bir tane daha," diyorum inatçı bir gülümsemeyle, kendimi minderden kırışın tanıdık tebeşirli derisine doğru çekerken. Bu bir rica değil, bir açıklama. O serin korku yok oldu ve hissettiğim tek şey sıcaklık - hayal kırıklığı, aciliyet, öfke.

Ben küçük bir çocukken, Nat'in en iyi arkadaşı Alex bana "Flip" lakabını takmıştı çünkü sürekli "Şuna bak!" diye bağırır ve kendimi her zaman kaşların üzerinden geçmeyi içeren yeni bir numaraya atardım. Ama şimdi dikkatleri üzerime çekmeme gerek yok, çünkü gözler zaten üzerimde. Ve ben gösteriş yapmaya hazırım. Yapabileceğimi kanıtlamak için.

Duruşumu ayarladım. Yerimi kontrol etmeme gerek yok. Arkama bakmama gerek yok. Sadece yapmam gerekiyor. Onlar izlerken. Çünkü izliyorlar.

Şunu izleyin.

Ayakta Arap hareketi yapmak bir saniyeden az sürer.

Yukarı. Ters takla. Tepede yarım dönüş. Ayaklar kör vuruş.

Ayaktayım, dönüp duruyorum, dünya bir çamaşır makinesi dönüşünde dönerken kendime güveniyorum - paspasların mavisi, tavanın benekli bej yalıtımı ve etrafımı saran diğer insanların iğne uçları tanıdık bir kaleydoskopta birbirine karışıyor.

Ama sonra bir şeyler gider.

Kirişe doğru dönerken kalçalarım kare şeklinde değil.

Belki de yeterince yüksellemedim.

Ya da çok fazla aldım.

O kısacık saniyede tek yapabildiğim onu kurtarmaya çalışmak. Sırtım benden önce geriliyor. Ayaklarım kirişe uzanıyor ama tavandan başka bir şey göremiyorum.

Bir ayağım aletin kenarını buluyor, ayağımın topu kirişin tepesinden yana doğru olan kavisi yarıyor. Diğer ayağım ise tamamen dışarıda ve minderin üzerindeki ölü havanın içinde. Tüm bunlar endişelerimin en küçüğü, çünkü takla kısmını aşırı döndürdüm, bu da vücudumun üst yarısının çok ileride olduğu ve yüzüstü kirişe, mindere ve minderin metal bacak destekleriyle aynı hizada olacak kadar uzun olmadığı korumasız alana doğru düştüğüm anlamına geliyor.

Ellerim dışarıda ama reflekslerimin bir saniyenin kıyısında yapabileceği çok şey var. Önce dizim çarpıyor ve karnım aparatın sert gövdesine çarpmadan önce sırtımı sarsıyor. Göğüs kafesim karşı kenara çarpıyor, çarpıyor ve ellerim kirişe tutunmak için çabalarken gövdemde daha kötü yankılar gönderiyor. Yüzümün yan tarafı, çene çizgisinden şakağıma kadar tebeşirlenmiş deri üzerinde bir yanıkla kayıyor.

Ve sonra bitti.

Orada bir yığın halinde yatıyorum, her şeyim alevler içinde -yüzüm, dizlerim, sırtım.

Oh, sırtım.

Her zamanki huysuz ağrım yırtılıp açıldı - artık donuk değil, her şey keskin ve sırtımın kepçesinden dışarı doğru fırlıyor. Derimin üzerinde akıyor, ciğerlerimin ağırlığı altında ezilmesine neden olacak kadar ağır.

Ciğerlerim genişlerse, acı da artar.

Görüşümde karanlık noktalar uçuşuyor ve ağzımda kan var, çenem çarpmanın etkisiyle kapanıyor ve iç yanağımın bir kısmını da beraberinde götürüyor.

Herkes hareket halinde.
Sunny, en yakındaki, hamle yapıyor.

Peregrine, bebek ışını tarafındaki engellerin altından ve üstünden hızlı adımlarla geçiyor, mor renkli bir bulanıklık.

Avalon ve Jada su fiskiyelerinden içeri dalıyorlar. Olga.
Baba.

Jimnastiğin büyük bir kısmı inişte, yani jimnastiğin büyük bir kısmı da düşüşte. Ama neden şimdi ve burada böyle düşmek zorundaydım? Onların yanıldığını kanıtlama şansım varken kelimenin tam anlamıyla yüzüstü düştüm ve bu şu anda tüm vücudumdan daha fazla acı veriyor.

Önce Sunny yanıma geliyor ve Peregrine'i kıl payı geride bırakıyor. İkisi de büyük minderin üzerinde boğuk bir şekilde yuvarlanmama yardım ediyor, minderin iç köpüğü vücuduma uyum sağladığından sırtımdaki baskının bir kısmını alıyor. Gözlerimi kırıştırarak mor lekelerden arındırmaya çalışırken Peregrine elimi sıkıyor ve tavan, tembel endüstriyel vantilatör ve takım arkadaşlarımdan yüzleri beliriyor.

"Haklıymışsın Peregrine, benim Arabım ateş gibi. Beni çok fena yaktı."

"Hâlâ destansı," diye ısrar ediyor Peregrine.

"Neyin acıyor?" Sunny lafı dolandırmadan soruyor, benim kendimi küçümsememe asla fırsat vermiyor.

Bu beni bir kahkaha attırıyor ve pişman oluyorum. "Her şey mi?"

Sunny'nin parmakları yüzümün yan tarafında geziniyor ve bakmadan kirişin üzerinde bir ya da iki kat epidermis bıraktığımı bildiğim kadar çiğ olan deri şeridi. "Sıkı tutun, biraz buz gerekecek."

Kadın ortadan kayboluyor ve onun yerine Olga ve babam beliriyor. Olga kollarını kavuşturmuş ve en kötüsüne hazırlanmış gibi gergindir. Babamın köprücük kemiklerinin kuzeyindeki her yerin rengi solmuş. Bir acil servis doktoru olarak neredeyse her gün tıbbi felaketlerle uğraşıyor ama yine de kan görünce bayılacakmış gibi görünüyor. Ve gözle görülür bir kanamam bile yok.

Aralarında konuşanın Olga olması hiç de şaşırtıcı değil. "Sırtın nasıl?"

"Eğer 'gayet iyiyim' dersem bana inanır mısın?" Olga buna bir yanıt vermeye tenezzül etmez.

Kendimi oturmaya zorluyorum, Peregrine yardım etmek için elimi çekiyor. Bel kıvrımım titrerken yüzümü düz tutmak için itiraf etmek istediğimden daha çok çalışıyorum

ve hareket açıklığı boyunca tutukluk yapıyor. Bu her zamanki ağrılardan değil; sırtımın alt kısmındaki o ilk yakıcı çığlık genişleyerek ölümcül bir feryada dönüşüyor. Vücudumun geri kalanı buza dönerken, parmaklarım titrerken sıcak ve nabız gibi atıyor ve canlı.

Başımı sallıyorum ve Peregrine'in elini bırakıp tekrar yastıklı minderin kucağına düşüyorum. Nefes alışım sık ve zor. Gözyaşları hemen yeniden oluşuyor. Gözlerimi sıkarak kapatıyorum çünkü bu günün çok ama çok daha kötüleştiğini kabul ederken kimseye bakamıyorum.

"İyi değil. Kesinlikle iyi değil."

3

Salad Bros ve sinema büyüğü yerine, Cuma gecem babam, Olga ve benim babamın çalıştığı acil serviste MR sonuçlarımı beklememizle sona erdi.

Bir noktayı kanıtlamaya çalışırken kelimenin tam anlamıyla yüzümün üzerine düşmekten duyduğum utanç daha da kötüleşebilirmiş gibi, odama uğrayan iyi dilekçiler/hemşireler/EMT'ler/kapıcılar/kiralık polislerin bitmek bilmeyen akışı masanın üzerinde ölmek istememe neden oluyor.

Buraya daha önce de geldim elbette. Jimnastik kariyerim ve genel dikkatsizliğim bana üç kırık kemik kazandırdı - sağ kol (iki kez) ve sol serçe parmağı - artı sağ ayağımda ve sol bileğimde hasarlı tendonlar. Bir de beyin sarsıntısı geçirdim. Bu olay olduğunda annem bile Dubai'deki otelinden çıldırdı. Sanırım bu sefer kafamı kirişe çarptığım için başka bir beyin sarsıntısı geçirmediğim için şanslıyım, ancak beni zaten bunun için kontrol ettiler ve gitmeye hazır olduğumu söylediler - en kötüsünü sırtım aldı.

Her neyse, aslında bu o kadar yaygın bir olay ki kardeşim henüz burada bile değil. Babama gitmeden önce basketbol takımındaki arkadaşlarıyla bir saatlik antrenmanı kaldığını söyledi. Babam onu kısa kesmesi için zorlamaya çalıştı ama ona Nat'in bana bir şeyler atıştırma borcu olduğunu, çünkü fiziksel ve duygusal olarak boşa koştuğumu söyledim. Yine de Nat'in tüm özgüveni ve gürültüsüyle içeri girmesini ve ben bir protein barı mideye indirirken iki saniyeliğine dikkatlerini dağıtmasını istedim, çünkü Kanza Basın Tıp Merkezi'ndeki ses tonu hiç bu kadar performansa dayalı sempatik olmamıştı. Belki de babamın iş arkadaşları, çoğunun daha önce şahsen gördüğünü sanmadığım Olga'yı görmek .

Telefonumu alıp Peregrine ve Sunny'ye mesaj atıyorum: Örümcek Adam acil servis oda 12'ye uğrayıp beni babamın iş arkadaşlarından kurtarabilir mi? Peregrine hemen Örümcek Adam'ın kıyafetinin içinde baş parmağını salladığı bir gif ile cevap veriyor

Yu

kar Sunny oyun oynamıyor ama: Gelmemizi ister misin?

1. Ben: Hayır.

Çünkü bu her şeyi daha da utanç verici hale . Sadece buradan gitmek istiyorum.

Ve eğer büyük bir acı çekmeden nefes alabilseydim

Babam ve Olga hayranlarıyla uğraşırken kalkıp eve kadar iki mil yürüyeceğim. Bu nedenle, acil serviste görevli doktor, babamın poker arkadaşı Edgar, MR taramamın görüntüleriyle içeri girdiğinde gerçekten çok rahatladım. Teknik olarak Dr. Holt ama ona öyle hitap etmeme izin vermiyor. Onu çocukluğumdan beri tanıyorum ve annem gittiğinden beri sabit bir figür oldu, ortak izin günlerinde ortaya çıkan istikrarlı adamlardan sadece biri çünkü tıbbi kardeşlikleri bu aşırı sterilize edilmiş duvarların dışında ürkmüyor. Ayrıca, üç kez boşanma rodeosuna katılmış ve babam annemle o karmaşanın içinden geçerken tam bir uzmandı.

Edgar'ın gelişiyile dördüncü kattaki resepsiyon görevlisi Sue toparlanırken ve cam kapı kutsanmış bir şekilde ve özel olarak kapanırken telefonumu saklıyorum.

"Nasıl gidiyor Caroline?" diye soruyor, parmaklarını aşırı agresif bir yumruk tokuşturması şeklinde uzatırken. Neden sorduğu hakkında hiçbir fikrim yok; diğer elindeki tarama sonuçları yüzünden nasıl olduğumu benden çok daha iyi biliyor. Parmak eklemlerine hafifçe vuruyorum, ağrıyan sırtımı sarsabilecek herhangi bir şeye dikkat ediyorum. Dr. Kennedy'de yaptırdığım ve uzun zamandır ilk kez ibuprofen kullanmadan çalışmamı sağlayan iğnenin verdiği lokal anestezinin etkisi geçti. "Aynen, Edgar."

Yatağın kenarından dolanarak ışık panosuna yöneldi. Düşük dereceli bir vızıltıyla yanıyor. Daha iyi görebilmek için yer değiştirmeye çalışıyorum ama başarısız oluyorum, belim bana bağıyor. "Ağrı hâlâ beş mi? Sekiz ya da on değil mi?"

"Hayır. Beş."

Kaşlarını çatıyor ve gözleri onay için babama ve Olga'ya kayıyor. "Emin misiniz?"

"Acı eşiği sorunun bir parçası," diye cevap veriyor Olga sıkıca. O kadar yorgun ki neredeyse mükemmel olan Amerikan aksanı onu hayal kırıklığına uğrattıyor, ana dili Romence hecelerinin keskin taraflarını kesiyor. İnsanlar ilk isminden dolayı onun Rus olduğunu düşünüyor, ama evet, hayır. Sözlü olarak böyle bir varsayımda bulunursanız bir gözünüzü kaybedebilirsiniz bu arada.

"Onun beşi başkasının onudur," diye açıklıyor babam.

"Bu hiç şaşırtıcı değil." Edgar gövdemın dört taramasını sergiliyor. Klip, klip, klip, klip. İkisi doğrudan: önden ve arkadan; ikisi yandan: sol ve sağ profiller. Arkadan olanla konuşuyor. "Caroline, şu anda 'on!' diye bağırıp ağrı kesiciler için yalvaracak olan çoğu insan için en az beş olan kronik sırt ağrının olduğunu farkındayım."

Bu bir iltifat ve ben de gülümsüyorum ama Olga haklı, bu benim sorunumun bir parçası. Kronik, aşırı kullanımla ortaya çıkar ve bir şeyleri erken ele alırsanız, onları aşırı kullanamazsınız.

Edgar bir çeşit doktor resmi kuru silgi kalemini çıkararak devam ediyor. "Her zamanki kronik iltihaplanmanızın üzerine şiddetli bir bel zorlanması var. Bu da tendon ve dokularınızın akut iltihaplanmaya neden olacak kadar hasar gördüğü anlamına geliyor." Mavi-siyah-beyaz resimdeki bir alanı daire içine alarak sol tarafımı vurguluyor. "Burası ve burası."

Evet, bu mantıklı. Yutkunuyorum. "Tedavi nedir? İzin mi? İyileşene kadar mı?"

"Aslında yatak istirahati yapmanı istemiyorlar. Nazik olduğunuz ve şey yapmadığınız sürece böyle bir şey için aktivite iyidir... üzerine düştüğünüz beceri?"

"Bir Arap."

"Evet, o." Eliyle bir hareket yapıyor ve sanki bir beceri gösteriyormuş gibi garip bir kayak çömelmesi yapıyor... bu hiç de ayakta duran bir Arabian'a benzemiyor. Bay Bean etkisi yarattığını son anda fark etmiş olmalı ki doğruldu ve beyaz ceketini düzeltti. "Aldığın kortizon iğnesi etkisini göstermeli ve buna da yardımcı olmalı. Yani, önleyici bakım için aferin sana. Medyum musun sen?"

"Eğer medyum olsaydım, o özel Arabian'ı yapmazdım."

"Oh. Evet. Elbette. Tabii ki." Biraz fazla sert gülüyor. Fok sesi kesildiğinde Edgar rahatsız edici bir şekilde kendine geliyor. Gülümsemesi ve şakacı tavrı kaybolur. Hasta başındaki tüm tavırları kaybolur, kötü şakalarının ve abartılı kişiliğinin sakladığı gerçek ortaya çıkar. Elinde bir bomba varmış ama ortalığı karıştırmaması için nereye koyacağından emin değilmiş gibi görünüyor. Kuru silgi kalemi elinde sallanıyor ama onu kapatmıyor. Onun yerine babama ve Olga'ya bakıyor.

Babam bu adamı, tavrındaki değişikliği hepimizden daha fazla hissedecek kadar iyi tanıyor. Misafir koltuğunda sırtı dikleşirken

Eski dostuna göz kırpmıyor, kahverengi gözlerinin etrafındaki çizgiler gevşemiş. "Edgar? Daha fazlası var mı?"

Doktor elindeki işarete bakar. "Evet, Jimmy."

Edgar paltosunu bir kez daha düzeltiyor, kalemi hâlâ beceriksizce elinde tutuyor. Babamın genel yönüne doğru konuşmanın güvenliğine geri dönmeden önce kısa bir süre bana bakıyor. "Merak ediyorum, bugün spor hekimini gördünüz, değil mi?"

Üçümüz de başımızı salladık.

"MR çekti mi?" Babam ve ben başımızı sallıyoruz.

"Tomografi yok mu? Ya da röntgen?"

Yine başımızı sallıyoruz. Babam şöyle açıklıyor: "Sports Solutions'dan Graham Kennedy ile bir ön görüşme yaptık - anket, fiziksel muayene, vesaire."

"Anlıyorum," diyor Edgar çenesini göğsüne indirmeden önce. Devam etmeden önce derin bir nefes aldığımda benim de ciğerlerim duracak gibi oluyor. "Bu alanda Dr. Kennedy kadar bilgili değilim ve belki de bu taramaları incelemesi gerekiyor, ama..."

Duraklama anında o artık Edgar değil, poker gecesine mısır çerezi (ew) ve margarita karışımıyla gelmeyi asla ihmal etmeyen bu adam, ama herhangi bir tıbbi diziden Tanrı'ya karşı dürüst ve otoriter bir doktor figürü. Babam, onu tanımayan, ona güvenen ve her sözünü bekleyen insanlara böyle görünüyor olmalı.

Doktor vücudumun sola bakan profil resmine dönüyor ve belimin en derin kıvrımında yaklaşık bir inç genişliğinde bir noktayı daire içine alıyor. "Bu görüntülere bakarken daha *kalıcı* bir şey fark ettim. Spinal stenoz."

Babam ayağa fırladı. İki hamlede burnunu görüntüyü incelemeye daldırdı ve hem Olga'nın hem de benim görmemi engelledi. "Ne?" Olga soruyor ama bu bir sorudan çok bir lanet gibi görünüyor. O da ayağa kalkıyor ve parmak uçlarına basarak babamın omzunun üzerinden ışıklı panoya bakıyor. Bu arada ben yatakta, hiç anlamadığım bu bomba ve okuyabileceğim sadece üç kafanın arkası ile kalakalıyorum.

Babam daha normal bir duruşa geçiyor, kollarını kavuşturuyor ve hem Olga'nın sözlü küfürlü sorusuna hem de benim sözsüz soruma cevap veriyor. "Omurganın daralması."

Bu... kulağa hoş gelmiyor.

"Ya doğuştan ya da, muhtemelen bu durumda, yoğun kullanım sonucu dejenerasyondan kaynaklanıyor." Babam iç çekiyor. "Temel olarak, çok fazla iltihaplanma var, omurilik için çok az yer kalmış ve bir sıkışma noktası var."

Aniden, sessizlik kulaklarımda çılgılık atıyor, yukarıdaki floresanlar sahne ışıklarına dönüşüyor ve tek koklayabildiğim Purell ve çamaşır suyu kokusu olurken üzerime bir bulantı dalgası geliyor. "Omurgamda bir sıkışma noktası..."

"Kronik ağrınızın kaynağı muhtemelen budur." Edgar, *MythBusters*'tan Adam Savage'dan alıntı yapacak ve yüksek sesle "İşte sorununuz bu!" diyecek tipte bir adam. Ve şu anda bunu yapmıyor. Aslında çok çekingen ve... sessizce saygılı? Kafa karıştırıcı ama benim gevşek çeneli ifademle karşılaştığında Dr. Kennedy gülümsemesini yapmamasını takdir ediyorum. "Teyit etmesi için spor hekiminizi çağırırdım ama bu idare edilebilir bir şey olsa da daha fazla hasar görürseniz ameliyat gerektirebilir."

Omurgamdan ameliyat oldum. Yürümemi, zıplamamı ve takla atmamı sağlayan şey.

Hasta olacağım. Sıcak suyla yıpranmış çarşafalarda yarı sindirilmiş Honeycrisp elması.

Bu, MR bile çekmeyen ve nedenini araştırmadan öleceğimi bilen aptal bir spor hekiminin pek de nazik olmayan önerisinden daha çok bir jimnastik ölüm cezasıdır.

Dr. Kennedy'ye zaten kızgındım, ama şimdi tabuta bu çiviye çakmadan bırakmamı önerdiği için daha da kızgınım.

Babam da en az benim kadar kızgın ve şaşkın görünüyor. Düşüşümden sonra ışın tarafında sergilediği solgun yüzlü dehşet yerine, yanaklarında renk yükseliyor. Bir elini açık kahverengi saçlarında gezdiriyor. Tıbbi beyni dakikada bir mil koşuyor olmalı. Babam da MR'ın ciddiyetini en az Edgar kadar iyi anlıyor.

Üçü de ışıklı panodan uzaklaşıyor ve yataktaki yerimden gözlerimi kısarak sol taraftaki bana bakıyorum. Görüşüm yirmiye yirmi ve üç metre uzakta olmama rağmen mavi-siyah-beyaz bir kabartmayla daralmayı seçebiliyorum. L4 ve L5 omurlarım arasında belki bir tırnak genişliğinde küçük bir çukur.

Son derece küçük bir şey, çok büyük bir anlam ifade ediyor.

Belki Dr. Kennedy bakmadan biliyordu ve beni kurtarmaya çalışıyordu.

kronik ağrımın aslında bir *omurga* yaralanması olduğu haberini aldım. Her nasılsa, terminolojinin değişmesi bile dehşet verici. Çatışma ile savaş arasındaki fark gibi. Savaşı kaybetmiş gibi hissediyorum.

"*Jimnastik, on beş yaşında çok sayıda emeklinin olduğu bir spordur.*"

"Edgar, bize izin verir misin?" Babam sordu.

"Evet, evet." Ayrılırken doktor bana baktı. Şimdi gülümsüyor ve bu kalbimden bir parça koparacak şekilde. Babamın Mısır Fıstığı bağımlısı ve üç eski karısı olan arkadaşından gelen bir özür, hafifletme değil, tıp diploması olan bir otorite figüründen değil. "Özür dilerim Caroline. Keşke daha iyi haberlerim olsaydı."

Edgar acil servisin uğultusuna karışıyor ve cam kapı tekrar sıkıca kapandığında babam sandalyesini yatağın yanına çekiyor. Olga yatağın diğer tarafında volta atıyor, parmak arası terlikleri her öfkeli adımda kararlı bir şekilde şapırdıyor. Şapırtı ve gürültü neredeyse başlı başına bir sohbet konusu, uzun süredir koçum olan Olga'nın iç düşünceleri yüklü odaya süzülüyor. Yine de ilk konuşan babam oldu.

"Fikrini alması için Dr. Kennedy'ye gönderebiliriz ama-"

"Baba, onun aptalca fikrini zaten biliyoruz." Sesim titriyor ve kalbim boğazımda bir ateş topuna dönüşüyor. Sanki arı yutmuşum gibi hissediyorum. "Sanki bu bilgi onu değiştirecek. Tek yaptığı kronik sırt ağrıma daha süslü bir isim vermek. Bu aynı-"

"Bu aynı *şey değil.*" Olga volta atmayı bıraktı ve bana doğru döndü. İfadesinde tartışmak için bir santim bile boşluk yok.

Ama ben inatçıyım ve yine de deniyorum. "Öyle. Bel gerginliğini atlattıktan sonra bu sabahki haliyle aynı, sadece adı var. Sadece devam edeceğim-"

"Devam edemezsin."

"Evet. Yapabilirim. Yapabilirim." Tırnaklarım her iki kolumun derisine batıyor. Gerginim, kaskatı kesilmişim, sertleşmişim, hiç kıpırdamıyorum. Gerçi bunun bir hastane yatağından sergilendiğinde çok daha az etkileyici olduğunun farkındayım.

Olga, "Devam edersen daha da kötüleşebilir ve daha kötü kalabilir" diyor.

"Ya da *olmayacak.*" Sesim yükseliyor ve görüşüm değişiyor; göğsümde sıcak bir şey yükselirken babam ve Olga yatağın iki yanında bulanıklaşıyor.

"Ama daha kötüsü daha olası bir senaryo," diye araya giriyor babam.

"Belki," diye . "Bu durumla ilgili her şey bir belki."

"Spinal stenoz belki *değildir*, Caroline." Babam sandalyesini çekip

Etrafında dönüyor, tahtaya doğru hamle yapıyor, MRI taramasını klipsinden çekip alıyor ve kucağıma fırlatıyor, sesi içten bir bağırıya yükseliyor. "Bu kalıcı. Dejenerasyondan kaynaklanıyor. Spor salonunda *her gün* daha da kötüleştiriyorsun."

Babam gürültücü bir adam değildir. Bu patlama üçümüzün arasına Vezüv'ün ani patlaması gibi oturdu. Zor nefes alıyor, yanakları kırlaşan sakallarının üzerinde pembeleşiyor.

Gözleri hastane yatağımın ayak ucundaki Olga'nınkilere kayıyor. Aralarında bir şey geçti ve... *bekle*.

"Bırakmamı *istiyorsun*." Gözlerim ikisinin arasında salınıyor. Ve o son Arap patlamasından önce endişelendiğim her şey, sadece endişemden ziyade gerçek ortaya çıkıyor. "*İkiniz de* bırakmamı istiyorsunuz."

Kelimeler ağızımdan çıktıktan sonra bir an için ortalık tamamen sessizleşiyor. Olga usulca yatağa oturuyor, belli ki tamamen yalan olmayan bir cevap arıyor. Bana yalan söylemeyecek. Bana hiç yalan söylemedi.

Olga küçük bir elini kaldırıyor, avucunda uzun zaman önce yırtılmış barların nasırları pembeleşmiş, yarım ömür sonra bile hala belli oluyor. İnce hastane battaniyesinin üzerinde sıcak duran elini bileğime koyuyor. "Caroline, bir jimnastikçiyi asla kaybetmek istemiyorum. Özellikle de Kansas eyaletindeki en iyi giriş işçisini." O kadar kızgınım ki haklı olduğu gerçeğinin tadını bile çıkaramıyorum. Üç yıldır en iyisi *benim*. "Ama bu jimnastikten daha fazlası. Bu senin geleceğin."

"Benim geleceğim. Benim seçimim."

Sözlerime tepki vermiyorlar. Hemen başlarını sallamıyorlar. Uzlaşma. Bunu yenmek için bir planın kıvılcımları.

Hiçbir şey.

İçimdeki parçalanma isteğini bastırmaya çalışıyorum ama tamamen başarısız oluyorum. Kollarımı göğsümde birleştiriyorum. Dengeyi bulmaya çalışıyorum. Merkezimi. Bir şeyler. Herhangi bir şeyi.

Olga'nın gözleriyle karşılaştım. Dudaklarım titriyor.

"Lütfen..." Söyleyeceklerim bu kadar.

"Lütfen, ne?" Koçumun sessiz sesi kanımı çekecek kadar keskin. "Acı hakkında bana yalan söylemeni mi izleyeyim? Bunun ne yararı var? Senin için mi, benim için mi?"

Gözyaşları nihayet başlıyor, doktorun muayenehanesinden bu yana baskı artıyor, serbest bırakılmaya göz kırpmıyor. "Lütfen beni bırakmaya zorlama. Bırakamam. Bu benim hayatım. Burası senin spor salonun ama benim hayatım."

"Biliyorum."

tek bir cevabı var. Ben ona inanıyorum.

Olga yatağın bir ucundan diğer ucuna, benim yastıklara yaslandığım yere doğru ilerliyor ve elimi tutuyor; sıcak, rahatlatıcı ve güçlü. "Caroline, Balan'da benim yanımda her zaman bir yerin olacak. On altı yaşına geldiğinde seni mini spor salonunda koçluk yapman, resepsiyonda çalışman için işe alacağım - Nat'in o aptal golf kulübünde kazandığından daha fazlasını ödeyebilirim sana." Teklif bu kadar berbat olmasaydı komik olurdu: emekli olmak için yeterince yaşlı, ücretli bir çalışan olmak için çok genç. "Biliyorsun, koçluk alanında kariyer yapmanı çok isterim, harika olursun. *Muhteşem*." Kocaman bir gözyaşı alt kirpiklerimden sıçrayıp yanağımdan aşağı süzülüyor. Olga boştaki eliyle onu siliyor. "Seni spor salonumda istiyorum. *Her zaman*. Ama hayır, kendini yok etmeni izlemeyeceğim."

Kelimeleri bulmak için aldığım her derin nefeste, ciğerlerim pes edene kadar sırtım acı içinde haykırıyor. Ben de öyle. Konuştuğumda sesim ancak fısıltıyı aşıyor. "Kendimi yok etmiyorum. *Yaşıyorum*."

Olga'nın ağzı açık kalıyor ve sonra kapanıyor. Elimi sıkıyor ve perçemini gözlerinden uzaklaştırarak ayağa kalkıyor. Babamla sözsüz bir şeyler konuşurken affetmeyen ışıktaki parlıyorlar. Olga ağlıyor. Onu on yıldır tanıyorum ve mutlak mutluluk dışında ağladığını hiç görmedim - takım için, jimnastikçileri için, tüm sıkı çalışmalarının sonunda karşılığını aldığı anda.

Tüm bu sıkı çalışma bize büyük bir şeye mal olduğunda değil.

Camın dışından bir ses geliyor ve Nat burnundan aşağı kayan güneş gözlükleriyle beliriyor. Terden lekelenmiş atleti ve şortunun üzerinde bir protein shake, kumaş market poşeti ve basketbol topunu dengeliyor. "Kurabiye hamuru Quest barları kalmamıştı, ben de sana s'mores ve kurabiye & krema aldım. Umarım damak tadın standartlarını düşürebilir, Caro."

Elindeki poşeti bana doğru fırlatıyor. Sırtım onu yakalayamayacak kadar ağrıyor ama poşet karnımdan sekip yatağa düşüyor ve protein bar paketleri çarparak kırılıyor. Nat shake'inden bir yudum alıyor, sonunda yüzlerimizi katalogluyor - benim titreyen dudaklarım, babamın kızarmış yanakları, Olga'nın parlayan gözleri. "Ne oldu?"

Olga ayağa kalkıyor ve topu Nat'in elinden kapıyor. "Merhaba. Şimdi dışarıda, değil mi?"

Soru gibi ifade edilmiş ama değil. Nat genelde tartışmayı seven biridir ama ne mutlu ki tartışmaz ve Olga'nın ona acil servisin geri kalanının uğultusu içinde eşlik etmesine izin verir. Kapı yumuşak bir pnömatik klik sesiyle kapandı. Spor salonunda hissettiğim o korku fısıltısı şimdi sırtımdan daha yüksek sesle feryat ediyor. O koca gözyaşı

Bir sele dönüşüyor, nefes borumdaki yumru boğamadığım bir hıçkırıkla açılıyor. Omuzlarım titriyor, bu da sırtımı tutuyor. Ama durduramıyorum.

Babam eğiliyor, bir kolunu boynuma doluyor, rahatlatmak için garip bir denge kuruyor ama baskı uygulamıyor çünkü bu her şeyi daha da kötüleştirecek. Az önceki öfke parıltısı gitmiş, kapsayıcı sakinliği kararlı.

"Bu senin vücudun Caroline, haklısın ve bu senin kararın olmalı. Ve Dr. Kennedy'nin bugünkü tavsiyesinden sonra, bu kararı senin vermene hazırdım. Olga ve ben seçenekleri konuştuk - kısa bir izin, belki bunun son sezonun olacağına dair bir el sıkışma kararı ya da kortizon iğnesi etkisini gösterdikten sonra bekle ve gör oyunu." Başını sallıyor ve taramaları işaret ediyor. "Ama bu, bu tamamen başka bir şey."

Sesi düz olsa da, içinde neredeyse benim içimde kabaran şeyle eşleşen bir hüznün var. "Daha fazla hasar, sezonunuzu ve jimnastik kariyerinizi etkilemekten çok daha fazlasını etkileyecek - hayatınızın geri kalanını etkileyecek."

"Baba..."

"Çok şey başardın ve on yıl boyunca en iyisi olmak için gösterdiğin yoğun çaba ve başardıkların için seninle gurur duyuyorum. Ama bunu izleyemem. Bunun için para ödeyemem. Ameliyatın bile düzeltemeyeceği bir şekilde kendine zarar vereceğini bilerek seni haftanın beş günü spor salonuna götüremem."

"Baba, lütfen."

Ayağa kalkıyor. Elleri kalçalarında. Yüzü kıpkırmızı, kendi gözyaşlarının başladığı gerçeğini koklayarak uzaklaştırmaya çalışıyor.

"Başka sporlar, başka tutkular olacak Caroline. Ama artık jimnastik yok."

Hayatım sona erdi. Gerçek değil, ama olabilir .

Babam üzülmememi söylüyor. Annem Pekin'den "destek" mesajı atıyor. Nat, Northland Lisesi basketbol takımından yarım düzine adamla birlikte yaptığı bir işte küçük kız kardeşini yanında görmekten mutlu olacaktı gibi davranarak, saha görevlisi olarak çalıştığı golf kulübünde bir yer bulmama yardım etmeyi teklif ediyor. Ki bu çok hoş. Biraz yanlış yönlendirilmiş olsam da çünkü muhtemelen orada çalışmak için çok gencim. Ve paraya ihtiyacım yok. *Kendime* ihtiyacım var.

Spor salonundaki ben, normal benim.

Yine de her zaman en azından *denediğim* için, yazın normal bir genç için nasıl görünebileceğini düşündüğüm hareketleri yapıyorum.

Hiç uyumadığım kadar geç uyuyorum (merhaba, saat sekiz!).

Starbucks'a gidiyorum ve soğuk demlememi tam istediğim gibi, tüm süper kafeinli, büyümeyi engelleyen iktisamıyla sipariş ediyorum.

Northland'de ikinci sınıflar için önerilen tüm yaz okumalarını (*Sineklerin Tanrısı*, *Vahşetin Çağrısı* ve ölü beyaz adamların bir sürü başka eseri) hızla bitiriyorum.

Omuzlarımı ve ayaklarımın üstünü kızartarak yatmaya çalışıyorum - bu ben ve önceki ben aynı yanardöner soluk cilt tonuna sahibiz, bu yüzden ne kadar huysuz olayım bu aptalca bir hareketti. Ve dürüst olmak gerekirse, havuz çok gürültülü ve yalnız ve mayolar da mayolara çok benziyor.

Her Pazar öğleden sonra Peregrine ve Sunny ile sinemaya gidiyorum. Düşüğüm ve ardından babam ve Olga'nın müdahalesiyle bıraktığım hafta sonu Marvel'ın sunduğu filmin gösterimiyle başladı ve birbirimize bağlı kalmamızın bir yolu haline geldi. Bir milisaniyeliğine de olsa eski hayatıma ayak parmağımı daldırmak gibi bir şey. Garip olan şu ki, Peregrine ve Sunny ile hafta boyunca neredeyse hiç konuşmuyorum. Her nasılsa, pazartesiden cumaya etkileşime girdiğimizde, bu bana bensiz nerede olduklarını hatırlatıyor.

Haziran ayının son haftasında, film gösterimimiz kelimenin tam anlamıyla dört gözle beklediğim tek şey oluyor. Bunun dışında, zamanımı dolduracak ve tutumuma da uyan bir şey bulmakta zorlanıyorum.

Sert görünüyor olmalıyım, çünkü Nat bir saat önce beni onunla ve arkadaşlarıyla parkta basketbol oynamaya ikna etmeye çalıştı. Ama bu, benden büyük çocukların yanında aptal gibi görünmemi gerektirecekti, o yüzden hayır, asla. Kardeşim reddedilmeyi pek sevmez, bu yüzden ikinci kez sormadı ve gitti, sahaya doğru yürürken top yankılanarak boşluğa karıştı. Ben zamanımı her aktif saatte aynı sporla doldururken, Nat bir köpekbalığı gibi - hareket etmeyi bırakamıyor ve zaman geçirmek için ne yaptığı umurunda değil. Hatta birinci sınıftayken küçük kızları kaldıracak erkeklere ihtiyaç duyduklarında amigo takımına bile katıldı. Kızların eteklerine bakmasını gerektirdiği için değil, hoşuna gittiği için devam *ettiğini iddia ediyor*.

Bu arada, jimnastik *yapmamam* gerektiği halde başka şeyler de yapabiliyorum. Sayılır. Lomber zorlanmam iyileşti ve düzenli doktorum - Dr. Kennedy'ye geri dönmeyi reddediyorum - şu anda stenoz için ihtiyacım olmadığını söylüyor. Sadece kendime karşı "nazik" olmam gerekiyor, bu ne demekse artık. Yine de ciddiye almaya çalışıyorum, bu yüzden saatlerce esneme hareketleri yapıyorum.

Evet, biliyorum. Ama benim için rahatlatıcı, iyi hissettiren ve gerçekten keyif aldığım bir şey.

Ve böylece hayatımın sona ermesinin üzerinden üç hafta bile geçmeden, oturmuş, tam ortadan ikiye ayrılmış bir şekilde öne doğru yuvarlanmış, başım ellerimin arasında, mükemmel bronzlaşmış iki tenisçinin önceden kaydedilmiş bir set boyunca homurdanmalarını izlerken, şık giyimli İngilizler kibarca alkışlıyor.

"Ah, üzüntü devam ediyor ve oturma odasına taşındı." Babam nöbetçi kıyafetini giymiş olarak ofisinden çıkar: haki pantolon ve kolları kıvrılmış düğmeli bir ceket. Resmi nöbetçi doktor önlüğünü giymek zorunda kalmadan önce ne gelirse yapacaktır.

"Üzülmüyorum."

"Beni kandıramazsın. Diğer doktoram da üzüntü üzerine." Bu doğru. Babam annemden ayrıldığı için hâlâ üzülmeyi bırakmadı ve aradan beş yıl geçti. Gerçi Olga yardımcı oldu.

Burnumu kırıştırıyorum. "Bu doktoraların ikisi de üzülmemi engel olamadığım gerçeğine işaret olmalı."

"Ve şimdi sen de itiraf edilmiş bir moper oldun. Ben kazandım." Gülümsüyor ama gözlerinin içi gülmüyor.

Evet, haklı olduğunu doğruladım. "*Yapacak* bir şeyim yok ki." Saat neredeyse dört - şu anda öğleden sonraki seansın en yoğun yerinde olmalıydım, alt seviyeler içeri girerken kışı bitirmeliydim. Sonra kondisyon, esneme ve ev.

"*Yapabilirsin*. Jimnastik dışında her şeyi yapmaya iznin var. Yeni bir şeyler dene!" Gözlerimi devirdiğimi fark ediyor ve beni tamamen kaybetmeden önce heyecanla potansiyel aktiviteleri saymaya başlıyor. "Futbol eğlenceli olabilir. Ya da voleybola ne dersin? Ya da basketbol?"

"Baba, haftalar oldu ve ben hâlâ dört onum." Jimnastikçilerin sporu bıraktıktan sonra yükselmesi alışılmadık bir durum değil ama görünüşe göre ben o grupta değilim. "Ayrıca, mucizevi bir şekilde 5 santim uzasam bile, hâlâ sadece 5,3 boyundayım ki bu da bahsettiğin sporların hiçbirinde geçerli değil."

"Kardeşin bunun doğru olmadığını canlı bir kanıtı."

"Evet, çünkü *on iki* yıldır basketbol oynuyor. Cidden, bunu satmayı bırak. Günlerimi üzölmek ve gerinmekle doldurmaktan gayet memnunum."

Satmayı bırakmıyor.

"Belki de her şeye yanlış bakıyoruzdur." Babam volta atmaya başladı. Tanrım. "Peki ya atletik olmayan aktiviteler? Bando, koro, matematik? Eminim bir kamp vardır-" Babamın telefonu hastane işleri için sakladığı ses tonuyla çalışıyor. Tereddüt ediyor ve neredeyse kontrol etmiyor. Ama sonra görevi onu ele geçiriyor ve bir *bekleme* parmağını kaldırıyor, kaşları önce gözleri aşağıya bakıyor. Kafasını kaldırdığında gitmesi gerektiğini anlıyorum.

-Nöbetçi nöbetçidir, *bu* da gözlerimin arkasındaki baskıyı *hafifletir*.

"Geç bir gece olabilir. Yiyecek siparişinde geciktiğimi de biliyorum. Akşam yemeğinden sen sorumlusun-Nat'ın söz hakkı var, tabii bu söz hakkı seni Happy Cow'u yemek olarak yapmaya ikna etmeye çalışmak değilse, değil mi?" Cüzdanını bulmak için arka cebini karıştırıyor. İçinden bir çift yirmilik çıkıyor ve yüzüme doğru sallıyor.

"Yani yiyecek olarak dondurma yeni bir şey denemek sayılmıyor mu?"

"Parasını ben ödüyorsam sayılmaz. Bruno's ya da Burger Fu ya da market suşisi."

Babam cüzdanını cebine atar. "Bir iki dolar biriktir ve sebze yemesi için ona rüşvet ver, olur mu? Çikolata zulasını yağmaladı ve eminim ki oyununu bitirdiğinde yüzde elli Snickers olduğunu unutacak."

Aşağıya bakıyorum çünkü *ben* Snickers oburuyum ve o bunu milyon yıl geçse de tahmin edemez... On iki yaşından beri bir Snickers'a alenen dokunmadım. Üzöntümün yanında bir de çikolata var. "Anladım."

Babam garaj kapısına doğru bir adım atıyor, anahtarlarını çıkarıyor. Dudaklarında sıkı bir gülümsemeyle geri dönüyor. "Yarın kamplar için toplum merkezini kontrol edeceğim."

Denediğini biliyorum. Ama eğer bu konuşma babamın beni umutlarıma ve hayallerime veda etmeye zorladığı için *hâlâ* suçluluk duyduğunun bir işaretiyse? Benim için sorun değil. Biraz kırgın olabilirim ama ben bu fiziksel olmayan acıyla yaşamak zorundaysam o da yaşamak zorunda.

Yeterince acıktığımda parmak arası terliklerimi giyip parka gidiyorum; bizim çıkmaz sokağın hemen yarım mil uzağında. Hava sıcak, öğleden sonra kaldırımdan cızırtılar yükseliyor ve mahalle şimdiden güzel bir gece barbeküsü kokuyor. Çitlerle çevrili parkın ortasında basketbol sahası ve dört köşe bir oyun alanı var; hafif bir tepe hem küçük bir ördek göletine hem de park alanlarından oluşan bir şeride çıkıyor. Ördekler mola vermiş, çimenlerin üzerinde küçük bir küme halinde birbirlerine sokulmuş, beyaz tüyleri ağaçlardan süzülen güneş ışığında göz kırpmıyor.

Güneş gözlüklerimi tamamen unuttuğum için gözlerimi kısarak yaklaştığımda, basketbol sahasının uzak yarısında tembel bir turnike atan yalnız bir figür görüyorum.

Tam ona seslenmek üzereydim ki güneş kayıyor ve işte o zaman gölgenin, tüm arkadaşları tarafından dikey olarak toz içinde bırakılan kardeşim olamayacak kadar uzun olduğunu fark ediyorum. Bu Nat değil, Alex Zavala, yani Nat'ın bebekliğinden beri en iyi arkadaşı. Neredeyse bir o kadar zamandır birlikte basketbol oynuyorlar ve tabii ki Northfield Country Club'ın saha bekçiliği işini de birlikte yapıyorlar. Çoğu zaman birbirlerinden ayıramıyorlar ve bu neredeyse sevimli bir şey.

Takla atmam sessiz bir yaklaşıma izin vermiyor ve Alex bir ıskayı geri alırken gözleri bana doğru kayıyor. "Bu Caroline Kepler değil mi? Ne var ne yok?"

Alex'in üzerinde önünde Nike swoosh olan bir atlet ve turuncu bir basketbol şortu var. Oynamaktan terlemiş, KU şapkasının altından damlalar akıyor ama doksan derece sıcakta saatlerce çalıştıktan sonra bile asla pasaklı görünmeyen bir adam.

"Hey, Alex, Nat nerede?" Etrafa bir göz atıyorum. Üzerinde "Northland Basketball" yazan iki Nalgene çakma su şişesi en yakın bankta duruyor.

Bir kahkaha atıyor, gamzeleri göz kırpmıyor. "Um, şaşırdım sana

onu özledim." Alex çenesini kaldırıyor ve ben de çenesinin çizgisini takip ederek parktaki oyun aletlerinin yanından geçiyorum.

Alex'in sahne yönetimine rağmen onu görmem biraz zaman alıyor, çünkü parkın çevresi de dahil olmak üzere her şeyi geçmiş, kaldırımda duruyor, elinde başka bir basketbol topu, siyah saçlı bir oğlan ve kızla konuşurken el kol hareketleri yapıyor. Ayaklarını göremesem de kesinlikle koşuyorlardı, ellerinde su şişeleri, o konuşmaya devam ederken gözlerindeki teri siliyorlardı. Ve konuşmak. Ve konuşuyor... ve, Tanrım...

"Gömleksiz mi?"

Alex omuz silkiyor. "Gömlekler derilere karşı. Israr etti. İki kişi olmamıza rağmen, ki bu da takım dağılımını oldukça kolaylaştırıyor. Northfield üniforması yüzünden bronzlaşmaktan çok endişeliydi."

Kardeşimin 1.80 boyunda olduğunu söylemiş miydim? Ayrıca annemin zeytin rengi tenini miras aldığı için benim gibi yanmıyor. "Ne yapıyor bu?"

"Filibuster flört ediyor. Sözde Ryan Rodinsky'yi yarınki stadyum merdivenleri oturumumuza davet ediyor, ama aslında yaptığı şey Liv Rodinsky'ye olan aşkının, onunla yeterince uzun konuşursa ortaya çıkabileceğini ummak..."

"Üstsüzken." Özgüven, kibre dönüşmeden önce sizi bir yere kadar götürebilir. "Erkek arkadaş mezun oldu, ölmedi. Nat'in hiç şansı yok."

Alex gülüyor. "Grey Worthington diş macunu reklamındaki ihtişamıyla her an ortaya çıkabilir. Nat de daha fazla uğraşmak için kendini parçalayacak."

"Haklısın. İzleyemem."

"Ben de." Alex topu bir davet olarak havaya kaldırıyor. "At mı? Önce senin gitmene izin vereceğim."

Topu bana doğru atıyor ve köprücük kemiğimden sekmemesi için ellerimi hemen önüme alıyorum. Top sahaya çarpıyor ve bir şekilde Alex'e doğru geri dönüyor. "Oynamamı istemiyorsun."

"Evet biliyorum."

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Bunu sana babam mı yaptırdı?"

Gözlerini kısarak . "Neye kadar? Seni at yarışında yenmeye mi?" "Beni yeneceğini nereden biliyorsun?"

"O topu bence iyi bir gösterge."

"Kapa çeneni."

Topu bana tekrar fırlattı. Bu sefer ben yakalıyorum. Sırtım çarpmanın etkisiyle geriliyor, ama geri kalan her yerim de geriliyor. Ve acımıyor.

Alex başıyla onaylıyor. "Kaldır, Flip."

Neredeyse Nat'le olan arkadaşlığı kadar eski olan lakabımı kullanırken bir an tereddüt ettim. Nat'in aptal ve korkunç sırtım aracılığıyla hayatımın sona ermesi hakkında arkadaşlarına ne söylediğini ya da söylemediğini bilmiyorum ama Alex'in beni kasten yakmaya çalışacağından şüpheliyim. Sonunda, bana gülümsediği ve uzun boyu Nat'in tek kişilik gösterisini engellediği için, "İyi," diyorum.

Ayaklarımı yere basıyorum ve Nat'in sahada milyonlarca kez yaptığını gördüğüm şeyi taklit ederek şutumu sıralıyorum. Top ellerimden çıktığında, taklit girişimim başarısız oluyor - sert ve düz bir şut, çembere çarpıp duyulabilir bir çatırtı çıkarmadan önce kavisi yok.

Alex ribaunt alıyor ve kolay bir yüzen basket atıyor. Benim atışım top patlamasına benziyordu ama onunki sanki kanatları varmış gibi orada asılı kaldı.

"Tamam, ne yani, şimdi senin olduğun yerden mi ateş edeceğim?"

Alex kuşkuyla kaşlarını çatıyor. "Caroline, daha önce hiç at oynamadın mı?"

" zaman oldu."

"Evet, buradan vuracaksın." Omzumu avuçluyor ve beni çukurlu betonda az önce Jordan'larının olduğu yere doğru sürüklüyor. O kadar terli olmasına rağmen hareket ederken tek bir kötü koku bile almıyor. Onu hayatımın büyük bir kısmında tanımamış olsaydım, bunun Alex Zavala'nın insan olamayacak kadar mükemmel olduğunu doğruladığını söylerdim.

Ayaklarımı ayarladım, dizlerimi büküm ve çembere odaklandım, atışımı sıraladım... ve tamamen ıskaladım. Yine ıskaladım. Top arka tahtadan sekip bumerang gibi bana geri döndü. Yüzüme çarpmasını önlemek için elimi yeterince hızlı kaldırıyorum, bileğim topu beceriksizce uzaklaştırıyor.

Üç dakika sonra oyun bitiyor, Alex koşarak HORS'a ulaşıyor ve ben de üç sayı çizgisinin köşesinden şans eseri attığım bir şutla sayı hanesine bir harf yazdırıyorum. Final skoru, eğer öyle diyebilirsiniz, HORSE'dan H'ye.

Tabii ki, E düştüğünde, Alex sevinmiyor -Nat kesinlikle sevinirdi ve bir esneklikle sıkıştırırdı- bunun yerine topu kalçasına sıkıştırıyor ve çarpmam için bir yumruk uzatıyor. "İyi oyundu."

"Oyun mu? Benim oyunum yok." Yine de yumruğuna vurdum ama bu bir oyun değildi.

Bir katliamdan çok daha fazlasıydı. Babam bir sporu başka bir sporla değiştirebileceğimi düşünebilir ama jimnastikte el ve göz koordinasyonu, atma veya yakalamayla ilgili her şeyden tamamen farklıdır. Örnek A: Beş saniye önceki katliam.

Yeteneklerim hesaplanamıyor.

Yine de Alex bu konuda iyi davranıyor. "Kardeşinden daha iyi oynuyorsun."

İkimiz de kontrol ediyoruz ve evet, Nat hâlâ orada, çılgınca el kol hareketleri yapıyor. En azından Liv gülüyor gibi görünüyor.

Arkama baktığımda Alex bana sırtıyordu. "Bu acınacak bir iltifat değildi."

Ona bir kaşımı kaldırıyorum. "Mmmhmmmm."

Gülümseme, gamzeli bir sırıtışa dönüşüyor. "Tamam, bu senin sırtını sıvazlamaktan çok Nat'e bir vuruştur, ama senin üçlünün üzerinde büyük bir meyve suyu vardı."

"Her neyse."

Topu bana doğru fırlatıyor, ben de yakalıyorum -çoğunlukla göğüslerimle, ama ellerimle sabitliyorum. "Tekrar oynayalım mı?"

"Rodinskiler kendilerini kurtarmadan önce kaç kez kışımın tozunu mi görmeye çalışıyorsun?"

"Belki."

"Son maçımıza bakacak olursak, onlar fiziksel olarak sokakta ilerleyemeden biz on rauntta vurabiliriz."

Alex bir milisaniye düşünür. "Ya da gerçek basketbol oynayabiliriz. Atlet atlete karşı-merak etme, hangi takımda olduğunu biliyorum."

Bu beni gülümsetiyor ama tereddüt ediyorum, güneşin parıltısına karşı gözlerimi kısarak ona bakıyorum, ciddi bir şekilde babamın onu bu işe bulaştırdığına dair bir ipucu arıyorum. Ama babam bu konuşmanın bir tesadüften fazlası olabilmesi için yeterince çevik değil. Basketbol, sanki topuklu ayakkabı giymediğim sürece beş ayak sınırına ulaşamadığımın farkında değilmiş gibi gevelediği bir şeydi. "Ve senin benden bir karıştan daha uzun olduğunu biliyorum. Daha başlamadan kaybettim."

"Yuvarlandığını gördüm. Sadece üzerimde takla at." Alex'in elleri kalçalarında ve sabırla bekliyor.

Topu sektirerek ona geri veriyorum. "Alex, ben topla spor yapmam."

Koyu renk gözlerini kaçırıyor ve öksürerek gülüyor. "Bunu ifade etmenin daha iyi bir yolu olabileceğini düşünüyorum."

Tanrım, tamam, *evet*.

Ağzımdan çıkana kadar bunun kulağa nasıl geleceğini hiç düşünmemiştim. Ve ben, bilirsiniz, onun hakkında düşünmediğim biriyle konuşuyorum... Tanrım. Ugh. "Jimnastik..." diye açıklıyorum, kelimelerim boğazımda düğümleniyor ve yanaklarımda güneş patlaması oluyor, "bu."

"Tabii ki hayır. Bu ölümlülerin işi -büyükbabam yetmiş yaşında ve her Pazar kiliseden sonra arkadaşlarıyla oynuyor." Bu gerçekten çok etkileyici - Alex'in elli küsur yaşında o havada süzülen vuruşu yaptığını görmek istiyorum. "Sıradan, pikap jimnastiği diye bir şey yoktur."

Bu beni çok yanlış bir şekilde etkiliyor - keşke jimnastik yetmişli yaşlarımda da yapabileceğim bir spor olsaydı. Bu duygu geçiyor; çift sırtım on yıllar boyunca benimle kalmayacak olsa da, sporun diğer parçaları kalacak. Esneme hareketleri, çocuk oyunları. Bu da bana bir fikir verdi. "Aslında var." Onu göğüs kafesinden bıçakladım. "Alex Zavala, seni amuda kalkma yarışmasına davet ediyorum."

Birdenbire sözlü olarak benim toplar yorumunda yaptığımdan daha kötü bir şekilde geri adım atmaya başladı, ancak parmağımdan fiziksel olarak geri çekilmediği için onu destekliyor. "Unutmayalım ki, senin de gibi, ben *uzun boylu* diyebileceğin biriyim - ağırlık merkezim seninkinden bir buçuk ayak kadar yukarıda ve senin benim üzerimde on yıllık bir pratiğin var."

"Doğru, tıpkı boyunun ve on iki yıllık organize basketbol hayatının beni ata bindirmene yardım etmediği gibi."

Gülümseyerek başını sallıyor ve ben de ona biraz daha iğne yapıyorum.

"Nesin sen? Kaybetmekten mi korkuyorsun?" Alex Zavala'yı hayatımın büyük bir bölümünde tanımış olmanın iyi olduğu bir şey varsa, o da kaybetme korkusunu sorgulamanın her zaman denemeye değer bir blöf olduğunu bilmektir.

"Hayır, ben kazanacağım ve sen bana yumruk atacaksın diye korkuyorum. Küçük yumruklar acıtıyor." Diğer uçta bir ömür geçirdi - ablası Lily Jane ve ben terziyi karıştırmadan dolaplarımızı değiştirebilirdik. Genler gariptir.

Ona gülümsüyorum. "Kazanmana imkan yok, dev."

Sırıttırıyor, gözleri bir an için, Liv elindeki şişeye içip gülüp öksürürken Ryan'la dramatik bir dirsek dirseğe faul yapma taklidi yapan Nat'e kayıyor. Evet, vaktimiz var. "Kurallar nedir?"

Ona atın özelliklerini sorduğumda attığı bakışın aynısını attım. "Üçe kadar sayacağım, tekme atacacağız ve en uzun süre ayakta kalan kazanacak." Yüzünde bir anlık tereddüt beliriyor ve sonra topu sektirerek su şişesi bankının yanındaki çimlere atıyor. Ben bunu

devam et. "Bir, iki, üç."

Üçte, Alex'in tereddütü geri geldi. Ayakları yukarı kalkmadan önce birkaç saniyeliğine amuda kalkıyorum, bacakları bükülmüş ve gevşek bir şekilde üzerine çok fazla yük bindiriyor ve hemen dikey pozisyonu geçiyor. Dönerek , atleti altın göbeğinin parıltısıyla aşağı sıyrılıyor ve bacak bacak üstüne atarak sahaya düşüyor; Jordan'lar ve kalçalar bir, iki, üç.

Bu esnada ben hiç kıpırdamıyorum, parmaklarım ılık kumlu betonu kavramak için esniyor. Denge, parmaklarımın ucundan kilitli kollarıma, dirseklerimi kulaklarıma, göbek deliğimi omurgama, gergin bacaklarıma, parmak arası terliklerimin tabanlarını işaret eden ayak parmaklarıma kadar uzanıyor.

Bisiklete binmek gibi. Ve lanet olsun, iyi hissettiriyor.

Alex hemen kendini toplar ve sanki düşüşü hiç olmamış gibi tekrar tekme atar ama denemesi çok yumuşaktır ve başarısız olur. Üçüncü denemesinde tam bir saniye boyunca dik durur, sonra gömleği çıkık çenesine çarpar, sırtı kavislenir ve yere düşer. Tekrar. "Aman Tanrım, bunu nasıl yapıyorsun? Bunu bütün gün yapabiliyor musun? Telefonlara cevap verebiliyor musun? Milkshake içebiliyor musun?"

Gülmüyorum, çünkü tamamen düşeceğim, ama sohbet edemeyecek kadar paslanmadım. Yani, sayılır. "Üçlü evet."

"Tanrım, sen insan değilsin."

Tamam, bu beni yalpalayacak kadar güldürdü. Yine de kontrollü bir şekilde attan iniyorum ve yüzüm muhtemelen pembeleşmiş bir halde saçlarıma yukarı doğru savuruyorum.

"Onun doğumunda ben de vardım. O bir insan." Nat geri döndü. "Ayrıca, ileride referans olması için söylüyorum, jimnastikçileri sevimli bulduğunuzu biliyorum ama kız kardeşime yaklaşamazsınız."

Kardeşim göğsümle topunu çeneme doğru atıyor, sanki insanlığını kanıtlamak istercesine, çünkü topu ıskalayacağımı biliyor, ama Alex'in eli fırlıyor ve bir gümbürtüyle topu kesiyor. Yüzümü kurtardığı için ona teşekkür ederdim ama Nat'in amuda kalkmamda romantik bir şey olduğunu düşünmesi beni tamamen şaşkına çevirdi. Alex'le. ağabeyimin tam zıttı olduğu için aslında bu garip aşırı korumacı tavrına bir yanıt bile vermiyor. Bunun yerine su şişelerini toplayıp bir Nat'e fırlatıyor ve aynı keskinlikle bu ifadenin diğer yarısını da kesip atıyor. "Dostum, sen iki yaşında bile değildin. Uzun süreli hafıza üç yaşına kadar başlamaz."

Nat yemi yutar ve iki katına çıkar. "İnsan doğumu unutulmayacak bir şeydir. Hatırlamıyorum, beynime kazınmış. Demek istediğim.

hiç annenin-"

"Konuşmayı hemen kes yoksa kusacağım ve babamın bana verdiği yemek parasına elini bile süremeyeceksin çünkü midem sana güvenmiyor."

"Bekle, yemek mi?" Nat'in tüm duruşu değişir. *Sincap*. "Babam çağrıldı mı?"

"Evet. Ve eğer kilerdeki ramenden daha fazlasını yemek istiyorsan, yüzüme daha fazla top fırlatmasan ya da annemin vücut parçaları hakkında konuşmaya başlamasan iyi edersin."

Nat bir şeyler içmek için içeri girerken su şişesinin kapağına sırtlıyor. "Teknik olarak, Alex'in annesinin vücut parçalarından bahsediyordum."

"Bu kesinlikle daha iyi değil, Nat."

Kardeşim kocaman bir yudum su yutuyor, ağzını siliyor ve en yakın arkadaşının yüzüne bakarak "Annemi gördün mü? Çok seksi."

Gözlerim Alex'e kayıyor. "Neden onunla takılıyorsun?" Hiç tereddüt etmiyor. "Alışkanlık."

Nat sadece gülüyor ve ördek havuzunun ötesindeki park yerini işaret ediyor. "Alex, sen sürersen yemek bizden."

6

Alex, on yaşındaki Dodge Challenger'ının havlu kaplı koltuklarını bize katılıyor. Havlular iki çocuk için, ben onun sevgili döşemesinde tuzlu lekeler bırakacak kadar terli değilim.

Alex'in varlığı (ve cömertliği) sayesinde Nat, Burger Fu'ya gitmek için suşimi tamamen iptal ediyor. Verandada bir yer kapıyoruz, çünkü modern deodorant teknolojisinin lütfuyla çocuklar kokmasa bile, terli görünüyorlar ve içerideki deri kabin koltuklarına büyük zarar verebilirler.

İki set Bunny Fu Fu burger ve patates kızartmasının yanı sıra benim spesiye caprese-arugula salatamla oturur oturmaz Nat sanki bu bir akşam yemeği ve şovmuş gibi bana bok atmaya başladı. Daha ilk lokmasını bile yutmamıştı ve gözlerini bana dikmiş, çiğnerken dudaklarını yana eğmişti. "Neden salata sipariş ettin, Caro?"

"Çünkü salatayı severim."

"Ama salata yemene *gerek yok*." Bana bir kızartma fırlattı. "Biraz yaşa. Trans yağın tadını çıkarın. Bunu normal insanların dünyasına yeniden giriş olarak düşünün." Tabagımdan bir fiske attım. "Hayır, teşekkürler."

Kendi hamburgerinden bir ısırık alan Alex'in yüzünde şaşkınlık ifadesi beliriyor ama sormuyor. Gerçi sormasına da gerek yok çünkü Nat'in hızlandığını hissedebiliyorum. Belki de yakında mezun olacak sevgilisiyle konuşmaktan kafayı bulmuştur ya da belki de hem kibarlık hem de sessizlik konusunda kırılma noktasına gelmiştir. "Hadi ama Caro, fili görmezden gelmeye devam edemeyiz" dediğinde şaşırmadım.

"Ne fili?" Bebek roka, yadigâr domates, fesleğen ve küçük buffalo mozzarella toplarından oluşan bir çatal dolusunu ağzıma atıp çiğniyorum.

Elbette ben fili görmezden gelebilirim ama Nat bunu yapamaz ve yapmayacaktır. Benim

Kardeşim ileri atılmadan önce cevap -neredeysen- kaydediliyor. Sıçramadan önce bakıyor ama çoğu zaman ne gördüğünü umursamıyor ve yine de yapıyor. Sanki ben orada değilmişim gibi Alex'e şöyle diyor: "Caroline'ın sırtı berbat durumda ve babam jimnastiği bıraktırdı."

Alex'in tepkisini göremiyorum çünkü hemen "Özür dilerim Caroline" diyor. İkisine de bakamıyorum. Sadece önümdeki tek bir küçük roka parçasına odaklanabiliyorum.

Nat doğduğumdan beri benim kişisel şeytan avukatım oldu. Her zaman tartışır. Her zaman zorlar. Her zaman, her zaman, her zaman. Onu sol kolumdan daha çok seviyorum, ama aynı zamanda sık sık o yarım yamalak dizlerini alıp Everest'e tırmanarak birkaç ay geçirmesini diliyorum.

Nat devam ediyor. "Haftalar geçti ama hâlâ hayatı buna bağlıymış gibi günde iki saat esneme hareketleri yapıyor."

"Esnek kalmakta yanlış bir şey yok," diye burnumu çekiyorum.

"Yanlış bir şey olduğunu söylemedim." Nat şimdi sinirli, hareketli, büyük ve yüksek sesle. "Ama bak, amuda kalkmalar, saatlerce splitler, şehrin en iyi burgercisinde salatalar? Hepsi bu işin peşini bırakamayacağının kanıtı."

Birden keşke kırk doları kendime saklasaydım ve Nat'in ramenini fazla pişirmesini izleseydim diyorum. "Bence sen kendi işine bakmalısın."

"Ben senin ağabeyinim. Senin işin benim işim." Bana yanmış bir kızartmayı işaret ediyor. "Hayatına devam etmene yardım etmek benim işim."

Son birkaç dakika boyunca üzerime yığılan saçmalıklar karşısında ses tonumu oldukça yumuşak tutmuştum ama o da bitti, alaycılığım tüm gücüyle ortaya çıktı. "On yıl boyunca olduğum kişiden ayrılmak için birkaç haftanın yeterli olduğunu düşünüyorsan müdürünle konuşmam gerekecek."

Nat kaçınılmaz olarak çıtayı yükseltecek ve muhtemelen bizi gerçek bir kavgaya sürükleyecek bir yorumla karşılık vermek üzere. İkimiz de bunun nasıl sonuçlanacağını bildiğimiz için Alex bana yönelik bir soruyla onun sözünü kesiyor. "Caro, yardım etmek için yapabileceğimiz bir şey var mı?"

Başımı salladım. "İyi olacağım." Gözlerim Nat'inkilere kayıyor. "Sadece ihtiyacım var zaman."

"Hayır, o zamanı değerlendirecek bir şeye ihtiyacın var. Yeni bir spor gibi." "Ah, bu yüzden mi bugün basketbol oynamamı istedin?"

"Hayır, sana sordum çünkü halının içine sonsuza dek batmaya çalışıyormuş gibi görünüyordun."

Gözlerimi kısarak ona bakıyorum. "Yani bugün hem senin hem de Alex'in bana basketbol oynamayı teklif etmeniz sadece bir tesadüf müydü? Sen parka gittikten hemen sonra babamın da aynı tartışmayı bana dayatmasıyla bir ilgisi yok muydu?"

Nat yanmış pointer kızartmasını bol miktarda ketçapla karıştırıyor - sebze karşıtı kardeşim en kötü şekilde iki porsiyon alıyor. Vücut yağ oranı yüzde sekiz gibi, ama metabolizmasının damarlarını bu boktan kurtaramayacağını anladığında soğuk bir su sıçraması olacak. "Bana mesaj atmış olabilir ama o amigolukla ilgiliydi, basketbolla değil."

"Amigoluk mu? Ew, hayır."

"Ne hakkında-" diye başlıyor Alex ama Nat daha bitirmeden sözünü kesiyor ve gözlerini bana dikeyyor.

Ağabeyim, "Bunu bir daha söyle de gör bakalım, bir hafta boyunca o süslü Yunan yoğurtlarının tadı soya sosu gibi gelmeyecek mi?" diyor. Hayatımı zorlaştıran pasif-agresif şakalar tam da onun tarzı. "Bu senin tüm yeteneklerine uyuyor ve ben insanları tanıyorum. Sen de tanıyorsun-Kashvi sana kesinlikle kefil olur. Takımın onun kadar iyi takla atabilen birine ihtiyacı var."

Kashvi, Balan'dan ayrıldığında benden iki seviye aşağıdaydı, yani teknik olarak ondan *çok daha iyi* takla atabilirim. Ama önemli değil, geri itiyorum. "Nat, benim takımda olmamdan nefret edersin."

"Hayır, yapmazdım."

"Evet yapardın, yani hayır."

"Yapabildiklerinle gurur duyuyorum... Yani, sana bok veriyorum ama bu harika. Ve takım bunun çok hoş olduğunu düşünecektir, güvenli oynamak için biraz kısmak zorunda kalsan bile. Bu öneriye neden bu kadar karşı çıkıyorsun? Tam sana göre." Nat destek almak için Alex'e bakıyor ve omuz silkiyor. "Yeteneklerin var, ayrıca düşük tekrarlı, bu yüzden sırtın kızmayacak."

Nat beni izliyor. Bunun iyi ve doğal bir fikir olduğunu biliyor. O haklı. Ama.. Hayır. Başım sanki kapatma düğmesi yokmuş gibi titriyor. Tekrar soruyor, "Neden?"

Ağzıma bir tomar salata tıktırıyorum, hüzün boğazımda düğümlenirken yutkunuyorum. Belki hepimizin bildiği gibi takla atma izni alabilirdim. Belki bazı havalı beceriler sergileyebilirim. Belki bu yeterliymiş gibi davranabilirim.

Ama öyle değil.

Çift bakışlarının ağırlığı ve sessizlik çok fazla olduğunda

gözlerimi kapatıp rokama doğru cevap veriyorum. "Çok benziyor, tamam mı?" Kelimeleri tükürüyorum, çirkin, gürültülü ve çiğ. Sanki içimden sökülüp yaz gecesine fırlatılmışlar gibi, ağustos böceklerinin çağrısı, boğucu nem, sıcak katran asfalt kokusu kadar yoğun, neredeyse bir tat gibi hissediliyorlar.

Nat bana sanki iki kafam varmış gibi bakıyor. "Ama bu iyi bir şey değil mi?"

"Sen simge çocuksun. Aynı şey değil. Kızlar... Ben de katılabiliyorum ama onlardan biri olmayacak,

Nat." Ve gerçeği de bu.

Nat ya da Kashvi tek kelime etmeden takıma girebileceğimi biliyorum. Amigoluk öyle rekabetçi bir iş ki, eğer bir değer katarsam takımda olurum. Başka bir okulun futbol sahasında ya da basketbol sahasında onları iyi gösterebildiğim sürece kimse kim olduğumu umursamayacaktır.

Ama asla benim halkım olmayacaklar. Benim halkım spor salonunda ve ben artık orada değilim.

"Okul sonrası bir aktivite mi arıyorsun yoksa bir kız öğrenci birliğine mi katılacaksın?"

Nat bunu bir şaka gibi söylüyor, ama yanlış anlıyor, sorudaki keskin kenarları beni yakalıyor ve kanımı çekiyor. Birdenbire üzüldüğümden daha çok sinirlendim. Bugünlerde bu çok sık oluyor. Belki de daha kolaydır.

"Biliyorsun, buna ihtiyacım yok." Yemeğimden geriye kalanları itiyorum ve ayağa kalkıyorum - buradan uzaklaşmam gerekiyor. Bu tartışmadan. Kardeşimden. Satır aralarında gizlenen gerçeklerden. "Bu boktan yemek randevusuyla işim bitti. Eve yürüyeceğim. Görüşürüz, Alex."

Dört şeritli yolu tek başıma geçip mahallemize geri döndüm.

Havadaki barbekü kokusu daha da arttı ve ateşböcekleri gölgelerde göz kırpmıyor, parkı çevreleyen görkemli kolonyal tarzdaki evlere karşı gerçek bir gösteri yapmak için çok erken. Ama ben bunların hiçbirinin tadını çıkaramayacak kadar sinirliyim, koşuyor olabileceğim kadar hızlı yürüyorum. Sandaletlerimi çıkarıp kaldırım boyunca uzanan çimlerin üzerinde koşmayı düşünüyorum.

Ev buradan bir mil ötede, parkı geçip doğruca bizim çıkmaz sokağa gidiyor. Babam Nat'e karşı tampon görevi görmek için orada olmayacak, bu berbat bir şey ama gidecek başka yerim yok. Annem hâlâ Pekin'de (sanırım). Peregrine'in evi benimkinden bir milden daha az uzaklıkta ama hem otoyolun hem de demiryolunun karşısında ve geldiğim yoldan geri dönmem gerekiyor. Sunny ise tam tersi yönde, 4 mil ötede yaşıyor. Dürüst olmak gerekirse, şu anda ikisini de sağlıklı bir şekilde, antrenmandan sonra yeni duş almış hain vücutlarıyla görmek muhtemelen beni ağlatacaktır.

Kulaklarıma bir gümbürtü çarptığında parkın basketbol sahasını görüş alanıma almıştım. Bir uyarı hırıltısı. Mavi bir Dodge Challenger yanımda sürünerek ilerliyor. Alex iyi biri ama uzun yoldan gelebilirdi. Yolcu camı aşağı iniyor ve aptal kardeşim yüzünü bir insan Galler corgi'si gibi dışarı sarkıtıyor.

"Seni sevdiğim için bu konuda sana yüklendiğimi biliyorsun. Aşırı tepki vermeyi bırak."

Cevap vermiyorum, gözlerim ileriye sabitlenmiş. Parmak arası terliklerime rağmen saatte beş mil hızla yürürken araba beni takip ediyor.

Nat tekrar dener. "Caroline, lütfen arabaya bin." Bunu üç kez tekrarlar. Bir minivan yavaşlar ve korna çalarak Alex'in etrafından dolanır.

"Hayır. Hoşça kal. Görüşürüz."

"Caro, ama. Jimnastik konusunda hassas biliyorum. Ben

Üzgünüm, seni itmemeliydim. Sadece düşünemedim-"

"Bu senin sorunun, Nat. Hiç düşünmüyorsun." Ona doğru dönüyorum, yüzüm anında alev alıyor. Saçlarımı yolmak istiyorum ve yaz başında babamı tereyağlı röfle için kandırmamış olsaydım kesinlikle yapardım. "Eğer seninle ilgili değilse, hiçbir şey değildir. Git başımdan."

"Caro-"

"Git başımdan."

Kardeşim cevap vermeye başlıyor, çünkü her zaman son sözü o söylemek ister, ama bir motor gürültüsüyle kesiliyor. Alex onları tekrar hızlandırıyor ve tepeye, çıkmaz sokağa ve bizim eve doğru fırlıyorlar.

En azından biri beni dinliyor.

Birkaç dakika sonra Alex'in arabası geri döndü. El sallayarak yanımdan geçti, ama sonra gürültüsü kesildi, fren lambaları parlıyordu. Açık sürücü tarafı camını benimle aynı hizaya getirene kadar geri geri gidiyor. Yüzündeki ifade gerçek bir endişe ifadesi, kaşları birbirine kenetlenmiş, beyaz kesici dişlerinden biri alt dudağını ısıyor. "Caroline, sırtın için üzgünüm."

"Teşekkürler." Sesim gergin ve beş dakika öncesine göre çok daha yorgun, içimdeki adrenalin boşalıyor. O zaman bana Flip değil Caroline dediğini fark ettim. Bunu yemekte de yapmıştı. Öğrendiği an işi bıraktım.

"Amuda kalkma konusunda özür dilerim. Bilseydim jimnastik konusunu açmazdım bile..." Eliyle işaret etmeye başladı. *"İşte."*

Burası: on beş yaşında zorunlu emeklilik. Kim olduğumu ya da ne yapacağımı bilmediğim bir yer çünkü kimliğim tamamen mayolara, tebeşirlere ve saç spreyine o kadar uzun süre sarılmıştı ki, kelimenin tam anlamıyla yaşamının başka bir yolunu hatırlamıyorum.

"Amuda kalkmayı ben önerdim," diyorum çünkü kendini kötü hissetmemeli. Alex ne yaptığını bilmiyordu, Nat biliyordu. "Nat bırakamayacağım konusunda haklı. Ama bırakmak da istemiyorum."

Cümlem yüksek sesle ve bir hıçkırık vaadiyle sona erdiğinde, onu terk etmenin eşiğine geldiğim çok açık. Yine de Alex kaçmıyor ve kelime kusmuklarının üstesinden gelmem için beni zorlamıyor. Bunun yerine, sadece tehlikelerini açıyor ve ben kelimeleri bulurken beni izliyor. Yanlış yöne bakıyor olmasına rağmen arabalar onu geçme konusunda daha nazik davranıyor.

Belki de o değildir, belki de benimdir. Belki de o kadar perişan ki

İnsanları korna çalmamaları için kandırmak. Her neyse, Alex'in beni beklemesini takdir ediyorum, çünkü kendi kardeşinden böyle bir duraklama görmedim.

"Bırakırsan ne olacağını düşünüyorsun?" Ruhumdaki barkodu okuyabilirmiş gibi beni izliyor.

Ona bakamıyorum. Onun yerine ayaklarıma bakıyorum. "Olmayacağım... Ben olmayacağım. Artık olmayacağım." Yemekte itiraf ettiğime benzer bir şey ama arkasındaki öfke sıcaklığı olmadan çok daha kötü hissettiriyor. Kimlik krizim tüm çıplaklığıyla ortaya çıkarken ağlamamak için kendimi zor tutuyorum, ama bu kaçak trende gittiğimiz yer orası.

Alex arabadan indi. Koca kışkı Jordan'larını benim Old Navy parmak arası terliklerim ve turkuaz cilamla ayak parmağına geçiriyor.

"Caroline, bana bak."

Ve baktım.

"Jimnastik olmadan da *siz sizsiniz*. Hayatın bir parçası da devam etmektir. Küçük bir çocukken olduğumuz gibi değiliz ve yetişkin olduğumuzda da olacağımız gibi değiliz."

Gah, o haklı. Haklı olduğunu biliyorum. Ama de.

"Ben onsuz *bir hiçim*..." Boğazım kapanmaya başladığında sesim bir oktav yükseliyor. Tekrar el kol hareketi yapıyorum çünkü haftalardır düşündüğüm tek şey bu olsa bile kelimeyi söyleyemiyorum.

Gözümün kenarından bir damla yaş süzülürken Alex'in kaşları endişeyle birleşiyor. Aman Tanrım. Gözyaşıma doğru hamle yapıyorum ama jimnastik dışındaki her şeyde olduğu gibi çok yavaşım ve ben daha saklayamadan Alex ağladığını görüyor.

"Caro..."

"Ne yapıyorsam oydum." Yüzüme vuruyorum. Tanrım, bu utanç verici. "Onuncu seviye, ödüller kazanan, üniversite bursuna ve muhtemelen elit statüye giden yolda. Ben buydum işte. Ve her şey buna bağlıydı -arkadaşlarım, tutkum, yeteneğim. Öyleydim ve sonra değildim. Ve kabul et, lisenin geri kalanı berbat geçecek. Ben duvar kağıdıyım, vitrin süsüyüm, paspasım. Ülkesi olmayan bir kızım. *Hiçbir şey*."

Şaşırtıcı bir şekilde, kaçmıyor. Kaslı arabasına geri dönüp en iyi arkadaşının ateşli kız kardeşinden silahla uzaklaşmıyor. Hayır. Hatta biraz daha yaklaştı ve omzuma kocaman bir el koydu. Annesi bir terapist ve bu özelliğinin ona da geçip geçmediğini merak ediyorum. "Jimnastik *yapmadan* da bir şeysin, *birisin*. Bir şeyler yaparsan kendini daha iyi hissedersin. Herhangi bir şey."

Bir şeyler yapıyordum. Pazar günleri hariç arkadaşlarımı görmezden geliyorum. Ciddi bir güneş yanığı yüzünden üzülüyorum. Son üç yıldır yemediğim tüm çikolataları tek seferde oburca yemek.

Sıcak, titrek bir nefes alıyorum.

"Başka nasıl bir şey yapacağımı bilmiyorum."

İnatçı olduğum için ayağımı kaldırıma hafifçe vuruyorum ve bu aptalca çünkü betona tam isabet ettirdiğim için alt omurgamda gergin bir sarsıntı oluyor. "On yılımı tek bir şey yaparak geçirdim. Diğer her şey pahasına. Yani, Tanrım, spor salonu dışında yaptığım en tutarlı şey ikinizin basketbol oynamasını izlemektir ve at oynarken tahtaya zar zor ."

"Tamam, belki çemberler sana göre değildir-"

"Bu yetersiz bir ifade." Ön kolumla gözlerimi ovuşturuyorum. Güneş zar zor batıyor ve keşke tamamen batsa da gözyaşlarım Kansas gecesinin karanlığına karışsa. "*Hiçbir şey* benim olayım değil." Tanrım, belki de inatçılığım gerçekten aptallığa kaymıştır. Gerçekten de oyunumun zirvesinden hayatımın geri kalanında *hiçbir şey* yapmamaya mı düştüm?

Alex'in bir başka büyük eli diğer omzumu buluyor ve ikisi de bir fikirle sıkılıyor. Dudaklarından dökülmeden önce beyninden çıktığını neredeyse hissedebiliyorum.

"Buna ne dersin?" diye soruyor ama sorusuna gerçekten cevap vermemi beklemiyor. Muhtemelen bunun sadece sümük dolu bir höpürtü olacağını biliyor. "Sana koçluk yapmama ne dersin?"

Ona bakakalıyorum. Yanaklarımdaki ıslaklığa tekrar vurdum. "Ne?"

Alex gülümsüyor ve birden sonsuza dek tanıdığım çocuk gibi görünüyor ve aynı zamanda hiç de kendisi gibi değil. Tam bir yetişkin gibi. Koyu renk gözlerinin ardındaki çarklar dönüyor ve bu tamamen şaşırtıcı çünkü kafamın içindeki hamster uzun bir su molasına çıktı. "Bunu bir eğitim olarak düşün. Sana ölümlülerin sporlarında koçluk yapacağım. Yazın geri kalanında haftada bir spor."

Spor dersi.

Alex Zavala bana kendi kişisel beden eğitimi dersimi verecek. Tek katılımcı olmama rağmen kulağa "özel ders" gibi bir şey söylemekten daha az tuhaf geliyor. Ki bu da yanlış bir izlenim yaratabilir.

"Hissettiğin boşluğu doldurmayacak, ama en azından uyum sağlamana yardımcı olacak

bu hayat AG." "AG

MI?"

"Jimmastikten sonra."

Hıçkırarak öksürüyorum ve sesimi bularak gözlerini okuyorum. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten mi? Başka bir şey yapmayı bilmediğini mi söylüyorsun? Seninle işim bittiğinde öğreneceksin. İster sadece eğlence için olsun, ister gerçekten bir takıma girmek istiyor ol, sadece bir ölümlünün yapabileceği bir şeyi nasıl yapacağını bileceksin."

Sadece başımı sallayıp minnettar olmalıydım ama bunun yerine "Neden?" diye sordum. Gözlerini kırıştırtıyor ve ben de açıklıyorum. "Bunu neden yapmak istiyorsun?"

Hiç tereddüt etmiyor. "Çünkü yapabiliyorum ve en azından bunu yapabilirim." Geri adım atmıyor ya da daha fazla açıklamaya çalışmıyor. Sadece aramızda yarattığı fırsat dengede dururken beni izliyor.

Sıcaklık aniden beni vurdu. Dudaklarımı ıslattım. "Tamam."

Hareket etmemiş olmama rağmen, sonunda bir adım atmış gibi hissediyorum. Alex de bunu hissetmiş olmalı çünkü sırtıyor. "Yarın öğleden sonra seni alırım. Üç diyelim mi?"

Nat genellikle işten saat ikide gelir, bu yüzden biraz sıkışık görünüyor. Ayrıca, ağabeyimin Rodinsky kardeşlerle konuşma bahanesi aklıma geliyor. "Ama senin stadyum merdivenlerin yok mu?"

"İyi denemeydi. Onları yemekten sonra yapacağız."

"Oh." Nasıl davranırsa davransın, bütün bunları o önermiş olmasına rağmen, onun yazına izinsiz girdiğim hissine kapılıyorum. "Seninle buluşabilirim-" Başlıyorum çünkü, evet, henüz bir arabam yok ama hemen hemen her yere yürüyerek gidebiliyorum. Bugün zaten gördüğü gibi.

"Hayır, seni ben . Korkmana izin ." "Ben korkak değilim."

"Biliyorum," diyor ve geri . "Görüşürüz, Caro."

Araba gümbürdeyerek hareket ediyor ve beynim yeniden çalışmaya başlıyor. "Bekle! Hangi sporu yapıyoruz? Sakın basketbol deme çünkü ikimiz de bunun nasıl sonuçlanacağını biliyoruz."

"Sadece bana bırak. Ve gerçek ayakkabılar giy."

Parmak arası terliklerime bakıyorum ve ona baş parmağımla onay veriyorum.

El sallıyor, dörtlülere yakıyor ve gün ışığının son ışıklarına doğru gözden kayboluyor.

8

Alex'in kaslı arabasının eve yaklaşırken çıkardığı homurtuyu duyduğumda saat üçe yaklaşıyordu. Nat Nat'in işleriyle uğraşüyor, babam hastanede ve ben sahip olduğum jimnastik dışındaki tüm atletizm şortlarını üç kez denedim. Alex'in ne düşüneceğinden endişelendiğim için değil, daha çok tayt gerektirmeyen sporlar yapmaya alışkın olmadığım için. Her şey çok bol geliyor ve aslında neyin uygun olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Bilirsin, mayo giymemek dışında.

Koşu şortu, sporcu sütyeni ve Olga'nın tatil için takıma aldığı, Nadia Comaneci'nin 1976'daki ünlü yer rutini pozunun (dizler dışarıda, ayak parmakları aşağıda kıvrılmış, bilek çevirme) soluklaştığı bir atlette karar kılıyorum. Bal sarısı at kuyruğu ve maskara çünkü kirpiklerim onsuz olmuyor ve olabileceğim kadar hazırım. Ve güneş kremi, çünkü ben bronzlaşmam. Hala pembe olan omuzlarımın size söyleyeceği gibi kızarıyorum.

Alex arabadan inmeden ya da korna çalmadan önce ön merdivenlerden aşağı koşuyorum. Camları indirmişti - Challenger'ın büyük metal çerçevesi dokunulamayacak kadar sıcaktı. Kapıyı açıp kafamı içeri sokuyorum. "Arabanın sesi neden köpekbalığı gibi çıkıyor? Her yaklaştığında kafamda *Jaws* müziği çalıyor ve bu senin için fazla karanlık."

Alex gülüyor. "Köpekbalığı mı? Lily Jane hep aslan sesine benzediğini söyler."

İçeri kaydım, kapıyı kapattım ve emniyet kemerimi taktım. "Eğer bir , Simba'sın. Bebek olan. Mini-Mustafa değil."

"Bu bir iltifat mı, yoksa...?"

"Sen bir *aslansın*. Evet, bu bir iltifat."

Arabayı geri vitesine takar ve gaza dokunur. "Bu iş tuhaflaştı." Bir kahkaha attım. "Hoş geldin, ben de seni bekliyordum."

Çünkü benim var. Spor salonunda ve okulda kim olduğumun güvenliği dışında her şey tuhaf. Nat olmadan Alex'le takılması da garip. Ama Simba karşılaştırmasından sonra barışmadıysa, muhtemelen

İyi.

Alex parkın etrafından dolanıp ana yola çıkıyor. Solda Northland Lisesi ve spor salonu; sağda Northfield Country Club; düzlükte toplum dinlenme merkezi ve havuz. Alex sağa dönüyor.

İlk düşüncem: İlginç.

İkinci düşüncem: Tanrı'ya şükür Nat hâlâ işte değil. Alex bana yardım ettiği için içimde utanç gibi bir his var ve Nat bunu öğrendiğinde bu his yüzde 300 artacak. Nat'ın halk havuzunda bronzlaşmaya çalıştığını bildiğim halde (Alex, Nat'ın bronzlaşma endişesi konusunda çok haklıydı) muhtemelen Northfield'a gideceğimiz için rahat bir nefes alıyorum. Nat aslında beni de havuza davet etti ama üzüldüğümü bahane ederek onu geri çevirdim.

Alex'in Nat'e ne yaptığımızı söylemediğinden de eminim, yoksa 0.00023879 saniye sonra haberim olurdu. Alex'in her zamanki ayrılmazlıklarını ağızından baklayı çıkarmadan nasıl atlattığını merak ediyorum. Ve neden ona söylemediğini merak ediyorum-Nat benim yasak bölge olduğumu söylemişti ama bu bir randevu değil ki. Ama Nat'e söyleyecek kişi ben olmayacağım. Yani, evet.

Üzerinde zevkle PERSONEL yazan bir park yerine yanaşıyoruz ve Alex camları açıp motoru kapatıyor. Dışarı çıkıyoruz ve onu, eğer söz konusu elf bu şehir kulübüne ait olmak için yılda elli bin dolar ödüyorsa, bir elf evine benzeyen küçük bir binaya kadar takip ediyorum. Alex çalışan kartını okutup içeri giriyor ve iki saniyeliğine ortadan kaybolup... bir voleybol topuyla geri dönüyor.

Bir numaralı spor kesinlikle beklediğim şey değildi. Bir metre boyumla sokakta yürürken *voleybolcu* diye bağırıyorum.

Ve söz verdiğim gibi gerçek ayakkabılarımı giymiş olmama rağmen, Alex yamaçtaki devasa kulüp binasının derinliklerine değil -burada sadece bir voleybol sahası değil, Goonies'in hazinesi ve muhtemelen Nat'ın saçma özgüveninin bir parçasının da saklanabileceğini hayal ediyorum- kabana alanına... ve kum voleybolu sahasına gidiyor. "Bekle, ayakkabı giydim ve şimdi onları çıkarmamı mı istiyorsun?"

"Evet. Her şeye hazır olmalısın."

Dudaklarım bükülüyor. "Kansas'taki liselerde rekabetçi bir şekilde oynanmayan bir spor olan kum voleybolu da dahil mi?"

"Voleybolun temelleri saha ne olursa olsun aynıdır ve kum sırtınız için daha iyi olacaktır."

Topu bana doğru vuruyor ve bu sefer kolayca yakalıyorum. Bunun oyun sırasında topu yakalamanız gereken bir spor olmadığını fark edene kadar kendimle gurur duyuyorum. Belki de aptal içgüdülerimi aştığımda bu işte iyi .

"Ve uygun sporlardan bahsetmişken, buraya gel Caroline." Plaj voleybolu alanını golf sahasından ayıran sıradaki bodur ağaçlardan birinden neredeyse kopmak üzere olan bir dalı çekerken kaşlarını hafifçe çatıyor. Alex bir şey söylemiyor ama birilerinin bu kırık dalı ondan önce yakalamış olması gerektiğini düşündüğü açık. Muhtemelen kendi maaş derecesinin üstünde başka bir zemin işçisi. Yine de sopanın kırılmasını avantaja çevirerek kumu işaret ediyor.

"Eğer yeni bir spor dalıyla çıkacaksanız, buna değmeli. Bir ezikle çıkmanı ve çıkmaza girmeni istemeyiz."

"Tamam, baba."

Bu bana beyaz dişler kazandırır. Alaycılık her zaman hemfikir olduğumuz bir şeydir.

"Her şeyden önce, bu sadece eğlence için olsa bile, yapmak istediğin bir şeyse rekabetçi olmanı sağlayacak araçlara sahip olmanı istiyorum." Alex sopanın bir ucuyla kuma bir *F* harfi yazıyor ve altına bir çizgi çekiyor. Altına da harfler çiziyor:

V. XC. T. G. G.

Son *G* harfini, sigara içilmez tabelasında olduğu gibi bir daire ve çarpı işaretiyle işaretliyor.

Ardından, tepesinde *W* harfi olan yeni bir sütun oluşturuyor ve birkaç harf daha yazmadan önce bir satır daha çiziyor: *B, S&D.*

Son satır tahmin edilebilir çünkü artık anladığımı düşünüyorum - üstü çizilmiş *G* harfinin bir ipucu olduğu kesin. Altı çizili bir *S* son listede başı çekiyor, *onu T&F, S, S* harfleri takip ediyor.

"Caroline Kepler, KSHSAA yönetmeliğine göre kızlar için var olan tüm sporlarla tanışın."

Sonbahar: voleybol, kros, tenis, golf, jimnastik (işaretli, iç çekiş).

Kış: basketbol, yüzme ve dalış. İlkbahar:

atletizm, futbol, softbol.

Seimlerinim kumlu bir kabartma ile yazılmış.

"Futbolu unuttun," diye onu azarlıyorum çünkü Nat'in aşık olduğu Liv, Northland'in futbol takımının oyun kurucusu olmasıyla nl.

"Bunu tavsiye etmem, kısa bir Şey, ama haklısın, erkek sporlarından herhangi birini yapmanı engelleyen bir Şey yok."

Bu amaçla, sonbahara bir *F* ve kışa bir *W* ekliyor: güreş.

İronik olan Şu geçen sonbahar okulun jimnastik kou Bayan Clarke'ı geri çevirdim çünkü takım programım o kadar ılgındı ki onun için de yarışmamın imkânı yoktu. Ayrıca, birinci sınıfın başında sırtım zaten berbat durumdayken, Olga'nın onun gözetimi altında olmayan bir spor salonunda vakit geçirmeme izin vermesine imkân yoktu. "Bunun için çok araştırma yapmışsın."

Beni alıp buraya getirmekten daha fazlasını düŐünmüŐ olması beni bir Şekilde utandırıyor.

Alex kelimenin tam anlamıyla omuz . "Sadece düşüncelerimi düzenledim. Eğer sana bir Şey ğreteceksem, bunun faydalı olmasını isterim."

"Tamam." Tanrım, çok iyi biri.

"Bugün bir saat çalıŐacağımızı ve başka bir spora geçmeden önce haftanın geri kalanında bu becerileri geliŐtirebileceėini düşünüyorum. Eğer herhangi bir zamanda sevdiğin ve doğru olduğunu düşündüğün bir spor bulursan, istediğin süre boyunca özellikle ona odaklanacağız."

Bu mantıklı. "Ve voleybolla mı başlıyoruz? Neden?" "ünkü sırtın bunu kaldırabilirse, bence harika bir

Libero ve eğer yarışmak istiyorsan seçmeler Ağustos başında." Tam tüm sonbahar sporlarının seçmelerinin aynı zamanda mı soracaktım ki, kendinden emin bir Şekilde sırtıttı. "Ayrıca, bugün saat üç ile dört arasında benim için açık bir saha zamanı olduğunu biliyordum."

"Kaynaklarını kullanmanın yolu, Zavala."

"Ben aptal bir sporcu değilim ve bunu sen de biliyorsun."

Bu beni güldürüyor çünkü kimse onu bu konuda suçlayamaz - ne de olsa Northland'in Şampiyon matematik takımında. Alex ayrıca kliŐeleŐmiş bir grup mankafayla dolu olmayan futbol, basketbol ve tenis gibi spor dallarında da lisanslı sporcu. Tıpkı Sunny gibi, o da bu kadar iyi olmasaydı kelimenin tam anlamıyla gelmiş geçmiş en sinir bozucu insan olurdu.

Sırtıyor ve beni ve elimdeki topu sahaya doğru işaret ediyor. "Hadi

başlayın."

Atletizme uygun ayakkabılarımı ve çoraplarımı çıkarıyorum. Topuklarım kabarık mavi bir paspas yerine taşınan kuma batsa bile, birden kendimi yüzde yüz evimde hissediyorum.

Filenin aynı tarafında sıralanıyoruz, ikimiz de öğleden sonra güneşinin altında yüzümüzü tam olarak göremeyeceğimiz şekilde konumlanıyoruz. Topu ona doğru vuruyorum - tıpkı dün geceki basketbol maçımızda olduğu gibi, topun hızı çok fazla ve tam olarak sıfır yay var.

Alex her nasılsa göğsüne doğru gelen topu iki bileğinden vurup yakalayarak işe yarar bir şeye dönüştürüyor. "Voleybolun anahtarı zamanlama ve temastır." Alex topu fırlatıyor ve bana doğru atıyor.

Bileklerimi birbirine vurup topu ona geri atmaya çalışıyorum ama vurmak yerine savuruyorum ve top kör edici güneşe doğru yelken açıyor. Tekrar yere düşüyor ve içgüdüsel olarak kendimi ona doğru atıp hatamı düzeltmeye çalışıyorum. Dizlerim kuma çarparken bir yumruğumu topun altına sokuyorum ve öyle bir güçle fırlatıyorum ki top, kaçmakta başarısız olan Alex'in omzuna çarpıyor. Yine de en azından voleybol topunun elmacık kemiğine çarpmasını önleyecek kadar hızlı.

Top bir gümbürtüyle kuma düşüyor ve ben ona bakıyorum, bu zavallı şey ne zaman önüme çıksa vahşi bir yolculuğa çıkıyor. Senin için uzun bir saat olacak, küçük voleybol topu.

Alex eline alıyor ve gözlerimin içine bakıyor, yüzü bomboş. "Bilmiyorsun ama bütün o sekans aslında hiç de fena değildi."

Gözlerimi kısarak ona bakıyorum ve ayağa kalkıyorum. Kumun tozunu alma zahmetine girmiyorum - bunun geldiği yerde çok daha fazlası olacak. Serigrafi baskılı Nadia'nın biraz elle pul pul dökülerek yaşaması gerekecek. "Kıçıma duman üfleyen türden bir koç mu olacaksın? Çünkü inan bana, bu işe yaramaz. Beş yaşımdan beri ölümüne eleştiriliyorum. Bir şeyler her zaman geliştirilebilir ve ikimiz de az önce yaptığım şeyin boktan olduğunu biliyoruz."

Alex topu fırlatıp yakalıyor, yüzünde küçük gülümseme ve başını sallıyor. Saçları o kadar mükemmel bir şekilde jölelenmiş ki kıpırdamıyor. İleri atılıyor. "Eğer liberoysan değilsin. Topa vurdun ve oyunda kalmasını sağladın. Ayrıca, pozisyonun için güvercin gibi vücudunu feda etmen çok önemli. Sırtın nasıl?"

"Uh, iyi mi?" Ve gerçekten de öyle. Kortizon iğnesi ağrıyı maskeliyor mu ya da neredeyse bir aylık dinlenme işe yaradı mı bilmiyorum ama buna katlanacağım. Yine de "vücut fedakârlığı" sözüne takılıp kaldım.

"Peki libero tam olarak nedir? Sanki jimnastik dışındaki sporlar hakkında hiçbir şey bilmediğimi düşünüyormuşsunuz gibi bu kelimeyi iki kez söylediniz. Sana bir Amanar'ın özelliklerini, adını aldığı jimnastikçinin biyografisi de dahil olmak üzere anlatabilirim, ancak bir filmde görmüş olabileceğimden başka bir sporun derinliklerine inersen, neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim olmayacak."

Güneşte parlayan dişler parladı ve Alex iki avucunu da topa yapıştırdı, zavallı şeyi mengene gibi kavrarken pazuları bir an için gerildi. "Libero özel bir pozisyonudur, vurucunun ne olduğunu biliyor musun?"

"İsminden de belli olduğu gibi."

"Şey, öyle bir şey. Sayılır. Beyzbolda DH lige ve hücumu özeldir, ancak fikir aynıdır - tek bir şey yapmak için gelen ve sadece o şeyi yapmasına izin verilen bir uzman."

Harika. Hiç oynamadığım bir spor dalında uzman olmamı istiyor. Bana olan güveni tamamen yersiz.

"Voleybolda libero, özellikle arka sıra için belirlenmiş bir oyuncudur. Bu pozisyon ileri hareket edemez, blok yapamaz ya da servis atamaz; bu pozisyon savunma için tasarlanmıştır, bu kadar basit." Kaşlarını çatıyor. "Savunma ve hücum arasındaki farkı biliyorsun, değil mi?"

İşaret parmağımı kaldırıyorum ve sonra aşağı doğru sıyırıp orta parmağımı kaldırıyorum. "Bu parmağın ilkinden farkını biliyorsun, değil mi?"

Tahmin edilebileceği gibi, sadece gülüyor. "Bu kısmı filmlerden öğrendin, ha?"

"Ya da Nat -ve sen- oynamaya başladığından beri katıldığım yaklaşık on bir bazilyon basketbol maçından birinden."

"Touché, Caroline. Her neyse, dediğim gibi, libero saf savunmadır. Oyuncunun fileye yakın olanlar gibi uzun boylu olması gerekmez. Ve aslında, düşük ağırlık merkeziniz ve mega vücut farkındalığınız çok büyük olumlu yönler."

"Tamam, peki ne yapmam gerekiyor?"

"Topu oyunda tutun. Kuma çarpmasına izin vermeyin, dışarı çıkmasına izin vermeyin."

Biraz yükseltilmiş beyaz bir çizgi, oyun içi kum ile saha dışı kumu işaretler

Kum. "Tamam. Şimdi ne yapacağız?" "Geri çekil."

Bunu yapıyorum ve Alex hiçbir uyarıda bulunmadan topu aşağıya, iki metre kuma doğru fırlatıyor. Daldım, iki elimi de açtım ve gökyüzüne baktım. Topa parmak ucumla dokunuyorum ama top kuma çarpıyor, birkaç santim yukarı fırlıyor ve Alex'e doğru yuvarlanıyor. O da topu kapıyor. "Tekrar, ama ilk seferinde yaptığın gibi yumrukla kazan."

Ben daha tamamen dikleşmeden top benim sorumluluğumda. Kuma vuruyorum, bu sefer yan tarafıma, yumrukla dışarıda. Sol yumruğum topu yakalıyor ve Alex'in yakalayabileceği kadar yükseğe fırlıyor. "Güzel. Bir dahaki sefere bunu yaptığında sıfırla çünkü top sana geri dönecek."

Ayağa kalktığım an, top tekrar geliyor. Ve tekrar. Ve yine.

Bir saat uçup gidiyor ve ne olduğunu anlamadan ayrılmak zorunda kalıyoruz çünkü bir çeşit dörde dört takım eşleşmesi oynamak için gelmiş. Her zaman kurallara uyan Alex, saat dördü vurmadan önce korttan ayrılıyor - hayatının büyük bir kısmını tenis için kort rotasyonunda geçirmiş ve saat gibi hareket ediyor.

"Kabinde serinlemek ister misin? Ben ısımlıyorum."

"Kesinlikle hayır." Koşu şortumun ön kemerindeki küçük gizli cepten on dolarlık bir banknot çıkarıyorum.

"Paran burada geçmez, Caroline." Alex omuz silkip yürümeye devam ediyor, zorlukla kazandığım harçlığım Kansas'ın yarı ölü esintisinde dalgalanıyor.

"Hadi ama." Önünden geçiyorum ve havuzların (evet, çoğul), jakuzinin, tenisçilerin ve golfçülerin kocaman çantalarıyla yanlarından geçerken geriye doğru yürümeye başlıyorum. "Sana bir şey borçluyum. Onca işi sen yaptın."

"Teklif ettim. Ve bu işi yaptım çünkü ben sadece Nat'in arkadaşı değilim, senin arkadaşınım. Arkadaşlar böyle yapar."

Olabilir. Ama yine de. Yani, zaten bir işi ve antrenman yapması gereken üç spor dalı var. Artı, bilirsin, bir ailesi. Ve arkadaşları. Bu çok fazla. "Lütfen, akıl sağlığım için." Kabinin basamaklarına çıktık ve ben korkulukları çevreleyen gül ağaçlarına el kol hareketi yaptım. "Bunu yapmak için zaman ayıracak ve karşılığında hiçbir şey alamayacak kadar acınacak haldeysem, o gül ağaçlarının arasına girip kendimi zamanın sonuna kadar dikenlerin arasında asılı bırakabilirim."

"Borç duygunuz aşırı derecede gelişmiş."

Onu görmezden geliyorum. "Browni mi? Çok güzel brownie yaparım." İçlerinde siyah fasulye var ama kimse anlayamaz. Nat sağlıklı olduklarını anlamadıysa, Alex de anlamayacaktır. "Bugün en az iki tepsi kazandın."

"Gerek yok." Elinde iki donmuş limonata beliriyor. Bu ve Snickers erimem arasında, muhtemelen bu hafta son beş yılda herhangi bir zamanda aldığımdan daha fazla şeker aldım. Yine de tahta kaşığı kapaktan çekiyorum, şehre gitmeye hazırım - burası nükleer bir yer.

Parlak tenis beyazları giymiş insanlar yanımızdan geçerken yemek için bar taburelerine atlıyoruz, bronz kollar sıcakta çoktan parlıyor. Limonata tatlı ve ekşi ve donmuş, tahta kaşığım ilk başta şekerli buzdan daha fazlasını toplamak için çok çalışıyor.

Ve çok *lezzetli*.

Paramı tekrar Alex'e fırlatıyorum çünkü çalışanlarının hesabını kabartmamalıyım, ama o tek bir yorum yapmadan geri atıyor. Bu da beni onun iyiliğinin karşılığını nasıl ödeyebileceğimi bulma konusunda daha da çaresiz kılıyor. Dürüst olalım, bu konuyu gerçekten düşündü ve bana yardım etmek için benim kendime yardım etmek için harcadığımdan çok daha fazla çaba harcadı.

Tekrar deniyorum.

"Benim için güzel bir şey yapıyorsun. Ben de senin için güzel bir şey yapmak istiyorum."

Başaramadım.

"İyi bir şey yapıyorum çünkü istiyorum. Ben senin kardeşin değilim, oyunun sonu yok."

Tamam, belki de Nat'in küçük kız kardeşi olmamın Alex'le ödeşmek istememle bir ilgisi vardır. Nat ile her şey pazarlıktır, her şeyin bir bedeli vardır.

Yine de gözlerimi kısarak Alex'e bakıyorum - düzgün saçları, ortodontik olarak mükemmel gülümsemesi, kendi birikimiyle aldığı sevgili arabası arkasındaki uzak personel otoparkında bulanıklaşıyor. Bende bu çocuğun istediği ne var ki? Sunny benzeri mükemmelliğine rağmen, bir şeyler olmalı. Ama ben göremiyorum.

Ama öğreneceğim ve ona geri ödeyeceğim.

9

Alex'in arabasına geri dönerken, onun kuma yazdığı spor listesi beynimde dönüp duruyor ve ilgisinden dolayı ona bir şeyler borçlu olduğum için duyduğum suçluluk duygusuyla savaşıyor.

Alex'in gerçekten oynadığı bir spor dalında nasıl koçluk yaptığını merak ediyorum. Geçen gece bana basketbol öğretmedi ama oynadığı her şeyin listede olduğunu düşünürsek, başka bir şey deneyebilir. "Bir sonraki spor için tenise ne dersin?"

Üç sporu arasında tenis muhtemelen Alex'in en iyisi. Yani, o gerçek bir tenis yıldızı, geçen yıl eyalet şampiyonu oldu ve ulusal turnuvalara falan katıldı, bu yüzden taktikleri muhtemelen mükemmel olacak. Ayrıca, bedenim diğer şeylerde olduğu kadar önemli olmayacak. Yani, sanırım. Belki de. Televizyonda büyük *görünmüyorlar*. Az önce yanımdan geçen insanlar da dev falan değildi ve bonus olarak babamdan daha büyüklerdi, bu da sporun sırtıma cehennem gibi gelmeyebileceği anlamına geliyor.

Alex arabanın kilidini açarken sırıtıyor. "Tenis görüldüğünden daha zormuş." "Listede var." Onun yanına kayıyorum. Koltuklar cehennem gibi sıcak.

"Bugünden sonra seni raketle donatmam gerektiğine tam olarak ikna olmadım. Eğer gerçekten topun bir parçasını alırsan, kafamı tutmak istiyorum."

Koruyucu bir havlu kucağıma düşüyor ve kapıyı açmadan onu döşemenin üzerine yaymak için kendimi zorluyorum. Kalçalarımın ve omuzlarımın arkası hemen minnettar oluyor. "Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum. Ama gerçekten, bu bir sonbahar sporu. Çok uzun olmana gerek yok, çeviklik ve esneklik de bonus."

Alex'in yüzü donuklaşıyor. "Wimbledon'ı izliyordun, değil mi?"

"Günde yedi saat açık ve hatırlarsanız, o saatler boyunca spor salonunda değilim, yani..."

"Dünyanın en iyilerini izliyorsunuz - kolaymış gibi gösteriyorlar."

Challenger kükrüyor ve benim sesimi bastırmaya çalıştığını biliyorum.

misilleme. İyi deneme ama işe yaramayacak. ". Sıradaki spor bu."

Alex'in yüzünde küçük bir gülümseme beliriyor ve onu yakaladığımı anlıyorum. Camları açıp sıcak havanın arabadan dışarı çıkmasına izin verdikten sonra otoparka doğru ilerliyoruz. "Tamam."

"Gelecek Perşembe boş musun?" Soruyorum, çünkü bugünden tam bir hafta sonra.

Alex'in programı benimkinden çok daha karmaşık - hâlâ park halindeyiz, bu yüzden telefonunu çıkarıp takvimi kontrol ediyor. Dudakları havalandı. "Perşembe benim için uygun."

"Mükemmel, Wimbledon'la ilgili ev ödevimi yapmam için bana zaman veriyor."

Alex gaza dokunuyor. "Rafa Nadal'ın on sekiz vuruşluk bir ralliyi kazandıktan sonra esnemesini izlemek sizi teniste doğal bir oyuncu yapmaz."

"Hayır, ama zararı olmaz. Bilirsiniz, bilim için."

Birkaç dakika sonra kırmızı ışıkta durduk ve sohbete doğal bir ara verdik. Alex'e beni markete bırakmasının sakıncası olup olmadığını sormak üzereydim ki üzgün brownie ikramım için gerekli malzemeleri alıp eve yürüyeyim, o da beni şaşırtarak sordu: "Peki, Amanar'ın özellikleri nelerdir? Ve o kimdi?"

Sahada saçmaladığım bazı bilgileri gerçekten katalogladığımı fark etmem bir anımı aldı. "Romanyalı bir jimnastikçinin, Simona Amanar'ın adını taşıyan bir tonoz. Yurchenko girişi, iki buçuk kapalı." Gözleri parlıyor ve normal bir ergen İngilizcesi konuşmadığımı fark ediyorum. "İstersen bir ara sana gösterebilirim."

Nefesini içine çekiyor. "Amanar yapmaya hazır mısın?"

"Muhtemelen hayır. Zaten hiç iniş yapmadım." Yani, jimnastik nüfusunun sadece yüzde 0,00000589'u bir tane indirebilir, ama yine de tüm eğitimime rağmen düzgün yapamadığım bir şey olduğunu kabul etmek biraz utanç verici. "Sana bir video gösterebilirim demek istemiştin."

Alex muhtemelen on altı yaşındaki herhangi bir çocuk kadar iyi YouTube kullanabiliyor. Tanrı biliyor ki Nat, hareket etmediği saatlerin çoğunu birbirlerine domuz dışkısı yemeye ve binalara tırmanmaya cesaret eden insanların videolarını izleyerek geçiriyor. Ama bunun yerine hemen "Bu harika olurdu." diyor.

Ve öğrenci öğretmen olur.

Işık yeşile dönüyor ve Alex bana başka bir soru yönelttiğinde şaşıyorum. "Tişörtündeki kız bir tane indirebilir mi?"

"Hayır, bu Nadia Comaneci. O da Romanyalı ama kariyeri

Amanar başlamadan çok önce sona erdi. O atlayış kadar zor bir şey o zamanlar hayal bile değildi." Telefonumu çıkarıp sezonun son karşılaşması olan bölgesel yarışmalar için videolarıma göz atıyorum. Amanar, Sunny'nin geçen yıl yapmaya başladığı bir şey. Kırmızı ışıktaki durduğumuzda, sıraya girmiş ekranı burnunun dibine itiyorum. "Al, bak, izle."

Yarışma zemini yükseltilmiş ve video da zeminden yaklaşık bir metre aşağıda sporcuların alanından çekilmiş ama yine de Sunny'nin atlayışını iyi bir açıdan yakalayabildiğimi düşünüyorum. Video yirmi saniyeden daha kısa.

Selam vermek için bekleyen Sunny, gözleri hayallere ellerine tebeşir sürüyor.

Selam veriyor ve işaretini kontrol ediyor.

Pistte depar atarak, kolları pompalayarak ve bacakları her adımın ağırlığı altında esneyerek ilerlerken, hareketsiz olan tek şey yarışmacı topuzuydu.

Ardından beceri: tahtanın üzerinde bir dönüş, atlama masasına geri handspring girişi ve ardından havada takla atarken iki buçuk burgu.

Benim Arabian'ım gibi, iniş ön tarafa bakıyor ve bu nedenle kör. Sunny daha farkına varmadan ayakları mindere çarpıyor. Öne doğru büyük bir adım atıyor - onda üçlük bir mesafe var - ama zorluğu düşünüldüğünde sağlam.

"Lanet olsun."

Alex'in tepkisinden oldukça memnun olduğumu itiraf etmeliyim. "Değil mi?"

Işık değişiyor ve araba homurdanarak hareket ediyor. Elimde değil; aynı buluşmanın fotoğraflarına göz atmaya başlıyorum. İkili, üçlü ve tüm takımın hiç bitmeyen rotasyonunda takımla özçekimler. Hatta Olga'nın birkaç fotoğrafını bile çektim; ciddi kaşları ve dudaklarını büzmüş, kendisine bir madalya daha kazandıran bar rutininden önce Peregrine'e tavsiyelerde bulunurken.

İşte bu. Kaçırdığım şey bu. Pandora'nın kutusunu açtım ve şimdi kendimi geri çekemiyorum. Eski hayatımı her seferinde bir gülümseme, kahkaha, hareket halindeki bir konuşmayla gözden geçirirken kalbim sıkışıyor.

Alex'in sesi boşluğu yarıp geçtiğinde içinde bulunduğum zaman ve mekânla bağlantımı kaybetmişim. "Bu Sunny Chavez mi?"

Ses tonunda yüzüne bakmamı gerektiren bir şey var. Yola eskisinden biraz daha dikkatle bakıyor, duruşu dik ve artık rahat değil. Dışarıda çok zaman geçirdiği için altın sarısı bir rengi var ama yanaklarının, düzgün saç çizgisine doğru yükselen bir renkle kızardığına yemin edebilirim.

"Tek ve biricik." Alex'in gözlerimin önünde mükemmelliğinden sıyrılıp gerçek, dağınık, insani duygular sergilemesini izlerken biraz sırtıtmaktan kendimi alamıyorum. "Onu tanıyor musun?"

". " Evet, kırmızı. Kesinlikle kırmızı. "Matematik birinci sınıf."

Tabii ki. Sunny ben oraya gitmeden önce Northland'deydi ama elit olduktan sonra evde eğitim almaya karar verdi. Alex ve Nat birinci sınıftayken o ikinci sınıftaydı.

Nat'in aşırı korumacı tuhaf konuşması sırasında söylediği bir şey beynime kazındı. *Jimnastikçilerin sevimli olduğunu düşündüğünü biliyorum ama kız kardeşime dokunamazsın.*

Oh.

Dudaklarımdaki o kıpırtı genişleyerek tam bir sırtışa dönüşüyor. "Alex Zavala, Sunny Chavez'e aşık mısın?"

Burnu kırışıyor ve gözleri beyaz çizgilere sabitleniyor. "Yaptım."

"*Yaptım mı? Bence yaptın.* Şu haline bak, terliyorsun."

"Ben değilim."

"Öylesin." Elimin tersiyle alnına bastırdım. Doksan beş derece sıcakta voleybol antrenmanlarıyla kıcıma tekmeyi basarken daha az terlemişti.

Aman Tanrım.

Neredeyse sevinçten kıkırdamaya başlayacaktım çünkü aniden, şaşırtıcı bir şekilde, Alex Zavala'ya borcumu ödemenin bir yolunu bulmuştum. Telefonumu açıyorum ve saati kontrol ediyorum. Dört elli üç. Mükemmel. "Beni spor salonuna bırakır mısın?"

"*Spor mu?*"

"*Evet.* Sana borcumu nasıl ödeyeceğimi buldum. Sunny'den *hoşlanıyorsun* ama ona erişimin yok. Benim var." Bileği direksiyona rahatça asılırken iki elimle koluna bastırıyorum. "*Lütfen, bunu senin için yapmama izin ver.*"

Boştaki eliyle ensesini ovuşturuyor. "Ne yapacaksın?"

"Sizi yeniden tanıştırayım. Ve eğer bu iyi giderse ve sen de istersen, belki daha fazlası. Söz veriyorum seni utandırmayacağım ya da hiçbir şeyi zorlamayacağım. Sadece yardım etmek istiyorum." Alex'in yüzü yumuşuyor ve ben de kendi yolumu çizdiğimi görebiliyorum. İyi bir önlem olarak, sözlerini ona geri fırlatıyorum. "İyi bir şey yapıyorum çünkü *istiyorum.*"

İşte bu kadar. Nefesini içine çekiyor. "Ne yapmam gerekiyor?"

Neredeyse tezahürat yapacaktım. "Sana ve arabana Balan's Gymnastics'de ihtiyacım var.

Beş." Antrenman bittiğinde. "Yedi dakika sonra. edin." "Bunu gerçekten şimdi mi yapıyoruz?" Sesi boğuk gibi.

"Beni bırakmaktan ve yakışıklı görünmekten başka bir şey yapmıyorsun." En yakınımıdaki kızaran yanağı okşuyorum, onun işine karışıyorum. "Gerisini ben hallederim."

Memnuniyetle sağa dönüp Challenger'ı Balan'ın evine doğru yönlendirdi. Sunny, Peregrine ve benim aramdaki grup mesajlaşmasına, eğer müsaitlerse bu akşam yemeğe çıkmak istediğimi belirten bir mesaj gönderiyorum.

Peregrine dolabında eşyalarını topluyor olmalı, çünkü hemen bana mesaj atıyor.

Tabii ya! Sunny ve ben de tam bibimbap yemekten bahsediyorduk. Bunu yapsak olur mu?

Evet, mükemmel. Beş dakika sonra spor salonunda buluşalım.

Alex sessizlik içinde arabayı sürüyor, çenesi çevremde çalışıyor. Balan'ın bulunduğu iş parkına döndüğümüzde sanırım anlıyorum -olmak üzere olanları aşırı analiz ediyor. Futbol sahasında ya da basketbol sahasında çizilmiş bir oyun gibi beyninde çalışıyor. Ya da tenis kortunda üç atış sonrasına çalışıyor. Nat gergin olduğunda duvarlardan fırlıyor ama Alex, görünen o ki, sönen bir yıldız gibi kendi içine kapanıyor.

Bu da onun gerçekten gerçek, canlı, karmaşık duygulara sahip olduğu anlamına geliyor. O sadece mükemmel bir ağabey figürü değil, aynı zamanda içi de yumuşacık olabilen biri. Kendine güveninin ve tutarlılığının onu insani duyguların inişli çıkışlı hızından koruduğunu düşündüm.

Olayların bu şekilde gelişmesi inanılmaz.

Spor salonu görüldüğünde, üst düzey ekibin eve gitmek üzere dışarı çıktığını görüyorum. Kaldırıma doğru ilerlerken emniyet kemerimi çekip çıkarıyorum. "Camları kapalı tut ve burada kal," diyorum ona. Sonra kapıyı açıyorum ve Sunny'nin gölgeli giriş camının ardındaki hayalet gibi suretini görüyorum; kıvrıcık atı zıplıyor ve genelde resepsiyonun arkasında duran Elena'ya el sallıyor. "Angelica Schuyler'in bilge ama kurgusal sözleriyle, hayatınızı değiştirmek üzereyim."

Söylediğim şey tam bir aptallık ve *Hamilton*'a yaptığım göndermeyle kafasını daha da karıştırdığımdan korkuyorum, ama sonra açık pencerelerden kapıyı çarparken çıkan çınlamanın sesini duyuyorum.

"O zaman elbette, yolu gösterin."

Gerçek Angelica Schuyler ya da muhtemelen kurgusal herhangi biri kadar küçük değilim ama yüzümde kocaman bir sırıtışla Balan'ın ön kapısına giden kaldırıma adım atıyorum.

Arkadaşlarımı bu şekilde selamlıyorum ve ikisi de aynı kaldırıma çıktıklarında gülümsüyor olsalar da, yüzlerinde başka bir şeyin titreşimi var -Ciddi bir şey mi? Kararsız mı? Emin değil misiniz?

İlerlememi durdurdum, bir dizimi kırdım ve park yerine yakın durdum, Alex'in kıvrılmış camı stratejik olarak sağ tarafımın yaklaşık sekiz metre arkasında ve yanında. Onu saklamak mümkün değil ve onu da dahil etmek için aramızdaki boşlukta bağırmak zorunda kalmayacağım.

Spor kıyafetlerini çıkarıp sokak kıyafetlerini giymişler. Sunny'nin üzerinde doğranmış karpuz renginde kravatlı bir güneş elbisesi, Peregrine'in üzerinde ise gri bir spor şort ve... benimle aynı Nadia bilekten bağlamalı atlet var. "Sana da *bună ziua*, Peregrine," diyorum Olga'nın bize anaokulunda öğrettiği Romence selamlaşmanın tozunu alarak. Atletimin kenarlarını çekiştiriyorum, ta ki onun yüz hatlarını tanıyana ve o da yapabildiği için beni geçene kadar.

"Nu ne-am vâzut demult."

Bu her ne haltsa, Olga'yla on yıl geçirmiş olsam da olmasam da, idrak seviyemi alt üst ediyor.

Peregrine şaşkınlığımı fark etti. "Görüşmeyeli uzun zaman oldu." Oh.

Güneşli gülüyor, aydınlık ve havadar. Başını geriye atmış, kalın kirpikleri yaz mavisi gökyüzüne doğru kıvrılıyor. "Bekle, cidden mi? Bizi Klingonca ile trollediğini sanıyordum."

"Annem Duolingo hesabımızı Yüksek Valyria dili dışında bir şey için kullanmam konusunda ısrar etti." Peregrine omuz silkiyor ve at kuyruğunu sıkıyor. "Her neyse, eğer *Star Trek*'ten bahsediyorsak, ben daha çok Vulkanlı bir kızım."

"'Uzun yaşa ve geliş' dışında ne var?" Sunny, Vulkan V sembolünü kaldırarak soruyor. "İngilizce dışında başka bir dilde söylemedikleri?"

Alex'i istemeden başlattığım ineklik sarmalına nasıl entegre edeceğimi bulduğumda onu dizginlemek üzereydim, ama sonra çocuk gidip kendi kendine yaptı. "Barış ve uzun ömür."

Üçünün de kafası ona doğru dönüyor ve Alex kendi Vulcan V'sini arabadan dışarı sarkıtıyor. Hepimizin yüzü ona dönükken sırtıyor. "İşte 'Çok yaşa ve refah içinde yaşa'ya böyle cevap veriyorlar - 'Barış ve uzun yaşam'."

Yakın zamanda *Hamilton* şarkı sözlerini yinelemesine rağmen bu bir şekilde sürpriz oldu. Tabii ki popüler kültür konusunda bir uzman, tıpkı yıldız bir atlet, hoş ve seksi olduğu gibi ve evet.

"Sunny, Peregrine, bu benim aracım, Alex Zavala."

Şimdi kafası karışık olan Peregrine. Çünkü yolları daha önce çok kesişmişti. "Alex'i tanıyorum. Hey."

Hızlı bir el sallamak için parmaklarındaki V'yi kapatıyor.

"Tamam, evet, sen hatırlıyorsun ama Sunny hatırlamıyor," diyorum ve nefesimi tutuyorum. Neredeyse iki yıl oldu ve birine aşık olmakla ilgili bildiğim bir şey varsa o da olduğun kişinin seninle ilgili hatırladıklarından çok daha fazlasını hatırladığındır.

Sunny gözlerini kapatıyor ve ona doğru bir adım atıyor. Güneş onun arkasında, arabasına doğru bir gölge düşürüyor ama adam Olimpiyat meşalesi gibi yanıyor.

Kare çene. Koyu renk gözler. Düzgün saçlar. Buraya gelirken biriktirdiği terle parıldayan altın sarısı bir ten. Sonra gülümsüyor ve güneşin dişlerini yakalayış biçimi göz kamaştırıyor.

Nefesimi tutuyorum, kolaylaştırmamak için *çok çaba sarf* ediyorum.

"Bekle, hayır, seni tanıyorum." Sunny anladığında gözleri parlıyor. "Mathletics! Sen Topps'la oturan sıska çocuksun." Kollarını başının üzerinde kavuşturuyor çünkü Topps, Tobias Topperman, şampiyon bir matematikçi, Lily Jane'in erkek arkadaşı ve aslında sakallı ve ehliyetinde sadece on yedi yaşında olduğu yazan bir tuğla duvar. O bir futbol yan hakemi, bu da durumu açıklıyor. "Yani, küçük olduğundan değil."

Yüzünde bir kızarıklık belirliyor çünkü adamın gülümseyen yüzü, geniş omuzları ve tek bir uzun kolu dışında her yerinin Challenger'ın sürücü tarafındaki kapısı tarafından kapatıldığı düşünüldüğünde, bu oldukça dikkatli bir yorum. Yanakları pembeleşiyor

Sunny daha sert bir hareketle, ayakkağılarıyla birlikte bir metreye ulaşan kendi bedenine doğru bir el hareketi yapıyor. "Yine de herkes bana dev gibi görünüyor."

"Dürüst olmak gerekirse, Alex üniversite basketbol takımında, yani o *gerçek* bir dev. Bakış açınız ne olursa olsun," diyorum. Bu sevimli olsa da, aynı zamanda çok garip. Ayrıca, söylediklerim tam olarak doğru değil çünkü beş yaşından büyük hiç kimse kardeşime uzun boylu demez ve o da aynı takımda. "Tamam, akşam yemeğı, değil mi?"

Peregrine, "Tanrıya şükür," diye cevap veriyor ve Balan'ın arsasının uzak köşesinde, çok sınırlı sayıdaki ağaçlardan birinin altına park etmiş olan Sunny'nin cipine doğru ilerliyor.

"Bıraktığın için teşekkürler Alex!" Neşeyle el sallıyorum ve Sunny'nin elini tutuyorum çünkü Peregrine çoktan metrelerce önümüzde - Nat kadar yemek için motive olmuş durumda ve bu da bir şey ifade ediyor.

Ama Sunny tereddüt ediyor. "Alex, gelmek ister misin?"

On dakika önce Alex'in vekil ablama aşık olduğunu fark ettiğimde duyduğum sevinç, Sunny'nin vekil ağabeyimi teklifsizce yemeğe davet etmesiyle kıyaslanamaz bile. *Hiçbir şey*. Gerçekçi olalım, *neşe* neredeyse bir aydır bana göre değil, bu yüzden yanağımlı sertçe dişliyorum ve Sunny'nin omzunun üzerinden ona bakıyorum. *Evet, evet de. Yapın. Çok tatlı olursunuz.*

"Teşekkürler, ama stadyum merdivenleri beni çağırıyor."

Neredeyse kelimeleri oluşturunuyordum *ama* Challenger'ın motoru yeni bir aslan hırıltısı çıkarmadan önce *Nat'le yemekten sonra buluşacaksınız.*

Ve bir el sallamasıyla ve açık pencereden gelen "My Shot "ın açılış dizeleriyle Alex gitmiştir.

Sunny'nin elden düşme Hyundai Santa Fe'sine doluyoruz; dikiz aynasından sarkan, ön taraftaki makyaj plakasında ve arkadaki birden fazla tampon etiketinde nöbet tutan ayçiçeğı süslemeleriyle ışıltıyor ve Perşembe gecesi trafiğinde Northland'in karşısındaki Kore restoranı Eomma'ya doğru ilerliyoruz. Sunny bir yer kaparken okulun eski tuğla çan kulesi cadde üzerindeki park yerine gölge düşürüyor.

Araçtan çıkmadan önce, Peregrine lavanta rengi rujunu sürüp

Yolcu koltuğunun vizör aynasında yaptığı işi kontrol ederken serçe parmağıyla ağzının kenarını yokluyor. "İşte, artık kimse çok uyumlu olduğumuzu düşünmeyecek," diye mırıldanıyor ve sonunda emniyet kemerini çözüyor.

"Şimdi yüzde bin daha az utanç verici, Per," diyorum gülerek.

Bu kız ve rujları, onun söylemesine gerek kalmadan her şeyi söylüyorlar. "Kimin önünde utanman gerekiyor?" Sunny soruyor.

Arabayı kilitlerken sorusunu muzipçe yukarı kaldırıyor. Mükemmel kaşları, muhtemelen üstünü değiştirdikten sonra suyla düzelttiği bebek saçlarına doğru kavis çiziyor. "*Alex Zavala?*"

"Nooooooooo." O kadar dehşete kapıldım ki cevabım otomatik ve yüksek perdeden oldu. Kapıya yöneliyorum ve arkadaşlarım için kapıyı açıyorum. Temmuz güneşinin tüm şiddetine rağmen içeri girmek için kıpırdamıyorlar - sadece kendilerini iki kişilik bir insan duvarına yapıştırıp bana bakıyorlar.

"Peki, neden Alex'le birlikteydin?" Sunny soruyor.

Nedenini açıklayamıyorum ama tüm bu özel ders gerçeği dilime komik geliyor, sanki ortak noktamız olan şeyi bırakmak zorunda kaldığım gerçeğiyle yüzleşmek yerine arkadaşlarımı aldatıyormuşum gibi. İkisi de beni izliyor ve aniden fark ediyorum ki ne kadar gecikirsem söylediğim hiçbir şeye inanmayacaklar.

Peregrine kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Alex'le aranızda bir şey mi var?" "Ha, ne? Hayır!"

Gözleri kısıldı. "Yani sen de Nat olmadan, sanki rastgele bir Perşembe gecesi yaptığın normal bir şeymiş gibi, onun kaslı arabasıyla dolaşıyordun."

"Nat beni rehin verdi," diye yalan söyledim ve restoranın sınırları içine kaçtım.

Ev sahibesi bizi oturtmak için uzaktaki masadan ve yeni gelen misafirlerden kendini kurtaramadan Peregrine arkamda bitiverdi. "Seni nereden rehin verdiler?"

"Şehir kulübü," diye mırıldandım. Neden orada olduğumu açıklamadım. Onun yerine sadece "Zamanımı değerlendirecek bir şeyler yapmalıyım" diyorum.

Peregrine, söylemediğim şeyin yarattığı ani boşlukla sorgulamasını durduruyor. "*Benim zamanım,*" *artık spor salonunda seninle olmadığımı göre.*

Sunny, her zamanki anne, bana yardım ediyor. "Ve sen de bunu kardeşin ve arkadaşlarıyla mı geçiriyorsun?"

Şey, hayır. "Şey, evet."

Sunny sırtıyor ve Peregrine'in mor dudakları sert bir çizgi halinde büzülüyor.

"Pekala,

mesaj atmana sevindik. Filmler harika ama sizinle gerçekten konuşacağım için heyecanlıyım." Hostesi selamlıyor. "Üç tane lütfen."

Saat daha beş buçuk bile olmamasına rağmen restoranın yarısı dolmuş durumda. Ev sahibesi bizi arka tarafa yönlendiriyor, orada iki pencere arasına sıkışmış küçük yuvarlak bir bistro masası var. Bitişikteki dörtlü masadan başka bir sandalye ve servis altlığı alıp her şeyi karıştırıyor. Sunny de yardım etmek için atlayıp duvara dayalı sandalyeyi kapıyor.

On verimli saniyeden daha kısa bir süre sonra garsonumuz elinde sırtışı, menülerimiz ve narin tabaklarla kaplı bir tepsiyle geliyor. "Kimchi?" Bu aslında bir soru değil, bizim yaşlarımızda bir şişe sarışını olan garsonumuzun bizi tanıştırması. Fermente lahana, turp ve salatalıklı dolu tabakları hızlı bir şekilde servis tabağının üzerine kaydırıyor. Elinde iki tane turp var ve birini doğrudan Sunny'nin önüne koymaya özen gösteriyor. Bunu yaptığında arkadaşımın gözleri parlıyor ve garson kız kendi gülümsemesiyle cevap veriyor. "Böylece daha fazla istemek zorunda kalmazsın."

"İkinci kez istemek o kadar nadir mi?" Sunny yanakları pembeleşerek soruyor.

Garson kız sırtıyor. "Hayır." Sonra Peregrine ile göz göze gelir. "Su, buz yok mu?"

"Evet, lütfen. Bu şakacılar için buz." Kız

başını sallıyor. "Rujunu beğendim."

"Teşekkürler, Bridgette."

Bridgette'in Peregrine ve Sunny'yi görmeye alıştığını hissediyorum. Bu garip çünkü Sunny'nin arabası olduğu ve harçlıklarımızın vejetaryen bibimbap için harcanmadığı gerçeğini bolca suistimal ettiğimiz geçen yazdan beri buraya gelmedik. Ne olduğunu sorardım ama geçen ay burada kaç akşam yemeği kaçırdığımı bilmek istemiyorum.

Sunny metal yemek çubuklarına odaklanmış, havalanmak üzere birkaç küçük turp küpünü sıkarak doğrudan ağzına atıyor. "Seni gördüğümüze şaşırdık Caro."

"Mesaj attım," diye cevap veriyorum, tepkimi gizlemek için yemek çubuklarıma uzanıyorum çünkü su bardağı işe yaramıyor. Neden tuhaf davranıyorum ki? Alex'i Sunny'yle yeniden tanıştırmayı başarmıştım - o kadar başarılıydı ki onu yemeğe davet etmişti. Zor kısmı geçtim, peki neden kalbim bademciklerimi öpüyor?

Peregrine çubuklarıyla bir parça baharatlı lahana koparıyor ve gözlerimin içine bakıyor. Yüzü ciddi; menekşe rengi dudakları bile kararmış gibi. "Bildiğinden beri spor salonuna gitmiyorsun."

Oh.

Evet

Alex, Sunny ve skorla o kadar meşguldüm ki Balan'a ilk kez jimnastikçi olmayan biri olarak gittiğimde benden bekledikleri gibi davranmadığım aklıma bile gelmedi. O anın ağırlığını tamamen kaçırmışım.

Ve... bu iyi mi? Demek istediğim, kalbim tüm bunların ağırlığı altında sıkışıyor. Balonlu naylona sarılmışım da haberim yokmuş.

Dikkat dağıtmanın gücü. Ya da iyi bir iş yapmanın. Ya da Alex Zavala.

"Ve sonra sen oradaydın"-Sunny kaşlarını kaldırdı-"Romence konuşuyordun ve hiçbir şey olmamış gibi Nadia tankını giyiyordun."

Peregrine bir lokma lahananın üzerine "Nat'in en iyi arkadaşı tarafından şoförlük, *sanki bu normalmiş* gibi," diye ekliyor. "Yani, rastgele mesajlaştığın ve sonra da karşıma çıktığın için yine de sürpriz olurdu ama Haziran'ın son haftası için Bingo kartımda bunların hiçbirisi yoktu."

Sunny yemek çubuklarını kişisel fermente turp kâsesinin üzerine bırakıyor. "Demek istediğimiz, her şey yolunda mı?"

"Evet."

Sunny tam bir inanamayan spor salonu annesi moduna giriyor. "Evet, gerçekten evet mi?" "Evet, gerçekten." Özellikle baharatlı bir salatalık parçasını yutuyorum ve öksürüyorum, elimi yüzümün önünde sallayarak.

Peregrine de buna inanmıyor. "Pazar gününe kadar bütün hafta sessizsin. Bu yüzden sadece Perşembe günü senden haber almak değil, beş dakika sonra seni görmek de *tuhaf*."

Peçetemi dudaklarıma bastırıyorum, gözlerim yaşıyor ama baharattan değil. "Biliyorum. Özür dilerim. Sadece zor... her şeyin farklı olması." Tekrar yutkunuyorum. "Sanırım yara bandını söküp atmam gerekiyordu. İyi ki sormuşum, iyi ki cevap vermişsin, iyi ki Alex beni bırakabilmiş ve iyi ki buradayız."

Sunny gülümsüyor, gözleri Peregrine'inkilere kayıyor. "Belki de bunu haftalık bir şey haline getirmeliyiz."

"Kesinlikle," diye kabul ediyorum, sanki bu ikisinin zaten haftalık bir ilişkisi varmış ve ben de buna eklenmişim gibi hissetmemeye çalışıyorum.

Garson elinde suyla çıkageldi -ikisi buzlu, biri buzsuz- ve biz

üç vejetaryen bibimbap sipariş ettim. Bazı şeyler asla değişmez.

Bridgette ayrıldığında ve sessizlik çöktüğünde, dikkatleri üzerimden çekmek için son derece istekliyim. Suyumdan bir yudum alıp tekrar önüme koyuyorum ve taklalı bir pas atmadan önce orta mesafeye attığım aynı amansız bakışla ebedi kankamı yokluyorum. "Ee Per, Northland'de birlikte *oynadığım* futbolculardan bahsetmişken, geçen gün Ryan Rodinsky'yi gördüm."

Peregrine kıpırdamıyor, kimchi küçük tabakla dudakları arasında yarı yolda donmuş. "Şu lanet tetiği çekemeyen Ryan Rodinsky'den mi bahsediyorsun?"

Sunny'nin yüzü bir sosyal matematik denklemiyle buruşuyor. "Bekle. Bu bilim ortağı mı? Kız kardeşi Northland oyun kurucusu olan mı?"

"Geçen yıl boyunca biyoloji dersinde Peregrine ile flört eden tek kişi."

Peregrine kimchi'yi ağzının kenarına tıktırıyor. "Flörtün tanımını ya da amacını tam olarak anladığımdan emin değilim, çünkü eğer yaptığım buysa, işe yaramadı çünkü numaram *Mart ayından beri onda*."

"Oh kahretsin." Sunny'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bana numaranı verdikten sonra üç ay boyunca neredeyse her gün *onu gördüğünü* mü söylüyorsun? Ve saçmalıkları için onu aramadın mı? Ya da kendin mesaj atmadın mı?"

Peregrine omuz silkiyor ama yüz hatları kediye benziyor. "Beni aramak isterse, beni nerede bulacağını biliyor. O zamana kadar Northland'in tüm amigo takımını dolaşmaya devam edebilir ve gelecek yıl AP chem boyunca gülümseyeceği kişinin ben olduğum gerçeğini görmezden gelmeye çalışabilir."

"Bekle," diyorum, kaşlarım birbirine çarpıyor ve avuç içimi havaya kaldırıyorum, "kimyada kimya esprisi yapma fırsatını kaçırdın mı, Peregrine?"

"Aman Tanrım, sanırım yaptım," diye gülerek itiraf ediyor Peregrine, bir elinin tersini ağzına bastırarak yeni koyduğu kimchiyi içeride tutmaya çalışıyor.

Sunny kaşlarını kaldırdı. "Ondan gerçekten hoşlanıyor olmalısın." "Ya da kan şekerim düşük."

Ve tıpkı bunun gibi yemeğimiz de dumanı tüterek ve görkemli bir şekilde geldi. Kimchi'nin geri kalanını dumanı tüten taş kaselerimize yığarak yemeğe başlıyoruz.

Pazar günü çiftçi pazarı ve *Forrest Gump*'ın özel matinesi olan Pazar sinema günüyle geçiyor ve sonra birden Perşembe oluyor.

Aka tenis günü.

Her nasılsa, işlerim arasında gerinmek ve birkaç saat daha Wimbledon izlemek için zaman buldum. Alex muhtemelen haklı olsa da -dünyanın en iyileri bunu kolaymış gibi gösteriyor- aslında başka bir top sporu denemek için çok heyecanlıyım.

Gerçi o şekilde söylemeyeceğim. Ben dersimi aldım.

Challenger'ın motorunun gürültüsü saat üçten hemen önce çıkmaz sokağımıza vuruyor ve o daha garaj yoluna girmeden ben kapıdan çıkıyorum. Güneş gözlükleri, spor ayakkabılar, şort ve yine jimnastik temalı bir atlet. Bu tişört siyah ve üzerinde küçük beyaz harflerle 2021'e kadar Amerika Birleşik Devletleri'nden tüm dünya birincilerinin isimleri yazıyor. (Her nedense Olimpiyat yıllarında bireysel all-around yapılmıyor).

Kim + Shannon + Chellsie + Shawn + Bridget + Jordyn + Simone + Morgan.

Arabanın kapısını açtığımda, Alex'in isimleri okumaya ve hepsini bir araya getirmeye çalıştığımı söyleyebilirim, ancak önceden havlu kaplı koltuğa kaydığımda sormuyor. Bunun yerine, kullanılmış bir protein tozu çalkalayıcı şişesini yoldan çekiyor ve bardak tutucuyu su şişemle doldurmamı işaret ediyor.

"Tam bir centilmen; beni kaldırıyor, sıcak koltukları örtüyor, içkilerimi saklıyor."

"Bir kız kardeşe sahip olmak işe yarıyor," diyor dişleri parlayarak.

Komik ama nedense Nat'in benim için aynı cevabı vereceğini sanmıyorum. Bana hiçbir şey için kredi vermiyor, Alex ise hiçbir şey yokmuş gibi Lily Jane'e dağıtıyor.

Alex sabun ve deodorant kokuyor ve hava püfür püfür esiyor.

etrafta. am ağaçlarının arasında havalandırılıyormuşum gibi hissediyorum ve buna bayılıyorum. Şu anda hava doksan beş derece ve alabileceğim tüm İsviçre Alpleri mutluluğuna ihtiyacım olacak.

Yoldaki *T* noktasına geldik ve Alex kulübe doğru sağı dönmek yerine sola döndü. Bizim liseye doğru.

"Northfield değil mi?"

"Tüm zamanımı orada geçiriyorum. Northland'in daha iyi olacağını düşündüm."

Alex bahar sezonunu yeni bitirdi, tüm bölge ve tüm eyalet takımlarına girdi (duh), ancak KSHSAA dışı tenis işleri Northfield'da uzun süredir eğitmeni olan Koç Bev ile gerçekleşiyor. O, Nat ve diğer basketbolcular da bu sayede kulüpte iş bulmuşlar - Alex'in bağlantısı.

Northland Lisesi birkaç dakika sonra önümüzde beliriyor. Kırmızı tuğladan yapılmış eski bir binanın üzerine sekiz milyon kez ekleme yapılmış - bölgedeki en eski okul olmak kat planına da bunu yaptırıyor. Gerçek sınırı da kare değil, yaratıcı bir yapboz parçası gibi. Alex, yıl boyunca okuldan çıkışların yapıldığı daire şeklindeki yola giriyor ve muhtemelen binanın temel taşı kadar eski olan gölgeli bir akaağacın altına park ediyor. Arabadan iner ve bagajdan şık bir Babolat tenis çantası ile açılmamış bir kutu hindistan cevizi suyu alır.

Her iki kort da boş ve Alex sağdakini seçiyor, çitlerin arasından geçip eşyalarını bankın üzerine koyuyor. antasının fermuarını açıyor ve bana sapında pembe bant olan gümüş-mavi bir raket uzatıyor.

Düşündüğümden daha hafif. Bir vuruş yapıyorum ama Alex beni ters vuruşta durduruyor ve parmaklarımın kabzayı nasıl kavradığını inceliyor. Birden Forrest hayatı bir kutu çikolataya benzetirken çıkardığım cılayı çıkarmak için zaman ayırmış olmayı diledim.

Raketi döndürüyor, böylece tamamen yukarı aşağı hareket ediyor ve parmaklarımın üzerine eğiliyor. Alex, dişçinin daha fazla diş ipi kullanmanızı söylemeden hemen önce yaptığı gibi kendi kendine başını sallıyor.

"Ne?"

"Biraz büyük ama iş görür, sanırım LJ'in elleri seninkilerden daha büyük."

Onun sözüne güveniyorum. İyi hissettiriyor.

Uzaklaşmıyor. "Diğer elini raketin üzerine koy." "Nasıl?"

"Ancak. Ben sadece senin doğal olarak ne yapacağını görmek istiyorum."

Hemen sol elimi raketin üzerine koyuyorum.

"Güzel, şimdi çıkar onu."

Elim sanki yanıyormuş gibi kaçıyor.

Alex tekrar başını sallar ve çantasını karıştırarak kendi raketini ve bir kutu top bulur. Her cebine bir top koyar ve üçüncüsünün sekmesine izin verir, kortun güneşli ucuna doğru yürürken raketiyle top sürer.

Onu kovaladım. "Bekle. O da neydi öyle? Teniste ölümcül bir kusurum mu var?" "Hayır. Doğal bir yarı batılı tutuşun var. Bu ilginç."

Ona bakakaldım.

"Bugünlerde çoğu profesyonel bunu kullanıyor. Sorun değil." Amanar'landım. Sırıttıyor. "Diğer tarafa geç. Birkaç basit voleybolla ısınacağız."

Gölgeli tarafa geçiyorum, raketi iki elimle kavıyorum ve tıpkı televizyonda tekrar tekrar gördüğüm gibi çömeliyorum. Kalçalarım yerine kilitleniyor çünkü bunu nasıl yapacaklarını biliyorlar.

Ve tıpkı voleybol sahasında olduğu gibi, Alex ilk atışında da beni boş geçmiyor. Bu bir servis değil; söz verildiği gibi bir vole, ama arkasında güç var. Ve mesafe.

Dip çizginin önünde duruyorum ve top ayak parmaklarıma o kadar yakın vuruyor ki vuruş zamanını yakalamak için geri çekilmek zorunda kalıyorum. Raketim sağ elime geri dönüyor ve ileri doğru fırlıyor. Temas ediyorum ve neredeyse seviniyorum... top fileye doğru gitmeden önce.

"Vurdum! Fileye doğru, ama vurdum!"

Alex heyecanıma gülüyor ama çok uzun süre eğlenmeme izin vermiyor. "Sen yaptın. Şimdi voleyle karşılık verme sırası sende."

Topu alıyorum ve kendimi sahanın diğer tarafında onun bulunduğu pozisyona getiriyorum - güneş saatinde öğlen ve altıdayız. Onun yaptığı gibi, topu birkaç kez sektiriyorum, bir his alıyorum ve sonra bel hizasına geldiğinde ona doğru sallıyorum. Top temas ediyor ama yine çok düz, sadece filenin üstündeki beyaz bandı ıskalıyor. Alex backhand vuruşuyla topu kolayca bana geri gönderiyor ve ben de şaşıyorum.

Aslında o kadar şaşırdım ki, tamamen ıskaladım. Elimle sahanın diğer ucunu işaret ettim. "Oraya vuracaksın sanmıştım."

Alex raketinin tellerini inceliyor. "Sen mi yaptın? Seni orada göremiyorum."

Doğru ya. "Şey, oraya vuracağını tahmin etmiştim ve doğrudan bana vurduğunda donakaldım."

"Isınmada voleybol oynamanın amacı topu hissetmektir. Topa vurmanızı *istiyorum*. Kortta hareket etme zamanının geldiğini anlayacaksın." Başını sallıyor, şapkası gözlerini gölgeleyecek kadar aşağıya iniyor. "Topu geri al ve tekrar yapalım."

Ve yapıyoruz.

Tekrar ve tekrar ve tekrar.

O haklı, tabii ki. O hareket etmemi istediğinde, hareket ediyorum. Çok geçmeden, ben durup kalkmadan ve topu fileye atmadan gerçekten voleybol oynamaya başladık. Bir içki molasından sonra sadece servis atmaya geçiyoruz. Alex servis atıyor. Ben hala topu alıyorum.

"Hizmet edemez miyim?"

"Bu tamamen farklı bir ders."

"Haftada bir spor demiştik, değil mi? Yani bana hem bunu hem de başka bir şeyi öğretecek vaktin yok."

"Hayır, ama bir şeyi yeterince seversen ona bağlı kalacağımızı söylemiştik. Hatırladın mı?"

"Doğru." Evet, doğru. Ve tenisi seviyorum, sadece *a*, orada başka neler olduğunu bilmeden ve *b*, son bir saat boyunca tekrar tekrar yaptığım dönme ve vurma hareketinden sonra sabah sırtımın nasıl hissedeceğini bilmeden sevdiğim şeyin bu olduğunu söylemek erken görünüyör.

Bu da hazırladığım ödeme hakkında konuşmamız gerektiği anlamına geliyor.

Son anda raketinin ucuyla saptırdığı servis dönüşleriyle neredeyse beş kez koşarak vurana kadar bir haftalık etkileşimimi gözden geçirerek kafasına vurmuyorum. Ona bir tane daha vurabilirim. "Peki, Sunny hakkında ne düşünüyorsun?"

Yanıt olarak, bronz yanaklarına renk gelirken hayali terini silkeliyor.

Bir şey söylemeyince, "Seni hatırladı!" diye ekliyorum. Bakışlarını başka yöne çevirdi. "*Topps*'u hatırladı. Son derece unutulmaz biri." Evet, LJ'in erkek arkadaşı, *Topps*, varsayımsal Kevin olabilir.

Northland Lisesi'nden Bacon bağlayıcısı (üniversite futbol takımı, ödüllü matematik ve son sınıf statüsü ile tam bir sakal bir erkek için bunu yapar). "Çünkü *21 Jump Street*'in yeniden çevrimi gibi kokuyor."

Alex sırtıyor. "Onda bir polis havası var." Birden neden bahsettiğimizi anlıyor ve kaşları birbirine çarpıyor. "Bekle, *21 Jump Street* hakkında ne biliyorsun ki?"

"Konuyu saptırma. Ya da Nat seksenli yılların TV şovlarından payına düşeni izlememiş gibi davranma."

"Var, ama sen-"

Ona bir top fırlatıyorum ve beni tatmin edecek şekilde, topu doğrudan kaval kemiğine almamak için zıplamak zorunda kalıyor. "Topu savurma dedim."

Alex, sahayı çevreleyen tel örgülerden seken topu spor burnuyla yakalıyor ve bir tenis/basketbol/futbol oyuncusu rahatlığıyla bekleyen eline atıyor. Korttan çıkıp hindistan cevizi suyuna doğru yürürken ben de onu takip ediyor ve kendi içeceğimi yudumlarken dikkatle ona bakıyorum.

Tam bir dakika sonra Alex iç geçirdi ve onu yıprattığımı anladım. Nat'in taktiklerini kullanmak işe yarıyor.

"İyi miydi?" Her saniye daha da kızarıyor. "Ne... ne söylememi istiyorsun?"

Aslında.. Ben.. Uh. Bilmiyorum. Bilmiyorum.

Anlaşmamız açısından: Başarılı olduğunu. Hâlâ onun tatlı olduğunu düşünüyor. Bütün hafta Sunny'yle olan etkileşimini düşündüğünü, tıpkı benim gibi. Ama ağzımdan çıkan şey, ani bir empatik utancın karışık bir karmaşasıydı (sanırım). "Şey... um. Mutlu oldun mu?"

Alex'in yüzü bir soruyla gölgeleniyor ve hindistan cevizi suyuna boğuluyor.

"Ne?" Eline vuruyorum ve güneş gözlüğümle profiline bakıyorum.

burnumdan aşağı kayıyor. Onun yolundan gitmeli ve bir şapka takmalıydım. Ya da daha doğrusu Nat'ten bir tane çalmalıydım.

Kirpiklerini indiren Alex yine hayali bir teri ovuşturuyor ve atletinin yakasını kaldırıp çenesine sürüyor. Ter ağzını kapatıyor ve söyleyeceklerini boğuyor. "Peki, daha sonra *bu* konu hakkında konuştunuz mu? Yemekte?"

Elimde değil, yüzümde saklayamadığım bir sırıtma beliriyor. Bilmek istiyor. Gerçekten bilmek istiyor. Ama onunla ve konuşmamızla ilgili aklıma gelen ilk şey, kızların ona karşı bir şey hissedip hissetmediğimi sormaları oluyor. Gülümsemem boc alıyor - sinsi görünmeye çalışarak örtbas ediyorum; sesim bir oktav yükseliyor. "Belki."

İşe yarıyor, çünkü Alex aniden hindistan cevizi suyunu ve öğle yemeğinde ne yediyse onu fırlatmak üzereymiş gibi görünüyor. "Caro-"

"Pek sayılmaz." Gözlerim onun yanından geçip caddenin karşısındaki Eomma'ya doğru kayıyor. "Yani, neden seninle takıldığımı sordular."

Kaşlarını çattı. "*Top sporları* mı dedin?" "Gah. Hayır."

Ayrıntıya girmiyorum ama Alex buna izin veriyor ve sahanın kendi tarafına geçiyor. Ben de onu takip ediyorum ama işim bitmedi. Orada öylece duruyorum, raket dip çizgide sallanıyor. "Onu tekrar görmeye hazırsın, değil mi?"

Buna karşılık olarak servis atıyor ve aman Tanrım, bu ilk günkü softball servislerinden değil, saatte 100 mil hızla atılan gerçek bir bomba.

Apandisitimin üzerinde dondurma kabuğu büyüklüğünde bir yara oluşmasın diye raketimi vücudumun önünden çekmek için elimden geleni yapıyorum. Ama hakkını yemeyeyim, top gerçekten de raketimle temas ediyor ve bununla da kalmıyor, Wimbledon'daki esneme seanslarımda gördüğüm süslü drop shot'lara benzer bir şekilde file üzerinden geri süzülüyor.

Alex şaşırmış görünüyor -yani ben de şaşırdım- ve topa doğru hamle yapıyor. Raketinin kolunu o kadar aşağı indiriyor ki, raketinin ağını topun altına sokarken sahayı sıyrıyor. Top neredeyse dümdüz yukarı fırlıyor, filenin tepesini yakalıyor ve kuru bir saniye yalpaladıktan sonra kararsızca benim tarafıma düşüyor. Hâlâ dip çizgideydim ve zaten topu asla alamazdım.

Alex kendini sahadan kaldırıp dizlerinin üzerine çöküyor. Tam anlamıyla dikleşmesini beklemiyorum. "Alex, bu başka bir spor. Başka bir spor, başka bir etkileşim anlamına gelmeli. Sana *borçluyum*. Her spor için bir etkileşim. Haftada bir. Bu çok fazla değil. Seni onun gözünde yükseltmeye yetecek kadar."

Sessiz.

"Hadi ama, eğer hala Northland'de olsaydı, muhtemelen onu her gün görürdün." Vurgu yapmak için başparmağımı omzumun üzerinden, neredeyse bir asırlık garip, hormon dolu buluşmalara ev sahipliği yapan okula doğru kaldırıyorum. "Haftada bir ne demek? Cevap: Bir izlenim bırakacak kadar."

Yine sessiz.

"Yüzünün nasıl kızardığını gördüm ve sonra yemek sırasında senden bahsedip bahsetmediğimizi sorduğunu *kendi* kulaklarımla duydum." Kızarmaktan söz edince daha da kızardı. "Sunny'yle konuşmak için bir şansın daha olsa hiç sorun etmeyeceğini inkâr edemezsin."

Yine Alex'e bakıyorum. Sessiz. Elimde raketimle kollarım olabildiğince çapraz.

Bir yanıt almak bankta olduğundan daha az zaman alıyor. "Tamam." Duraklıyor. "Ama..."

Yatıştırıcı ellerimi havaya kaldırıyorum ve sözleri . "Bu konuda garip davranmayacağım. Söz veriyorum."

"Garip değilsin." Gamzeleri parlıyor. "Elin ağır, belki."

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Yaklaşık bir hafta önce tam anlamıyla, tırnak içinde söylüyorum, *oyun oynadığımı* söylemedin mi?"

"Bu Nat ile olan ilişkimizdi. Onun yanında hepimiz Oscar Isaac'iz."

"Nereden bakarsanız bakın, Oscar Isaac her zaman bir iltifattır." "Demek istediğimi çok iyi anlatıyorum."

İki elimi kalçalarımaya koyuyorum ve eğiliyorum. "*Sevimli* bir kızdan hoşlanmak jimnastikçi bir erkeğe neler yapabilir, eminim."

Alex yine kızarıyor ve cidden bana bakamıyor. Sunny'den hoşlandığı gerçeğini asla unutamayacağım. Asla. Alex Zavala'nın bu halini seviyorum. Duygularının kusurlu olması onu daha da mükemmelleştiriyor.

Belki de Oscar Isaac'e benziyordur.

"Buna ne dersin?" Teklif ediyorum. "Eğer sonbahar sporu yaparsam ve siz ikiniz henüz bağlantı kurmadıysanız, seni Sunny'nin yaz sonu doğum günü partisine davet edeceğim. Gölde olacak, eğlenceli olacak ve Nat de gelecek, yani orada ikimizle birlikte olman garip değil."

Evet demiyor, hayır demiyor. Onun yerine hem saatinden hem de telefonundan bir alarm çalıyor. Ona bakar. "Eve gitme zamanı, Caro."

Saatim yok ve telefonum da göremeyeceğim kadar uzakta, bu yüzden gözlerimi kısarak ona bakıyorum. "Benden kurtulmaya mı çalışıyorsun?"

"Hayır, saat beşte Nat'le basket oynamam gerekiyor. Çeyrek var."

Vay be. İki saat, öylece geçti. Uzun zamandır zaman hakkında böyle hissetmemiştim. Lily Jane'in raketini ona verip suyum aldktan sonra itaatkâr bir şekilde arabaya yöneldim.

İçimden bir ses, eve geldiğimizde Nat'in çoktan parka gitmiş olmasını umuyor. *Bunu* açıklamak zorunda kalmak istemiyorum. Özellikle de ikimizin arasında sürekli genişleyen teklifimle.

Yolda yine sessizdik. Parkın önünden geçiyoruz ve evet, sahada tek başına ısınan dikine meydan okuyan gömleksiz bir salak var.

Phew.

"Peki, bir sonraki spor ne ve ne zaman?"

Küçük şeytani bir sırıtış Alex'in gamzelerini harekete geçirir. "Bugünkü performansına dayanarak bazı fikirlerim var. Ama sana geri dönmem gerekecek."

zamanlama ile. Kulaktan kulağa oynamakta sorun yok değil mi? Planın var mı? Ateşli bir randevu?"

Dilimin ucunda *sadece seninle* var ama nedense söylemiyorum, şaka bile olsa. Alex araba yolumuza park ediyor ve ben de atlıyorum. "Ne olursa olsun ve ne zaman olursa olsun, sen olduğun sürece ben de varım Zavala."

Ben kapıyı çarparken, kısık camdan gözlerini kısarak bana bakıyor. "Bu olumlu bir cevaptan çok bir tehdide benziyor."

Omuz silkiyorum ve kaşlarımı kaldırıyorum. "Sanırım göreceğiz. İyi geceler, Alex."

12

Bu bir tehditti.

Clueless da dahil olmak üzere *Emma*'nın her versiyonunu izledim ve bu yüzden çöpçatanlık kötü gittiğinde çok kötü gidebileceğini biliyorum ama artık Alex Zavala'nın komutla nasıl kızaracağını bildiğim için kendime engel olamıyorum. Yanaklarının kızarması, bakışlarını kaçırmaması, vücut dilinin telaşlanmasıyla gelen sarsıntıya ihtiyacım var. Şakalaşma ve utanma. Konuşma sırasında konuyu açıp açmayacağını sorarkenki tereddütlü ses tonu midemi bulandırıyor.

Evet, ihtiyacım var.

Bu yüzden Alex ve Sunny'nin yollarını tekrar kesiştirmeliyim.

Ayrıca, bir spor daha yaptık. Bu da bana göre Sunny ile bir kez daha karşılaşmamız gerektiği anlamına geliyor. Tenis denememden hemen sonra ikinci kız Eomma yemeğimiz sırasında düşünebildiğim tek şey buydu. Alex'in kalbini dünyayla paylaşmaktan nefret etsem de, söz verdiğim etkileşim kotasını bir suç ortağı olmadan sorunsuz bir şekilde mümkün olmadığını biliyorum.

Cuma öğleden sonra Peregrine'e mesaj attım. Yardımına ihtiyacım var.

Konuşma zamanı mı?

Hemen cevap yazıyor. Tamam.

Tam bir yer önerecektim ki küçük yazı baloncukları yeniden belirdi.

Sunny beni eve bıraktı.

Mükemmel. Ona mesaj attım: Hemen oraya geliyorum.

Nat, Alex'le basket oynuyor tabii ki. Ona ve işte olan babama mesaj atıyorum. Sonra Nat'ın şapkalarından birini çalar çalmaz (Alex'ten dersimi aldım) evden çıkıp Peregrine'e doğru yola çıkıyorum.

Ona yürüyeceğimi söylemiştim ama sonunda koşmaya başladım. Park sahalarındaki terli çocuk sürüsünün yanından geçerken, Alex'in beni görmemesini umarak şapkamı aşağıya çektim. Otoyolun altından. Demiryolu raylarının üzerinden. Trafik yoğun olduğu saatlerde.

Birkaç kırmızı ışıkta bile sekiz dakikada varıyorum ve

Peregrine'in kapı zilini terli bir avuçla alıyorum. Kilit çevrildiğinde kapının contası açılıyor ve Peregrine fırtınalı kapının diğ er tarafında yalınayak ve en sevdiği spor salonundan gerçek dünyaya geçiş numaralarından biri olarak tanıdığım bir tulumun içinde duruyor.

Üzerimde Laurie Hernandez'in gül en yüz  ve meşhur "*Ben hallederim*" sözü olan bir atlet var. Peregrine fırtına kapısını açıyor ve sıırıslıklam olmuş kıyafetlerime göz kırıyor. "Sen... kaçtın mı?"

Birden ağzımın çok kuruduğunu fark ettim, o yüzden sadece başımı salladım.

O da başıyla onaylıyor. "Havuz," diyor yön göstererek. "Sana biraz su getireyim."

Tartışmıyorum.

Mutfakta, Bayan Liu t lbentte lor s z yor ve Bay Liu hamurla uğraşıyor. Pizza geces . Liular yemek yapmayı çok ciddiye alıyor. Ev yapımı mozzarella ve el yapımı hamur, geçen yaz yetiştirilen domateslerden yapılan sosla birlikte kullanılacak.

"Caroline!" Bay Liu hamurunu top haline getirdikten sonra yağlanmış bir kaseye geri koyuyor. "Akşam yemeği için mi geldin?"

Peregrine havuza uygun cam eşyaların olduğu dolaba doğru sallanıyor. Sol sahneden, Peregrine'in ablası Artemis beni kurtarmak için içeri kayıyor. "*İki saat beklemek istemeyebilir baba.*"

"Peyniri d n gece yapmalıydım. Biliyorum. Beni dava et," diyor Bayan Liu, ergenlik  ncesi mozzarellaya eğilerek. "İyi şeyler beklemeye değ er!"

Artemis kaşlarını çatıyor ve buzdolabından bir paket bebek havucu çıkartıyor. "Ya da markete bir gezi."

"Kendi peynirinizi yaptıktan sonra bir daha asla geri d nmeyeceksiniz."

Musluğun başında Peregrine su bardağını dolduruyor ve gözlerini deviriyor. "Sanki laktoz intoleransın yokmuş gibi konuşuyorsun anne."

"Midem ev yapımı yemeklerle çok daha iyi oluyor," diye burnunu çekiyor annesi. "Caroline, eğer kalmak istersen, bizde çok var."

"Teşekk rl r, Bayan Liu."

Peregrine kolumdan tutuyor ve Fransız kapılarından geçip Lius'ların muhteş m arka bahçesine kayıyoruz. Onu takip ederek g verteden aşığıya, şeyl taşından bir patikadan inen havuza gidiyoruz. Lius'ların arka bahçesi tam anlamıyla saray gibi bir yaz vahası. Onun evi benimkinden çok daha yeni, ama t m işleri, aynı zamanda çok becerikli bir zoolog olan Bay Liu yapmış. Çocukluğumuz boyunca bunların çoğunu kendisi yaptı. evre d zenlemesi, g verte.

zemin havuzu (o kısımda yardım aldı), bir ateş çukuru.

Havuzun bir köşesinde gölgelik bir alan var. Kendimizi oraya park ediyoruz ve çıplak ayaklarımızı suya sokuyoruz. Muhteşem bir his.

"Tamam, peki ne..." Bir elini ıslak ve dağınık halime doğru sallıyor, gözleri endişeyle kırışıyor. "Burada neler oluyor?"

Derin bir nefes al. "İşte anlaşma. Bir anlaşma *yaptım*. Alex ile. Aklımı jimnastikten uzaklaştırmak ve boş günlerimi doldurmak için başka sporlar öğrenmeme yardım etmeyi teklif etti. Ben de ona borcumu ödemek istedim ve Sunny ile arasını yapmak için yarım yamalak bir plan yaptım. Meğer birinci sınıftan beri ona aşıkımış."

Peregrine çift göz kırpmıyor. "O *ne*? Güneşli mi?

Gerçekten mi?" "Evet. Ve yardım etmek zorundaydım

çünkü-"

"Mükemmel olurlar."

"Evet. Bu. Kesinlikle," diyorum, Peregrine'in zihninin dakikada bir mil hızla hareket etmesini izliyorum, iyi bildiğim vücut diliyle telgraf çekiyor -kaşları çatık, alt dudağını ısırtıyor, yoğun bir şekilde odaklanıyor. Düşünürken incikleri suyun içinde bir desen çiziyor. "Anlık bir anlaşmaydı ama siz akşam yemeği yiyebileceğinizi söyleyince gerçek bir şeye dönüştü."

Biraz başını sallıyor. "Bu şüphe uyandıracak kadar tuhaftı ama şimdi mantıklı geliyor."

"Evet. En sorunsuz anım değil ama bu işte yeniyim. Mesele şu: Bana öğrettiği her spor için ona bir etkileşim kazandırmak istiyorum. İkisi gitti, bir yaz kaldı. Sayılır. Her neyse, haftada bir etkileşime denk geliyor. Hepsi aynı olamaz. Ve garip olamazlar. Ve o da senin düşündüğün gibi düşünemez, yani ona karşı bir şeyler hissettiğimi. Çünkü yok."

"Çok geç, o zaten böyle düşünüyor."

Saçmalık. "Yemekte bunu gayet iyi açıkladığımı sanıyordum."

"Hayır, çok sert inkâr ettin. O kadar sert ki kıpkırmızı oldun."

Aman Tanrım. Öyle miydin? Vücudumun programa uyması gerekiyor. "Artık ona karşı bir şey hissetmediğimi biliyorsun. Ve onları birleştirmeye yardım etmek istiyorum. Hoşlandığını anladığımda bana baktığını görmeliydin. Ölen yıldız. Sanki yok olup gidecekmiş gibi."

Peregrine başını sallıyor. "Kimin aklına gelirdi ki? Yani, cidden. Neden birinin bunu bilmesinden utansın ki? Hiç şansı gibi değil. Nüfusun yüzde doksanı

Uzun boylu, esmer, yakışıklı, havalı bir arabası var, ayrıca hem sporcu *hem* de matematikçi, Tanrı aşkına. Lisenin en büyük iki sosyal sınıfını ter dökmeden hallediyor." Arabayı eve sürerken midem bulanıyor. "Aman Tanrım, resmen Sunny'nin erkek versiyonu."

"Evet. *Gördün mü?* Yıldızlarda yazıyor. Birbirlerini bulamazlarsa dünya dönmeyi bırakabilir." Bu biraz dramatik oldu. Ama yine de. "Bu yüzden bunun gerçekleşmesi için bana yardım edeceğini umuyorum."

Peregrine tebeşirden kurumuş ve bar çalışmasından pürüzlü elleriyle bileğimi tutuyor. Başını sallarken atkuyruğunun mor uçları bir omzunun üzerinden ayrılıyor. "Kesinlikle yardım edebilirim. Hadi başlayalım."

Şükürler olsun. "Sence Sunny fark eder mi?"

"Muhtemelen. O bir aptal değil. Ama en azından ikimiz de ona manevra yapmaya çalışırsak, geçen hafta yaptığın gibi tuhaf görünmezsin."

"Tüm cephelerde garipliklerden kaçınmak istiyorum."

Dudağımı ısırdım. "Ona söylemeli miyiz?" Bu Alex'in güvenini tamamen ihlal etmek olur, hatta Peregrine'i içeri almaktan bile daha fazla, ama aynı zamanda işleri daha az tuhaf ve muhtemelen daha başarılı hale getirir. Belki de.

Peregrine başını sallar. "Hayır. Eğer sorarsa, evet. Ama o zamana kadar? Bence en iyisi gizli görevde kalmamız."

Başımı sallıyorum. Sunny de en az ikimiz kadar kontrol manyağı. Jimnastikçi özelliği, falan . Ama işte tam da bu yüzden bir kontrol manyağının başına *beklenmedik* bir şekilde *keyifli* bir şey geldiğinde *ekstra keyifli* oluyor. Diğer dünyadan büyülü. En azından benim bakış açımdan. Görünüşe göre Peregrine'in de.

Peregrine elimi bırakıyor, yüz hatları kasaya doğru koşarken attığı bakışla aynı şekilde sertleşiyor. Onu özlemişim. Onun bu halini. Her geçen Pazar günü gördüğüm halini değil. "Pekâlâ, bir sonraki planın neydi?"

"I-uh." Birden onu gemiye almaya o kadar odaklandığımı fark ettim ki, tam olarak hiçbir planım yoktu. "Dürüst olmak gerekirse, bunu hiç düşünmemiştim."

Bir süre sonra mükemmel şekilli kaşları birbirine değiyor. "Bir sonraki sporun ne? Belki ikisini birleştirebiliriz?"

Hmm. Akıttığım ter bana bir fikir verdi. "Koşu hakkında belli belirsiz konuşmuştuk - bilirsin, kros bir sonbahar sporudur ve çok fazla özel beceri gerektirmez. Ve sırtıma da yük olmaz."

"Pekâlâ, Sunny bir şeylerin döndüğünü anlamadan onu piste çıkaramayız."

"Ya da planlanmış bir rotada bile."

"Evet, onu evime davet etmek oldukça şüpheli olurdu, böylece ön bahçede oturup senin koşarak geçmeni bekleyebilirdik."

Evet, hayır. Emma Woodhouse'a hiç benzemiyor. Havuzun köpüklü sularına bakıyorum ve biraz cesaret topluyorum. "hiç Cumartesi sabahları takılır mısınız?"

"Sunny ve ben mi?"

Burnum otomatik olarak kırışıyor. "Evet. Ve lütfen doğruyu söyle. Bunu kaldırabilirim."

Peregrine onun ellerini inceliyor. "Daha önce birlikte yemeğe çıktığımızı fark ettin, değil mi?"

"Ekstra kimchi ve garsonun adının geçmesi her şeyi açıkça ortaya koydu."

Peregrine'in cevap vermesi bir an alıyor. Ellerimi kalçalarımın altına sokup tüm ağırlığımı onlara vererek bekliyorum, ta ki betonun sert sürtünmesi bana yemek öncesi midemin uçurumuna paramparça parçalar savuran kalbim dışında odaklanabileceğim bir şey verene kadar.

"Yaralandığın gece oraya gitmeye karar verdik... ve sonra devam ettik."

Sonra Cuma günü yaralandığımı fark ettim. "Neden bu gece değil?"

"Çünkü dün orada yemek yedik." Oh. Doğru ya. Belki de kız kıza yemeklerimizi Cuma akşamlarına almalıyız. Bacağımı okşuyor ve havuzun ortasındaki derin cerulean rengine odaklanıyor. "Cumartesi sabahı için bir hedefe ihtiyacımız var."

Dudağımı ısırdım. "Çiftçi pazarı mı?"

Ben tek başıma gittim ve babamı da götürmeye çalışıyordum ve o bu teklifimi kabul etmemiş olsa bile, bu diğer insanların normalde bir yaz Cumartesi sabahı yaptıkları bir şey olmadığı anlamına gelmiyor.

Peregrine başını sallar. "Evet, bunun ayakları var. Ailem her hafta gider. Onu da davet etmek garip olmaz. *Mükemmel* olabilir." Sesinde komplocu bir eğim var.

"Alex'e mesaj atıp hâlâ koşmaya hazır olup olmadığını sormama ne dersin? Çok uzak değil ve markete gidip gelirken ortada bir su molası verebiliriz."

Peregrine başıyla . "Zamanlamayı doğru yaparsak hiç de tuhaf olmayacak ve tamamen spontane görünecek." Bana göz kırpmıyor. "Gerçek bir susuzluk tuzağı."

"Çünkü su ve Sunny ve meet-cute-anladım."

Telefonlarımızı çıkarıyoruz. Mesajlarımızı birlikte yazıyoruz. Cevaplara göre yedek planlar oluşturuyoruz.

Hey, yarın sabah koşalım mı? Çiftçi pazarına gidip Koç Bev sana işkence etmeden dönecek misin?

Hemen yazılacak bir nokta yok. Saati me göre 6:03. Bu da Alex'in Nat ve çocuklarla oyununu yeni bitirdiğı ve muhtemelen bir yerlerde akşam yemeğı yemeye ikna edildiğı anlamına geliyor.

"Ona bunun bir *toplantı* olduğunu söylemeyecek misin?" Peregrine omzumun üzerinden bakarak soruyor.

"Zaten onun zamanını alıyorum. Karşılığında güzel bir şey yapmak istiyorum."

Peregrine gözlerini kısarak havuzun ortasına doğıru bakar. "Bekle. Neden güzel bir şey yapmasına izin vermiyorsun?"

Neden kimse bunu anlamıyor?

En iyi arkadaşım anlamadığını daha da açık bir şekilde ifade ediyor. "Zorla geri ödeyerek onun cömertliğini ucuzlatmış olmuyor musun?"

"Göze göz, Peregrine."

"Bu tam olarak o anlama gelmiyor, ucube. Alex'e karşı en ufak, en küçük, belki de farkına varamayacağı kadar derin bir aşk beslemediğine emin misin?"

"I-" Telefonum bir mesajla titriyor.

Tabii ki. Yedi tamam mı?

Ben kafamda hesap yaparken Peregrine omzumun üzerinden okuyor. "Bu seni yedi buçuktan önce oraya götürür. Hem de hafta sonu. Eyvah." Sunny uyumayı sever mi? Onu on yıldır tanımama rağmen cidden hiçbir fikrim yok. Ugh. "Alex'in sabah tenis dersi var. Muhtemelen geri dönüp önceden yakıt alması . Ayrıca flört etmek için de zaman yaratmalıyız."

Peregrine'in telefonu çalıyor. Karpuz mu? Sunny, kavunu gerçekten ne kadar sevdiğini vurgulamak için hemen beş karpuz emoji si içeren bir takip mesajı gönderir.

Peregrine'den telefonu kapıp yazmaya başladım. Annem ellerinde biraz olduğunu ama henüz mevsimi olmadığı için erken saatlerde satıldığını söylüyor. Açıldıklarında gidip kahve de alır mısın?

Sunny'nin cevabı hemen geldi. Hadi yapalım şu işi.

Peregrine ve ben küçük bir beşlik çakıyoruz. "Hadi bakalım."

Alex saat yedide garajımın önünde. Parmak eklemleri ve avuç içi arasına sıkıştırılmış süslü bir su şişesi ve yüzünü gölgeleyen KC Royals şapkasının bir başka versiyonu var. Koşu ayakkabıları aslında şapkasıyla uyumlu mavi Nike. Elbette koşu yapmayı bile zahmetsiz gösterebiliyor.

Kapıyı sessizce kapatıyorum -Nat ve babam ne mutlu ki hâlâ uyuyorlar- ve merdivenlerden aşağı atlıyorum. "Bir gün *seni* almam gerekecek."

Omuz silkiyor. "Beni bırakabilirsin. Dönüş için farklı bir yol izleyeceğiz."

Bunun beni babamdan daha az soru sormak zorunda bırakacağını düşünerek Nat, uyanırlarsa, ben alırım. Alex'in koçluk macerasını neden onlardan saklamak istediğimi bilmiyorum. Ama istiyorum. Bu konuda kendimi hissediyorum. Bir şekilde ifşa olmuş gibi. Peregrine'e söylemek bile zordu ve bir saat Sunny de öğrenecek. Ama bunu mümkün olduğunca gizli tutmak istiyorum.

Çıkmaz sokağımızın ağzına doğru koşar adımlarla ilerliyorum ama Alex kıpırdamıyor ve onu sonsuz sayıdaki jimnastik atletlerimle bir başka bakış yarışında yakaladığımı fark ediyorum. Tişörtü uzatarak gösteriyorum. Görüntünün hareketle değiştiği holografik baskılardan biri. Güneşi yakalamak için (uygun şekilde) oynattığımdan emin oluyorum. Görüntü dönüp duruyor ve elimde değil - şapka yüz hatlarını gölgelediği için görebildiğim kadarıyla yoğun konsantrasyon ifadesi çok hoşuma gidiyor.

Onu kıyafetlerimle şaşırtmak muhtemelen yeni favori sporum.

Alex şapkasının tepesini biraz kaldırıp gözlerini kısıyor. "Simone Biles?"

Doğrulamada baskıyı bir o yana bir bu yana sallıyorum: Simone çığır açan üçlü dönüşünü yerde tamamlıyor. "Haklısınız efendim!"

Gamzeler parlıyor. "Ne kazandım?"

Tişörtü bırakıyorum ve koşmaya başlamak için dönüyorum. Saat 7:03 olmuş bile. Harekete geçmeliyim - orada iki mil var ve dürüst olmak gerekirse yürüyüş molasına ihtiyacım olup olmayacağını bilmiyorum. "Cevap hiçbir şey çünkü Simone katıldıysa zaten kazanmıştır. Onu yenmenin hiçbir yolu yok, o yüzden denemeyin bile."

Alex sadece güler. Nat incinmiş gibi davranır ve bunun adil olmadığını iddia eder-Alex bu tartışmaya bir metrelik sopayla bile dokunmayacaktır. Simone *en* iyisi. Onun büyüklüğü söz konusu olduğunda karşı çıkılacak ya da "aslında" denilecek hiçbir şey yok. Bu çocuk bunu anlayacak kadar zeki.

Benim iki adımına karşılık onun bir adım attığı bir ritme giriyoruz. Bu sadece benim gururumun hafifletebileceğı bir sorun olacak. Ve bu bile yeterli olmayabilir.

Orada iki mil. Güneşli. İki mil geri. Ben

hallederim.

Olabilir.

Yarım mil sonra parkı geçiyoruz ve hava bu yaz koşmayı denediğim diğer zamanlardan çok daha serin olmasına rağmen terlediğimi fark ediyorum çünkü Alex'in "yavaş" koşu temposu, adım uzunluğu olsun ya da olmasın, benim doğal tempomun çok üzerinde.

Neyse ki koşmanın tüm faydalarını anlatarak dikkatimi ondan çok daha fazla nefes aldığım gerçeğinden uzaklaştırmaya çalışıyor. "Çoğu spor dalında koşmak ceza olarak görülür ama ben seviyorum. Meditatif, sakinleştirici, acemilikten ileri seviyeye giden yol karmaşık değil ve sizi yaptığınız diğer sporlarda daha iyi hale getiriyor" diyor. "Temel olarak, fayda/çaba oranı yüksek."

O haklı. Haklı olduğunu biliyorum. Tek gereken pratik yapmak. Ve bu hafta üçüncü kez koşuyorum.

"Ayrıca," diyor ana caddeden sağa dönüp hem çiftçi pazarına hem de şehir kulübüne doğru ilerlerken, "söz konusu olan sizin sırt sakatlığınız olduğunda koşmak oldukça hafif bir egzersiz olacaktır."

Bir yudum hava yutuyorum ve onun kadar konuşkan görünmek için çok çaba sarf ediyorum. "Yani koşmanın benim yedek sporum olduğunu mu söylüyorsun?" Bir nefes daha. "Başka tür bir takıma giremezsem diye," diye açıklıyorum, daha çok bu artan tempoda rüzgâr emmem doğal bir duraklama gibi görünsün diye.

"Bunu bir yedekleme olarak düşünme, *arka plan* çalışması olarak düşün." Gülümsüyor ve buraya gelirken tüm konuşmamızı pişirip pişirmediğini merak etmeye başlıyorum. "Seni güçlendirir, zihnini temizler."

Nefes nefese kalmışken elimden geldiğince sırtıyorum. "Kool-Aid'i gerçekten içmişsin dostum."

"Bir koşucunun kafası iyiiken kimin Kool-Aid'e ihtiyacı var ki?" Alex omzunun üzerinden bakar. "Hadi, toparlan, bundan daha hızlı olduğunu görebiliyorum."

"Hızım var. Zor olan devamlılık kısmı."

"Ah, ama bu değiştirilmesi en kolay şey. İyi bir temel al ve seni piste götüreyim."

Yazın ağır havasını bir yudum daha içime çekiyorum. "Evet.

Tamam." Koşmakla ilgili sevdiğini söylediği her şeye odaklanıyorum.

Meditatif.

Sakinleştiric

i.

Her yaptığım da daha da kolaylaşacak.

Birdenbire ileride ve sağda Northfield Country Club'ı görebiliyorum. Northfield, modern bir münzevi için yüksek ve kudretli bir malikane gibi bir tepenin üzerinde oturuyor, araziye çevreleyen süslü ama yine de ortaçağdan kalma demir çit, onu özel ama tüm ihtişamıyla görünür kılıyor. Alex ve Nat'in bakımına yardım ettiği yeşil çimler, babamın içinde bulunduğumuzu iddia ettiği kuraklığa rağmen düzgün ve yemyeşil. Kayıtlara geçen en kurak altıncı yaz mı? Northfield Country Club'a göre değil.

Kulüp bütün bir şehir bloğunu kaplıyor. Belki de iki. Yolun kıvrımından ve kapılı girişlerden bunu anlamak zor.

Ve Northfield görüşümüzü engellediği için, çiftçi pazarını görmeden önce duyabiliyoruz. Şehirdeki her açık hava festivaline katılan bir akordeon sanatçısı en yakın girişin hemen yanına park etmiş durumda. Geleneksel silindir şapkasını gözlemek ne kadar kolaysa, zengin notalarını Cumartesi sabahının hafif trafiğinde duymak da o kadar kolay.

Neredeyse .

Ve artık gerçekten nefes alabildiğimi bildirmekten mutluluk duyuyorum. Vücudum Alex'in adımlarına ayak uydurmak için nefes nefese kalmaktan, hareket, nefes ve terin koordine edildiği yardımsever bir otomatik pilot formuna geçti. Adımlarım düzgün ve güçlü ve Alex haklı: Sırtım hiç ağrımıyor.

Belki de Alex'in her şeyi kolay göstermesinden ve yakınlığın müthiş bir uyuşturucu olmasından kaynaklanıyor ama bunu bütün gün yapabilirmişim gibi hissediyorum. Ya da en azından eve kadar.

Pazar sınırına geldiğimizde Alex yavaşlıyor. Bir içki almasını bekliyorum ama onun yerine cebinden bir dolar çıkarıp akordeonun içine bırakıyor

Oyuncunun *ikinci* şapkası para üstü için kullanılır. Adamın her iki şapkayı da kat kat bir pasta gibi giydiğini ve tam bir jingle içinde eve yürüdüğünü hayal ediyorum.

"Bu yıl Northfield'da görüşür müyüz, George?"

Adam parlıyor ama tek bir notayı bile kaçırmıyor. "Buna inansen iyi edersin, şampiyon!" Tabii ki Alex akordeon çalan adamı tanıyor, yani George'u. Şimdi bana ilginç bir sırrını paylaşacakmış gibi işaret ediyor. "Seni kandırmasına izin verme, ona şampiyon dememden hoşlanıyor."

Alex gülüyor. "O haklı. Bu bir onurdur."

"Öyle." George bana göz kırıyor. "Çocuğun o tenis unvanını savunmaktaki tek amacı, *benim* verdiğim unvanı gelecek yıl da elinde tutmasını sağlamak."

"Doğru. Tamamen doğru."

Bir aile şarkı istemek için yanımıza geliyor ve ikimiz de George'a el sallayıp markete giriyoruz. Alex'e fısıldayarak sormak için parmak uçlarımda birkaç adım atıyorum, "Eee, bütün turnuva boyunca 'One Shining Moment' çalarak seni takip mi ediyor yoksa...?"

Alex bir kahkaha baloncuğunun üzerine bir yudum su emiyor. "Bu da bir şeydir ama hayır. Onu şampanya çadırının hemen yanına koydular. Hayal edebileceğinden daha iyi gider."

Nat'in alaycı sesi aklıma geliyor: Sıcak bir gece, zengin insanlar, bedava içki - bir akordeon sadece ambiyansa katkıda bulunabilir.

Nisan'dan Kasım'a kadar her Cumartesi günü çiftçi pazarına dönüşen devasa otoparka giriyoruz. Keçi sütü sabunu, bal, kuru ve taze çiçekler ve tabii ki pırıl pırıl erken yaz ürünlerinden oluşan masalar ve masalar arasında değişen mallarla birlikte her şey çadırlar ve kamyonetlerden oluşuyor.

Yarın 4 Temmuz ve satıcılar *hazır*.

Tombul erkenci domatesler düzgün sıralar halinde duruyor. Yazın ilk tatlı mısır başakları üst üste yığılmış, uçları açıkta, kurtlanmamış mükemmel taneler sergileniyor. Kabak her yerde, çünkü kabak. Bu arada kavunlar yeni yeni gelmeye başlıyor, müşterilerin büyük ikramiyeyi vurduklarını düşünmeleri için her seferinde bir tane dağıtılıyor. Tüm bunlar bir kol mesafesinde yapılan kahvaltının kömür ateşine karışıyor.

Midem onaylarcasına gurulduyor.

Alex çenesini sağa, yılan gibi kıvrılan U'nun etrafına çeviriyor. "Sanırım fiskiyeleler burada."

Öyleler. Öyle olduklarını biliyorum. Ama hala onları avlıyormuş gibi yapıyorum.

Aslında Peregrine ve Sunny'den bir iz arıyordum. Erken gelenlerin yoğun kalabalığında iki metreden kısa iki kız bulmaya çalışmak ve aynı şekilde dikey olarak zorlanmak ideal değildir.

Alex ve ben yan yana kalmayı başarıyoruz. Yeterince terli olduğumuz için insanlar bize biraz yer veriyor. Sonunda beş kişilik bir ailenin arkasında yavaş yavaş yürümeye başladık.

-İki kahve içen ebeveyn, çift bebek arabası ve inatçı bir okul öncesi çocuk alaya öncülük ediyor.

Bu tamamen iyi çünkü bana arama yapmak için daha fazla zaman veriyor.

"Suyumdan istemediğine emin misin?" Alex süslü koşu şişesini uzattı.

"Sadece bir çeyreklik içtim. Hasta da değilim. Söz veriyorum."

"Eve gitmek için

sabırsızlanıyor musun?"

"Hayır. Sadece. Hava çok

sıcak."

Yani, öyle. Şortum kalçalarımaya yapışıyor - on yıl boyunca çalıştırdığım baldırlarım, ter yapışmayı arttırmadan önce kumaşı oldukça iyi doldurmuştu.

Bir dakika sonra, bebek arabasındaki çocuklardan biri öfkeyle bir paket Cheerios'u kaldırırma fırlatır. Ebeveynler tamamen şaşkına dönüyor ve Alex ikisi de tepki veremeden çantayı kapıyor. Bolca özür dileyen babaya verirken, ben de Peregrine'e hızlıca bir mesaj atıyorum.

Buraya. Çeşmelere doğru gidiyoruz.

Yürüyüşümüze geri döndük ve Alex yine şişesini bana doğru uzatıyor. Üstünü çıkarmış, böylece teorik olarak suyu doğrudan kavrulmuş boğazımdan aşağı dökabiliyorum.

Yüzümün önünde oynatıyor. Cazip görünüyor ve muhtemelen çok inatçı görüldüğümün farkındayım, ama fikiyeler kelimenin tam anlamıyla bu sıranın sonunda. Kahveci babanın kafasının üzerinde bir yerde. "Teşekkür ederim, ama gerçekten hedefe ihtiyacım var."

Alex omuz silkiyor ve şişenin kapağını kapatıyor.

"Ya da nefes açıcı." Bu beni gülümsetiyor ve ona dirsek atıyorum.

Temas anında kıpırdanıyor, yılların futbolu ve basketbolu otomatik bir tepkiye dönüşüyor. Sağlam bir oblik kemiğini dikkatle ovuyor. "Böbreğimi etiketlediğinden oldukça eminim."

Gülüyorum ama sonra omzuma yumruk atıyor. "Belki de bundan sonra futbolu denemeliyiz. Dirsek atmak her seviyede başarı için çok önemlidir."

"Bu bir bahar sporu," diye hatırlatıyorum ona.

"Yani? Seçmelerden önce yeteneklerini geliştirmek için daha fazla zaman. Hatta bir spor kulübüne bile katılabilirsin."

sonbahar rekreasyon ligi."

Doğru. "Bunu düşüneneğim. Yine de önce tüm sonbahar sporlarını denemek istiyorum. Sırf sıra olsun diye."

Ve Sunny ile Alex'in mükemmelliğini gerçekleştirmek için bana daha fazla şans kazandırmak için.

Karşıdan gelen trafik etrafımızda adımlarken, birden fazla kadının bize küçük bir gülümseme fırlattığı gerçeğini gözden kaçırmak zor. Öndeki çocuklara bir el sallama ya da neşeli kaşlar, sonra bir duraklama ve doğrudan bana bir gülümseme. Bana, Alex'e değil. Gülümseme, gözlerin yüzümüze, sonra da bu arada birbirine değmeyen ellerimize kayması. Ama izleyenler öyle olmasını bekliyordu.

Randevuda olduğumuzu sanıyorlar.

Her nasılsa, iki gencin yan yana yürümesi ilk aşk anlamına geliyor.

Aynı anda hem utandım, hem sinirlendim, hem de Alex Zavala'nın kalbinin iyiliğinden başka bir şey için benimle dolaştığını düşünen birinden etkilendim - iyi ve bir ömür boyu paralel yaşamların zorladığı bir ilişki.

Birdenbire ilerlemeyi bıraktığımı fark ediyorum ve Alex'e yetişmek için hızlı hızlı koşarken başka bir farkındalıkla tokatlanıyorum.

Ya Sunny de böyle düşünüyorsa? İlk etkileşim sırasında açıkça böyle düşünüyordu. Bunu gerçekten Peregrine'e söyledi. Bunu nasıl örtbas edeceğim-

"Caro!"

Saçmalık. Öğrenmek üzereyim.

Önümüzdeki aile ballı kekleri görünce şaşırıyor ve sadece on adım ötede Sunny ve Peregrine beliriyor. Sunny adımı haykırıyor ve terlediğim belli olmasına ve bir omzunda hem buzlu kahveyi hem de sarkık bir şekilde dolu yeniden kullanılabilir çantayı dengeliyor olmasına rağmen kollarını açarak tüm vücuduyla sarılıyor.

"Terliyorum," diye önceden özür diliyorum ama bunun hiçbir anlamı yok çünkü çoktan kollarını bana dolamış durumda.

"Ben de öyleyim. Herkes de öyle. Temmuz ayındayız!" Sunny, ben ona tekrar sarılırken öyle diyor. Vanilyalı vücut losyonu ve yarım kalmış kahvesi kokuyor ve terli değil, sıcak; bir dilim pizza değil, tarçınlı rulo gibi.

Peregrine, Sunny'nin omzunun üzerinden, "Hayır, *çok* terlemiş gibi," diye mırıldanıyor ve ardından, "Siz buraya koşarak mı geldiniz?" diye soruyor. Ben hariç herkesin dikkati bir şekilde dağılmışken telefonunu kot şortunun arka cebine sokuyor - bahse girerim şu anda telefonumu çıkarmış olsaydım, bana cevap verirken gösterecekti.

İşte o zaman Sunny, Alex'i fark eder gibi oldu. Yani onu nasıl gözden kaçırabilirsin ki? Belki de bu Peregrine'in ya da benim düşündüğümünden daha fazla çaba gerektirecek.

"Merhaba," diyor Sunny selam verirken. Bir adım geri çekiliyor, ayakkabılarımı, şortumu, atletimi incelerken kalın kirpikleri titriyor. "Evet, gerçekten koşunuz mu?" Tişörtümün alt kısmını çekiştiriyor. "Üzerindeki atlete bayıldım."

Koşarak sorduğu soruya cevap olarak başımı sallıyorum ve reverans yapıyorum. "Teşekkürler, Güneş.

Simone herkesin iyi görünmesini sağlıyor."

"Doğru," diye onaylıyor Sunny. "Alex, bu senin eserin mi?" Genel terleme halimi işaret ediyor. "Caroline'ı Olga'dan başka kimsenin koşturabileceğini sanmıyordum. Yetenekli olmalısın."

"Ya da mazoşist çünkü koşmak berbat bir şey," diye ekliyor Peregrine.

"Bu aslında *benim* fikrimdi ve Alex gelecek kadar *kibardı*." Peregrine'in, başroldeki adamımızın beni sabahın erken saatlerinde bir tür Ironman'e kandırdığını ima etmek yerine bana gerçekten yardım edebileceğini umarak kibarlığı vurguluyorum.

"Bu çok hoş," diyor Sunny ve Alex'e gerçekten bakabilmek için bir anlığına gözlerini kapatıyor. "Ve şimdi geri mi kaçıyorsun?"

"Um, evet, bu bir çıkış ve geri dönüş rotası. İki mil, su, iki mil." Su şişesini sallıyor. "Çeşmeler için buradayız."

"Neden öyle demedin? Bu taraftalar," diye yardımseverce yönlendiriyor Sunny, bir anda dönerek. Alex'e bakıyor, yüzünden açıkta duran pazularına ve elindeki su şişesine doğru ilerliyor. "Ama o şeyin içinde su yok mu? Yemin ederim şıprıdadığını duyuyorum."

Hayır, Alex'in kaba olduğunu düşünmesine izin veremeyiz. "Alex'in centilmen bir beyefendi gibi bana su ikram ettiği bilinmeli ama ben reddettim."

Peregrine'in ağzı seğiriyor. "Ve sabah koşusu deneyimini susuz daha korkunç hale getirmek istediğin için kendininkini getirmedi öyle mi?"

Alay ettim. "Berbat değildi. *Meditasyon* gibi bir şey" diye ısrar ediyorum, Alex'in tanıtım materyallerini kullanarak. "Ya da alıştıktan sonra öyle olacak. Sadece *yeniyim*. Bir hedefe ihtiyacım vardı. Su fısıkiyeleri benim hedefim." Son birkaç basamağı sanki Rocky Philly'de merdivenleri tırmanıyormuş gibi dikkatle koşarak çıkıyorum.

Ben birkaç yudum su içerken, Alex oyunbaz bir şekilde havadan sudan konuşmaya çalışıyor. "Çantada ne var?" diye soruyor Sunny.

"Bebek karpuz!" Sunny karpuzu kucağına alıyor ve yaz başındaki nadir ihtiyaçıyla sunuyor. "Sonuncusunu kahvaltılık burritoların yanındaki adamdan aldım."

Markette ilerlerken ikimiz de başka kavunlar görmüş olsak da Alex kibarca "Sayı," diyor. "Böyle bir şey için erken gelmeye değer."

"Bu Peregrine'in fikriydi. Seni davet etmeyi çok istiyordum Caro ama Peregrine planların olduğunu söyledi. *Koşmanın* bir plan olduğundan haberim yoktu." Sunny'nin sesinde bir parça keder var. "Ne zamandan beri koşuyorsun?"

Ağzımdaki suyu siliyorum. "Bu benim üçüncü seferim."

"Geçen cumartesi burada mıydınız? Bekle, gelecek cumartesi burada olacak mısın?" Sunny'nin sesi olasılıkla yükseliyor. "Aslında *kasıtlı* olarak

Bir dahaki sefere buluşuruz. Bizimle buluşmak ve sonrasında bir şeyler içmek istersen kahvemi beklerim Caro." Alex'e döner. "Ve tabii ki sen de davetlisin Alex. Kavun, kahve ve genel kız şeyleri için. Seni dışlamayacağız. Biz öyle değiliz."

Alex'in elmacık kemiğine bir cevap saplamamaya çalışıyorum çünkü *evet*, bunu önümüzdeki hafta sonu yapıyoruz.

"*Ya da*," diye öneriyor Peregrine, buzlu kahve-buz tutma pipetini ona doğru eğerek, "çılgılık atarak kaçmak istiyorsan, en azından bunun için ayakkabıların var."

Peregrine, WTF? Sunny'yle geçireceği zamandan kaçması için ona fırsat vermek istemeyiz.

Alex gülüyor. "Bunların hepsini yapmayı çok isterdim ama Cumartesi günleri benim için antrenman günü. Dokuzdan ikiye kadar." Saatini işaret ediyor. "Eve gidip eşyalarımı almam lazım."

İyi bir kelime oyununa karşı koyamadığım için yüzümü okullaştırıyorum ve şakağıma dokunuyorum. "*Eve koş*. Ne yaptığını görüyorum."

Alex beni parmaklıyor. Hepimiz gülüyoruz ama ben bir anda Alex'in antrenman *saatlerinden* önce benimle birlikte koştuğu için suçluluk duymaya başlıyorum. Tanrım, neden bunu yapmanın başka bir yolunu bulamadım-

Sunny bileğime bir kelepçe vurup beni sıkarak sarmal düşünce zincirimi kesiyor. "Hey, bekle, yarın her zamanki filmimiz yerine göl evine gitmeye ne dersin?" Hiç sorun olmamasına rağmen beni çiftçi pazarına davet etmemesinin kefareтини ödemeye çalıştığını söyleyebilirim. O ve ben muhtemelen sonsuza dek birbirimizin etrafında suçluluk telafisi çemberleri çizebiliriz. "Havai fişeklerden önce eğlence. Kürek sörfü ve bu küçük karpuz?" Dibe vurmuş omuz çantasına vururken Sunny'nin gözleri Alex'e kayıyor. "Yani, bir planın yoksa?"

Neredeyse atlayacaktım. "isterim!"

Peregrine, bu geziyi Sunny'nin beynine kendisinin yerleştirmediğine işaret eden samimi bir gülümsemeye bürünüyor. "Evet, harika fikir."

Sunny yüzünde var olmayan bir tüyü düzeltiyor. "Alex, istersen sen de gelebilirsin. Aynı dışlayıcı olmayan koşullar geçerli. Burada hepimiz arkadaşız."

Alex'e ve ilk Sunny önerisinden bile daha iyi olan bu harika ikinci şansa dikkatle bakıyorum. Benim ailem gibi onun ailesi de genellikle şehirdeki havai fişek gösterilerini parktaki çimenlerden izler ama belki de

önceden planlar. Babamın hava kararmadan önce havai fişek zulalarıyla güvenli olmayan kararlar veren insanları tedavi etmek için planlanmış bir vardiyası olduğunu biliyorum.

Ama sonra yere bakıyor ve onunla yüz yüze görüşmeden önce su şişesinin ağzıyla oynamaya başlıyor. "Çok nazıksın Sunny ama ailevi bir meselem var."

Gahhhh. Yalan söylediğini sanmıyorum.

Sunny çantayı omzuna yerleştiriyor. "Tabii ki." Dikkati bana ve Peregrine'e kayıyor. "Ama siz ikiniz iyi olduğunuzdan emin misiniz?"

Başımı sallıyorum ve Peregrine de beni takip ediyor. Nat'in muhtemelen kendisini de davet edeceğine dair bir espri yapmak üzereydim ki -Alex'in fikrini değiştirmesi için son bir çaba- Alex şakacı bir şekilde omzuma vurdu. "Koç Bev'in beni canlı canlı kızartmaması için gitmem gerekiyor ama Caro, arkadaşlarıyla kal. Programımın seni takılmaktan alıkoymasına izin verme."

Sunny, elindeki kavun torbasını kalçasına vurarak onu başından savıyor. "Saçmalama, Caro'yu paylaşabiliriz. Onu yarın göreceğiz." Aramızda bakışıp duruyor. Ben itiraz edemedim ya da Peregrine'i bir şekilde devreye sokup bunu devam ettirmeden Sunny kolunu Peregrine'in koluna doladı ve onu keçi sütü sabunu yapan adamın yanına doğru sürüklemeye başladı. "O tamamen senin, Alex."

Alex'in bir şey söylemesi yaklaşık bir mil sürüyor. Mahallemize giden sokağa virajı alıyoruz. Beni kaldırımda durdurduğu ve koçluk fikrini ortaya attığı yerle aynı.

"Bunu tamamen planladın, değil mi?"

Ah, kahretsin. "O kadar belli miydi?"

Alex bana bir iyilik yapıyor ve adımlarının ortasında kahkahadan iki büklüm olmuyor ama ısırırken gamzesinin parladığını fark etmemek zor. "O kadar çok ki, Peregrine'in bildiğinden eminim."

Çifte bok. Alex'in Peregrine'in bildiğini bilmesini gerçekten ama gerçekten istemiyorum. Sadece önümdeki kaldırıma bakıyorum. "O zeki biri."

"Sunny de öyle."

"Evet, öyle. Ama Peregrine kadar doğuştan şüpheli de değil."

Küçük cep parkımızı sokaktan ayıran gül ağaçları

İleride. Saat sabahın sekizi bile olmamasına rağmen, basketbol sahasının uzak tarafındaki oyun alanından çocuk ciyaklamaları yankılanmaya başladı bile.

Alex şişesinden bir yudum su alıyor ve sonra bana uzatıyor, küçük kumaş parçası parmak eklemlerinden çoktan çıkmış, şişe serbest ve bağlı değil ve sadece beni bekliyor.

Tanrım, bu çok cazip.

"Şehit olma. İlk seferinde neden almayacağın konusunda yalan söylediğini doğruladın."

Şaka olsun diye gözlerimi deviriyorum ama sonra şişeyi kabul ediyorum. Şişenin kapağını çekip çıkarıyorum, adımlarımı yavaşlatıyorum ve tüm yüzümü ıslatmadan ağzıma su doldurmayı başarıyorum. Bir yudum ve yepyeni bir kız oluyorum. "Teşekkürler."

Ona geri verdiğimde Alex başını sallıyor. Kendisi bir yudum daha alıyor, sonra boğazını temizliyor. "Bana bu yüzden markette durmak istediğini söyleyebilirdin."

"Sana borçluyum."

Alex koşmayı tamamen bırakır. "Caro."

Yavaşça yürüyorum ve arkamı dönüyorum. Alex orada duruyor, elleri kalçasında, yani bir eli kalçasında, bir eli de su şişesiyle dolu. Bitkin görünüyordu.

"Markette olabileceklerini biliyordum. Basit bir etkileşim. Söz verdiğim gibi." İfadesi değişmedi, ben de gereğinden biraz daha güçlü bir şekilde ekledim: "Neden iki daveti de kabul etmedin? Bunu ben planlamadım! Hepsi Sunny'nin işiydi. Benim bununla hiçbir ilgim yok."

"Caro," diye tekrarlıyor, ilerliyor. Neredeyse ayak parmağımızın ucundayız ve daha önce ve yakın zamanda burada bulunmuş olmama rağmen, onun cüssesi beni şaşırtıyor - onun sağlamlığı, ancak hem tavır hem de gerçekte sıcaklığı. İçinin tarçınlı ekmekle dolu olduğunu bildiğiniz mermer bir heykelin yanında durmak gibi. "Bu sabah toplantı olsa da olmasa da harika vakit geçirirdim."

"Tamam... neden kapıdan çıkarken bir 'ama' hissediyorum?"

"*Ama* niyetinizin Sunny ile karşılaşmak olup olmadığını bana söylemenizi istiyorum."

Peregrine'in dün geceki endişesi zihnimde yankılanıyor. *Ona bunun bir toplantı olduğunu söylemeyecek misin?* Sesim kulaklarımda bir tuhaf. "Sana sürpriz yapmak istedim... ya da seni hayal kırıklığına uğratmamak." Hayal kırıklığının mümkün olmadığını zaten açıklamış olmasına rağmen son kısmı ekliyorum.

"Caro." Derin bir nefes alıyor ve Alex'in kelimeleri aradığını fark ediyorum.

Belki de sıcak onu benden daha çok etkilemiştir. Yakından bakınca gerçekten de kızarmış ve terliyor. "Bu koşuya seninle vakit geçirmek istediğim için geldim, Sunny'yle tanışma fırsatı bulacağımı düşündüğüm için değil."

Bu aklımın ucundan bile geçmedi. Yani. "Oh."

"Çabalarınız için minnettarım," diye devam ediyor, yanağından süzülen terli gözyaşlarını silerek. Göz temasını kesmiyor. "Ama... Sadece seninle takıldığımı düşünmeni istemiyorum, böylece sen de..."

"Büyü mü?" Sırıtiyorum.

"Ben... evet, ama hayır."

"Tamam, belki son buluşmamız *sihirli* değildi çünkü Sunny bizi bir *şeymişiz* gibi gönderdi ama söz veriyorum bunu telafi edebilirim."

Gözlerini sıkıca kapatıyor ve başı o kadar geriye düşüyor ki şapkası neredeyse düşecek. "Caro."

"Ciddiyim. Emma Woodhouse'dan daha iyi olacağım." *Emma* muhtemelen onun ne çay, ne kitap, ne de film favorisi. Ve aslında bir kez hariç insanlara tuzak kurma konusunda berbattır. "Tamam, bekle, hayır. Eliza ve Hamilton'la Angelica Schuyler kadar iyi olacağım." Bu göndermeyi anladığını *biliyorum*. Ve kurduğu tuzak başarılı oldu. "Ben-"

"Caroline."

Duruyorum. Bekliyorum.

Rahatlamış görünüyor. "Yapmaya çalıştığın şeyi takdir ediyorum. Ama *benimle* takılmak istediğini de bilmek istiyorum, bir tuzak için değil."

"Ama ama..." Kekeliyorum, ağzım kurudu ve dilimin işe yarar bir şekilde hareket etmesini sağlamaya çalışıyorum. "Ama koşuyoruz çünkü sen bana koçluk yapıyorsun."

Alex bıkkın bir şekilde içini çeker. "Evet, ama sana koçluk yapmayı teklif ettim çünkü seninle takılmayı ve seveceğin yeni bir spor bulmana yardım etmeyi seviyorum, bundan bir çıkarım olacağını düşündüğüm için değil." *Oh*. "Bu farklı." Anlamam için çok çaresiz görünüyor. Sanırım geçen hafta gördüğüm o gerçek insani duygular derinlere iniyor ve düşündüğümde daha karmaşık. Tanrım, ben çok kalın kafalıyım ya da belki de hayatım boyunca zor şeyleri mükemmelliğe zorladım. Kalpler ve insanlar birbirinden oldukça farklıdır. yerçekimini ve zamanlamayı bükmek.

Ona zarar vermek istemediğimi belirtmek için ellerimi öne doğru uzatıyorum. "Bir dahaki sefere söylerim. Çok özür dilerim."

Alex kasketini düzeltiyor ve terden sırılsıklam olmuş atletini

Karın kaslarını ortaya çıkarıyordu. Fark ettiğimden değil. "Teşekkür ederim."

Başımı sallıyorum ve Alex tekrar yürümeye başlıyor, uzun adımlarla parkın yanından geçip evime doğru ilerliyor. Onu benim bırakmam gerekiyordu ama bunu belirtmedim. Şimdi zamanı değil.

Kaldırım ikimiz için de yeterince büyük ve bu yönde daha önce fark etmediğim bir çapraz esinti var. Seksen iki dereceyi yetmiş dokuz gibi hissettiriyor. Karşılaştırıldığında muhteşem.

"Peki beğendin mi?" Önündeki patikaya doğru başını sallıyor. "Koşmak mı?"

Seninle, evet. Ama bunu söyleyemem çünkü yanlış anlaşılır ve başka bir yanlış anlaşılmayla uğraşamam. Demek istediğim, sanırım insanlarla birlikte koşmayı yalnız koşmaktan daha çok seviyorum - zamanın uçup gitmesini sağlıyor. Ama bunun doğru olup olmadığını ya da Alex'in bunu gerçekten başkasıyla taklit edemeyeceğim şekilde eğlenceli hale getirip getirmediğini bilmiyorum.

Bunun yerine sarkan at kuyruğumu sıkıyor ve kelimelerimi dikkatle seçiyorum. "Pratik yapınca söylediğiniz her şeyin nasıl olabileceğini görebiliyorum."

"Ama?"

"Yalan söylemeyeceğim, neredeyse bitmek üzere olduğu için çok mutluyum." Alex omzumu avuçluyor. ", hadi şu işi." Koşmaya başladı ve ben de peşinden koştum.

Su y'un göl evindeki 4 Temmuz daveti bir lojistik sorununa dönüşüyor.

Peregrine ve benim ehliyet almamıza daha aylar var ve bizi Dabinawa Gölü'ne bir saatte götürecek olan Sunny çoktan orada olacak. Meğer Peregrine ve ben çiftçi pazarı maskaralıklarımızı icat etmeden çok önce ailesinin gölde bir hafta sonu geçirme planları varmış. Elbette Sunny arabayla gelip bizi almayı ve geri dönmeyi teklif etti ama tüm gün boyunca yaklaşık dört saatlik ön cam mesaisini ona yüklememiz mümkün değil. Bu yüzden Sunny, dışlayıcı olmayan takılma politikasını Alex'in ötesine, Nat ve Artemis'e kadar genişletti.

Hemen ardından Peregrine grup başlığımıza sırtan bir emoji gönderdi. Artemis ve Nat'i bizi alma şansı için bilek güreşine sokacağız.

Ağlama-gülme emojisi ekledim. Yani, bunu kimin kazanacağını biliyoruz.

Evet, Nat. Çünkü Artemis oynamıyor. Benzin parası isteyecek ve Nat gerçekten bronzlaşmak için işe gitmek isteyecek.

Aslında ikimiz de yanılmışız.

Kardeşlerimizin her biri göl günü etkinliğine katılmak istedi ve Nat hepimizi Jeep'iyle götürmeyi teklif etti. "Hepimizi" derken dördümüzü de.

"Bunu yapmak istediğine emin misin?" Elim kapı kolunun üzerinde, kilidi açmasını beklerken ona soruyorum.

"Neden ki?"

Nat son birkaç yaz Sunny'nin göl evindeki doğum gününe gelmişti ama ben hep yemek için geldiğini düşünmüştüm çünkü Sunny'nin babası eşi benzeri olmayan bir ızgara ustası. Bugünkü toplantı çok daha basit olacak ve muhtemelen vejetaryen olacak çünkü Chavez ailesi bir kalabalığı eğlendirmediginde böyle yuvarlanıyor. Yani, evet. "Çünkü gitmeniz gereken yerler var. Yapacak işlerin var. Ustalaşmanız gereken turnikeler."

"Öncelikle her şeyden önce, benim layup teknik olarak mükemmel ve bu nedenle senin

"Nat kapıların kilidi açıldığında ve biz buharlı döşemenin üzerinde kayarken, bilgisiz gözler onu itebilir," diyor. "İkincisi, buralarda uzanıp sulu esintilerin tadını çıkarabileceğim bir göl görüyor musun?"

Emniyet kemerimi takarken gözlerimi kısarak ona bakıyorum. Söz konusu esintilerden en az yemekler kadar hoşlanmış olması mümkün ama yine de. Alex'in ona anlaşılmamızdan bahsedip bahsetmediğini ve kulak misafiri olmayı planlayıp planlamadığını merak ediyorum. Ama Alex'i ele vermek istemiyorum, bu yüzden benim bakış açım onun bizi götürmekteki açık nezaketine dönüşüyor. "Bu şüpheli."

"Hayır, Artemis'in de gelmek istediğinden *şüpheleniyorum*. Kendi arka bahçesinde bir havuzu var."

"Tamam ama havuz göl değil ki...?"

"Küçük kız kardeşi ve arkadaşlarıyla saatler geçirmek zorunda kalacağı bir göle gerek kalmayacak kadar yakın." Kaşlarını sallıyor ve ben birden bunun nereye gittiğini anlıyorum. "*Tabii beni görmek* gibi gizli bir amacı yoksa."

Gözlerim öyle bir yuvarlanıyor ki, sanırım kafamdan düşecekler. "Umarım sana fırlatmak için bir bardak çürük domates getirir."

"O bunu yapabilecek bir tip."

Artemis, Liv Rodinsky'ye yaptıklarının aynısını ona da yaparsa gerçekten de vahşi adaşına layık olabilir. Demek istediğim, işletme ve muhasebe okuyor ve daha önce aptallara katlanmadıysa, şirket yenen bir kariyer için bir yıl çalıştıktan sonra kesinlikle katlanmayacaktır. Ondan hiçbir şey beklemezdim.

Lius'ların evine vardık ve Nat kornaya üç kez neşeyle vurdu. Peregrine ve Artemis ikiz dalgalarla ortaya çıkar.

"Arkada seninle, Caro."

"Ha, ne?"

"Arkada. Sen ve Peregrine. Artemis'i üniversite hayatı hakkında sorgulamak istiyorum." Um. Ne? "Bunu gölde de yapabilirsin."

"Sadece arkaya geç."

Onunla kavga ederdim ama kızlar hızla yaklaşıyor. Onun yerine çıkıyorum ve kapıyı açık tutuyorum. "Nat, üniversiteli kızlar öne, liseli kızlar arkaya diyor."

Nat sürücü koltuğundan en iyi sırtışını takınıyor.

Artemis'in tereddüt etmemesi beni şaşırttı. "Tamam."

Peregrine'in üst dudağı kıvrılır ve gözleri . "Tamam mı? O sadece

"1960'lardan kalma bir klişe gibi konuşuyorsun." En iyi Beatle manyağı yüz ifadesini takınıyor. "Üniversiteli kız."

Tamam, onu bir stereotip gibi gösteren bendim ama yine de onu kurtarmayacağım.

Artemis omuz silkiyor ve içeri kayıyor. Kız kardeşine cevap veriyor ama Nat'e bakıyor. "Göle yaklaştıkça virajlı bir hal alıyor ve bahse girerim Nat virajları otobandaymış gibi alıyor. Öndeyken hareket hastalığına yakalanma ihtimalim daha düşük, yakalanırsam da bunun bedelini o öder."

Ve yarışlara başlıyoruz.

Sunny'nin ailesinin göl evi Dabinawa Gölü'nde, şehrin yaklaşık bir saat batısında. Oraya birkaç kez gittim ama hep yaz sonu doğum günü partisi için. Asla tek seferlik bir şey olarak değil, hey, hadi bütün gün ıslanalım, güneşlenelim ve dedikodu yapalım.

Burası, onu öğle yemeği niyetine yiyebilecek ve kalan kıymıkları dişlerini temizlemek için kullanabilecek mülklerle çevrili, gerçek anlamda bir kütük kulübe (uzun zamandır ailesine ait). Ancak kimse buna izin vermez çünkü Sunny'nin kendisi gibi bu küçük ev de kelimenin tam anlamıyla her şeyi daha parlak hale getiriyor. Kırmızı sardunyalar pencere kutularından davetiye çıkarıyor ve pırıltılı ışıklar çatı hattı boyunca ve ağaçlarda gece için hazır bekliyor.

Sunny bizi selamlıyor ve biz de içeride büyük olasılıkla lezzetli bir öğle yemeği hazırlamakta olan ailesine el sallıyoruz.

"Sunny, kanoyu alabilir miyiz?" Nat, evin yanından dolaşırken Artemis'i işaret ederek soruyor. Kulübenin arkasında göle ve rıhtıma inen merdivenleri olan bir güverte var ve ikisi arasında, Sunny'nin annesinin görünüşte sadece peri ruhu ve fevkalade yeşil parmağıyla sürdürdüğü yamalı bir bahçede çıkmaza giren toprak bir yol var. Benim gibi birinin isimlendiremeyeceği kadar yabani ve çeşitli, güneşi seven bitkilerden oluşan bir bostan. Ben sadece bariz olanları biliyorum - bu durumda, yakında ayçiçeği olacak dev yeşil sapları. Gökyüzüne doğru yükseliyorlar, birkaç hafta içinde açmaya hazırlar. Bazıları şimdiden Nat hariç hepimizden daha uzun.

çiçek saplarını fark etseydi bununla gurur duyardı, ama

Artemis'e bok atarken çok iyi vakit geçiriyor.

Ve o da bunu kabul ediyor. Daha önce kimsenin kardeşime yaptığına şahit olmadığım bir şekilde gülüyor ve karşılık veriyor. Kano fikrine karşı çıkmıyor ve her şey çok tuhaf.

"Elbette. Kürek tahtalarında yoga yaparız diye düşünmüştüm." "Güzel." İkili kanonun bağlı olduğu yere doğru yönelir.

Peregrine ve ben neredeyse aynı anda yürümeyi bıraktık.

"Şüpheli bir şeyler kokuyor," diye fısıldıyorum, ikisinden biri arkasını dönerse diye dikkatle diğer yöne bakıyorum.

"Kesinlikle öyle," diye kabul ediyor Peregrine. İzlemiyormuş gibi bile yapmıyor. Yüzündeki ifade, evrendeki en dik kafalı kişi olmasa kardeşimin kafatasını ikiye ayırırdı. "Tüm jimnastik yarışmalarına rağmen son dört yıldır birbirleriyle iki kelime bile konuşmadılar. Şimdi de her Pazar yapıyorlarmış gibi o küçük kanoya biniyorlar."

Tamam, ama Northland amigo takımında yer almaları Peregrine'in bu özel kardeşçe abartısını mahvediyor, ama yine de... bu onlar için normal bir davranış değil. O haklı. Ama bu bizim avantajımıza. Artemis onu göle batırabilir ama en azından Nat'in dikkati Peregrine ve benim Alex hakkında başlatabileceğimiz herhangi bir sohbeti bozmayacak kadar dağılmış olur.

Peregrine'in elini tutuyorum ve kulübenin güvertesinin altındaki özenli depolarından kürek sörf tahtalarını çıkaran Sunny'ye yetişmek için koşuyoruz.

"Yani," diyorum, "adamin esmerlerden hoşlanma geçmişi var ve kız onun şakalarına gülüyor."

Peregrine kendi mor renkli siyah at kuyruğunu çekiştiriyor ve ardından aynı elini Sunny'nin kuzguni kıvrıcık topuzuna sürüyor. "Duydun mu, Sun? Nat'in yanında gülersek yandık demektir."

Yüzümü ellerimin arasına alıyorum. "Kardeşimle ilgili olarak, olumsuz anlamda da olsa, *berbat* kelimesini kullanmasak olmaz mı?"

"Sorun değil," diyor Sunny ve ben de ona bakmak için ellerimi açıyorum. Bir tahta ve küreği bana doğru itiyor. "Çünkü Nat hakkında konuşmamalıyız, *sen* ve Alex Zavala hakkında konuşmalıyız."

ama ne kadar güçlü olsam da, tahtayı çekemeyecek kadar kısa . Bu yüzden iskeleye doğru dönüyorum.

bu konuşma. Çünkü ben öyleyim. Sunny'nin sevimli kafasından bu düşüncüyü silip atana kadar, Angelica Schuyler titreşimlerinin işe yaramasına izin vermesine imkân yok. "Yapmasak olmaz mı?" Bunu Alex'in ona olan ilgisini açığa vurmadan onunla potansiyelini tartışmaya dönüştürmenin bir yolunu bulmaya çalışıyorum ve tepeden aşağı iniyorum çünkü tahtayı taşıırken aşırı dik merdivenlerden daha kolay görünüyor.

Sunny kürek tahtalarını çekmeye alışkın ve kaşlarını mükemmel bir şekilde çatarak tam görüş alanıma girmek için zahmetsizce hızlanıyor. "Yakalandığında bunu kendi başına sen açtın."

Yakalandın mı? Oh. Ohhhh.

"Cumartesi sabahı onunla terlemeye karar vermemiş olsaydın Alex Zavala'yı bir *daha* sormayacaktım." İskelenin ahşap tahtalarına çarptığımızda Sunny'nin gözleri parlıyor. "Koşmanın senin fikrin olduğunu söylemiştin, değil mi? Sanki durup dururken koşmaya gidiyormuşsun gibi. Çocuk, ter tutmayan kumaş ve Nike'lardaki gizli amacının kanıtı."

Bileğimdeki tasmayı bağladım, can yeleğimi kontrol ettim ve sörf tahtamı suya iterek Peregrine'e suya atlayıp bana yardım etmesi için zaman verdim. Bunun yerine, en iyi arkadaşım için bekle ve umut et stratejim, Sunny'nin suya süzülüp onu savcılık için bir tanık olarak konuşmaya sürüklemesiyle asma üzerinde ölüyor. "Per, bana yardım et. Caroline'ı hayatında hiç bir erkeğin etrafında bu kadar sık gördün mü? Bilerek ve Nat olmadığı için ya da Nat'le birlikte olduğu için."

Peregrine tahtasının üzerinde dengede dururken gözleri benimkilere kayıyor. Umarım bana çiftçi pazarında yaptığından çok daha fazla yardımcı olur. "Ee, hayır."

Hadi, P.

"Ama," diyor gözlerini kısarak, şu anda bir şekilde önümüzde olan Sunny'ye bakarak, bizi lehimize çalışacak ve motorlu teknelere izin verilen yerlerden uzak tutacak bir akıntıya doğru yönlendiriyor. Önce güvenlik. "Bizimle olamayacağı için kızımız Caroline'ın dışarıda kanatlarını açıp yeni şeyler yapmasını istediğimiz gerçeğini de hesaba katmalıyız."

İşte böyle. Yani, berbat ama doğru. "Yeni şeyler denemek için çok zamanım var," diye ekliyorum. Daha fazla gerçek.

Sunny tahtasında bir dönüş yapıyor ve ikimiz de geldiğinde onu taklit ediyoruz. Biraz ileride bir koy var ve eminim ki orası bizim

varış noktası. Rüzgâr şiddetini artırıyor, bu da sohbetimize devam edebilmek için Sunny'nin suyun üzerinden yarı bağırması gerektiği anlamına geliyor. "1.85'lik yeni kankanla başka yeni şeyler de yapıyor musun?"

Oh. Tanrım. Cidden, bu şekilde trend olmaya devam edemez.

"Hayır," diyorum, hissettiğimden daha ölçülü bir şekilde. Bana gerçekten inanmasını sağlamanın tek yolu sivri bir saldırı olabilir. Ya da en azından beni bu konuşmadan kurtarabilir. "Hem neden şüpheleniyorsun Sunny? Bu Peregrine'in işi. Sen annesin."

Aslında spor salonundaki rolü bu, ama dışarıda da ikimizle birlikte.

"Anneler şüphelidir."

"Benim annem değil," diye ciyaklıyorum.

Sunny, "Başka bir ülkedeki bir yönetim kurulu odasından mesajla ebeveynlik *yapmayan* anneler şüphelidir," diye açıklık getirerek durumu geçiriyor. "Peregrine de öyle. Sen onunla antrenmana geldiğinde bunu açıkça belirtti... gerçi şimdi..." Sunny dönüp aramıza bakıyor. Kendimi küreğimin açısıyla çok ilgilenirken buluyorum. Peregrine yine at kuyruğunu karıştırıyor. Sunny ikimize de inanmıyor. "Burada neler oluyor kızlar?"

Bir süre ikimiz de sessiz kaldık. Hala uzaklara bakıyoruz. Daha da kötüleştiriyor. Sunny kürek çekmeyi bıraktı ve Olga'nın takım yeni bir şeye geçmeye hazır olduğunda yaptığı gibi bize baktı, ancak biri hala konuşmanın ortasında ve habersizdi.

İlk Peregrine oldu. "Caroline bir jimnastikçiden başka bir şey olmayı öğreniyor."

Sunny'nin ağzının kenarlarında bir gülümseme belirliyor. "Kız arkadaş mı?"

"Hayır!" Israr ediyorum. "Bir atlet! Atletik yeteneklerimi başka yerlerde kullanmayı öğreniyorum."

Yanaklarım alev alev yanarken, Peregrine noktasal bir hassasiyetle durumu ortaya koyuyor. "Sun, yapacak bir şeye ihtiyacı var. Alex ona diğer spor dallarında koçluk yapmayı teklif etti."

Nefesimi tutuyorum.

"Neden öyle demedin?" Sunny şişmiş yanaklarımı ve yalvaran yüz ifademi okuyor. "Üzüleceğimizi mi düşündün? Sanki bizi gibi?"

"Hayır, hayır, sadece çok yeni olduğu için. Sanki hala alıştırma tekerlekleri takılıymış gibi. Ya da öyle bir şey."

Yeni bir şeyle özel olarak mücadele etmek başka bir şeydir. Bunu itiraf etmek

Arkadaşlarım ya da ailem -özellikle de babam ve Nat-... Son on yıldır, yeni bir şey denerken bile ne yaptığımı tam olarak biliyordum. Şimdi ne denersem deneyeyim ne yaptığımı bilmiyorum. Her şey yeni bir sınır. Alex beynimin içinde olsaydı muhtemelen yine bir Uzay Yolu şakası yapardı.

Sunny hızlanmak için bir saniyeliğine arkasını dönerek, "Çok nazik bir davranış," diyor.

Koy ileride ve boş görünüyor. Sunny vazgeçip tekrar arkasını dönmeden önce bir dakika kadar kürek çekiyoruz, gözlerini kısarak ve sabah güneşinden korkmadan. "Daha fazlasını istemediğinden emin miyiz? Yani, sana koçluk yapmak zaman alıcı olmalı, değil mi?"

Başımı salladım. "Şey, evet."

"*Evet*, daha fazlasını istiyor, ya da *evet*, zaman alıyor? Ya da ikisi birden mi? Lütfen bana onu takas etmediğinizi söyleyin, *bilirsiniz*, softball'a nasıl vurulacağını öğrenmek için falan."

Bilirsin, seks. Yemin ederim kulaklarım kanıyor. "Tanrım, hayır, ne?" Sunny etkilenmedi. "Spor salonu annesi olarak sormak zorundayım."

"Hayır!" Başımı o kadar sert sallıyorum ki dengem bozuluyor, ki kiriş unvanlarım düşünülduğünde bu da bir şey ifade ediyor. "Kötü bir şey olmuyor."

"O zaman neden kızarıyorsun?" Peregrine'e kaşlarını kaldırarak bakar. "O neden kızarıyor? Ve 'uygunsuz' gibi kelimeler kullanıyor?" Sunny neredeyse mahkeme salonu tarzında ayağa kalkıyor ve suçlayıcı bir parmak gösteriyor. "Bir şeyler dönüyor! Ve ikiniz de bunun içindesiniz!"

Koyun ağzına girdik ve şu anda köşeye sıkışmış durumdayız.

Sunny tahtasındaki duruşunu düzeltiyor ve sessizliğimize sırtarak bize bakıyor. "Dökülün."

Bu benim suçum. Destek için küreğimi tutarken, kendimi Sunny'nin koyu renk gözlerinin derinliklerine bakmaya zorluyorum. Keşke elini tutabilecek kadar yakın olsaydık diye düşünerek sakın bir nefes alıyorum ve kardeşimin en iyi arkadaşına ihanetimi tamamlıyorum.

"Alex Zavala sana aşık, Sunny."

Alex'in kalbindeki gerçek Temmuz havasında ortaya çıktığında, yemin ederim nefes alamıyorum. Nefes almaya, vermeye, hatta göz kırpmaya bile cesaret edemedim, geri alamayacağım bir sırrı işleyen Sunny'ye bakıyorum.

Ve umarım buna değer.

Koyun gövdesine doğru süzülürken, Sunny'nin yüzü, bir karakterin o kadar çok düşündüğü giflerden biri gibi neredeyse tamamen kararıyor ve kafasının etrafındaki eterde sayılar ve denklemler dönüyor. "Aşık mı oldun? Bana mı?"

Başımı sallıyorum. "Birinci sınıftan beri. Yani ikinci sınıftan beri." Sonra açıklıyorum. "Matematik."

Görünmez zihinsel denklemler tahtalarımızın altındaki yeşil-mavi göl suyuna düşüyor. "Ciddi misin?"

"Evet."

Bunu izleyen duraksamada Sunny'yle kimin daha çok kızaracağı konusunda bir yarışa girdiğimizden eminim. Onun bronz teni mükemmel bir gül rengine bürünürken, ben muhtemelen kaynamakta olan bir ıstakozu taklit ediyorum.

Sunny sörf tahtasına uzanıyor ve ayaklarını suya sarkıtıyor. Peregrine ve ben sessizce onu takip ediyoruz, küreklerimiz kucaklarımızda asılı. Sunny'nin dikkati Peregrine'e kayıyor, gözleri kısılıyor. "Bunu sen de mi biliyordun?"

Peregrine başını muzip bir açıyla eğiyor. "Daha önce hiç yapmadığım halde seni çiftçi pazarına yönlendirme fikrini *kendi başıma* mı buldum sanıyorsun?"

Sunny'nin dudakları aralanıyor. Önce ikimizin böyle bir komplo kurmasının onu şaşırttığını düşünüyorum ama sonra aslında dehşete düştüğünü fark ediyorum. "Sakın bana Alex'in orada olacağını bildiğini söyleme."

"Yapmadı," demek için acele ediyorum, biraz fazla yüksek sesle ve sertçe. "Ve ne olursa olsun, eve dönerken bana bunu söyledi. Bunun tamamen bir tuzak olduğunu biliyordu."

Sunny'nin başının üzerinde bir ışık yanıyor. "Bana tuzak mı kuruyorsun?"

"Evet. Kötü."

"Neden?" Sunny neredeyse gücenmiş görünüyor. Aslında ellerini iki kalçasının üzerine koymayı ve küreğini doğrudan suya indirmemeyi başarıyor.

"Çünkü... sen bir avsın ve bir erkek arkadaş hak ediyorsun?" Peregrine cevaplar, *Jeopardy!* tarzı.

"Bize her zaman iyi baktınız," diye ekliyorum. Tanrım, bunu neden dün çalışmadım ki? "Ne zamandan beri çıkmıyorsun, geçen yazdan beri mi? Ve kabul etmelisin ki Alex son erkeğine göre senin tipine uyuyor - uzun boylu, esmer, yakışıklı, atletik, hepsi bu."

Peregrine başını sallıyor. Futbolcu Timmy Chow'un, Sunny'nin kendi arabası olmadan önce cuma günleri onu antrenmandan aldığını ikimiz de hatırlıyoruz.

"Sen bize *annelik* ediyorsun," diyor Peregrine beklediğimden daha nazik bir şekilde, "ama bu seninle ilgilenemeyeceğimiz anlamına gelmiyor."

Sunny yüzünü ellerine bastırıyor.

Karnım ayak bileklerime yakın bir yerde sallanıyor. Bir daha asla kimseye tuzak kurmayacağım. Dersimi aldım. "Sun, özür dilerim. Bunun senin için iyi olacağını düşündüm ve her şeyi kafamda tasarladım ve bu ne sana ne de Alex'e haksızlık ve-"

"Aslında ben..."

Sunny hiçbir zaman ne söyleyeceğini bilemeyen biri değildir; Nat'le tek ortak noktaları da muhtemelen budur. "Sen aslında...?" Peregrine, Sunny'nin boğazından sözcükleri çıkarabilecekmiş gibi eğilerek soruyor.

Büyük kız kardeşimiz, düşünceleri arasında gözlerini kırıştırıp dudaklarını ıslatırken birden çok daha genç görünüyor. Derin bir nefes. "Aslında bir erkek arkadaşımın olmasının sorun yaratacağından endişeleniyorum?"

Peregrine gözlerini kısarak ona bakıyor. "Başka birinin sana açıkça tapması ve seni dudaklarından öpmesi gibi bir sorun mu?"

"Bu... iyi bir sorun olurdu," diye girişimde bulunuyorum. Çünkü yedinci sınıfta Clay Washington'la "çıktığım" o ateşli dakikayı saymazsak, bu pek de bildiğim bir sorun değil.

"Sadece bu kadarına odaklanabiliyorum." Sunny'nin tüm ışığı bu kelimeleri doğru söylemeye odaklanmış durumda - aynı tünel görüşü, iniş sırasında da gözlerini dikeyyor. Bunu yaptığının farkında olduğundan bile emin değilim. "Jimnastiğe odaklanmak için bıraktım. Arkadaşlarımla görüşmeyi bıraktım, Tim'den ayrıldım. Jimnastiğe odaklanmak için danslara gitmeyi, ders dışı şeyleri -atletizm, münazara, öğrenci konseyi- yapmayı bırakın." Olga'ya dönüşüyor

izlenim: "Geleceğiniz için bugününüzü takas ve asla pişman olmayacaksınız." Sessiz kaldık. Kafa bile sallamıyoruz.

Sunny ellerini alnına bastırıyor, ojeleri parılıyor. "Doğru bir karar gibi görünüyordu ve sonuçlarını da aldım - iki kez ulusal yarışmalara bilet, ilk yirmiye girme, milli takımda bir yer, bir burs teklifi. Bunları jimnastiğe odaklanarak ve diğer her şeyi bir kenara bırakarak elde ettim." Elleri titriyor. "Odaklanmayı azaltan herhangi bir şeyi geri eklemek? Sezonu bitirmeden önce raydan çıkacağımdan endişeleniyorum."

UCLA'ya giden son sezon. Ve belki milli takımla uluslararası bir gezi, ama kontrolden çıkarsa kesinlikle olmaz.

Peregrine'in şu anki ifadesi var olan tüm elmas yüzükleri un ufak edebilirdi. "Alex harika biri ama bence ona ya da *herhangi bir* çocuğa/kıza/kişiye çok fazla kredi veriyorsun. Sun, tüm bunları başarabilmenin sebebi sensin."

Sunny gözlerini sıkıca kapatıyor ve burnunu kıvrıyor. "Evet, ama... eğer dikkatim dağılırsa..."

"O zaman sen insansın Sunny." Tahtamı onunkine kadar yaklaşıyorum ve elimi koluna koyuyorum. "Genetik kodlarımızda büyük işler başarmak için yalnız olmamız gerektiğini söyleyen bir şey yok."

Peregrine beni takip ediyor ve Sunny'nin diğer tarafına geçiyor. Elini Sunny'nin bileğine koyuyor ve şimdi onu niyetlerimizle sıkıştırmış durumdayız. "Filmleri izledik, kitapları okuduk, aşkın her şeye degecek kadar sürükleyici olduğu fikrini aşıladık. Ama eğer biriyle çıkmak sizi hayatınızdaki en önemli şeylerden uzaklaştırıyorsa, o zaman yanlış kişiyle birliktesiniz demektir. Aşk ve arkadaşlık zaten olanı geliştirmelidir, öldürmemelidir. Zehrin tanımı budur."

Başımı sertçe sallıyorum ve Peregrine'in muhteşem çözümlemesini sırtlanıyorum. "Mesele şu ki biz *senin arkadaşınız*. Başarılı olmanı istiyoruz. *Her* açıdan mutlu olmanı istiyoruz. Hayallerini gerçekleştirmek için son sınıfa yalnız girmene gerek yok. Eğer biriyle çıkmak istiyorsan, herhangi bir ilişkinin seni jimnastik hedeflerinden uzaklaştırdığına dair bir işaret görürsek seni kesinlikle uyaracağız."

"Oğlan. Kız. Onlar. Herhangi biri. Tırnak cilası. Bebek karpuzlar. Cinnamon Orbit. Her neyse. Zehirli olan her ilişki gider." Peregrine boğazını keser gibi bir hareket yapıyor.

Sunny hüzünlü bir kahkaha atıyor. Neredeyse öğlen olan güneş, bulutların arasından onu mükemmel bir ışıkla yıkıyor. Bir süre sonra yutkunuyor ve aramıza bakıyor. "Ve *ikiniz* de Alex Zavala'nın iyi bir başlangıç olabileceğini mi düşünüyorsunuz?"

Şiddetle başımı sallıyorum. "Onu çocukluğumdan beri tanıyorum. Sana asla en iyi kutucukları işaretlemeyen birini ayarlamazdım. Ayrıca, son iki yıldır soğukkanlı dış görünüşünün altında sana karşı bir şeyler dair elimde gerçek bir sözlü onay var."

Sunny'nin beyaz dişleri, köşeleri tamamen kıvrılmış dudaklarının arasında parlıyor. "Sanki bir enfeksiyonmuş gibi konuşuyorsun."

"Tamam, metafor kapasitemin şu anda berbat olduğu gerçeğini hepimiz kabul ettik," diye itiraf ediyorum. "Ama bu yanıldığım anlamına gelmiyor."

"İmzaladım," diye ekliyor Peregrine. "Ayrıca, *eğer* ilgileniyorsan, Alex'in sağlam bir adam olduğu konusunda hemfikirim. Düzgün, arkadaş canlısı, gamzeli bir tank gibi yapılı, iyi bir aileden geliyor, asla yağcılık yapmıyor, kendi parasıyla ödediği arabasına bakabilmek için bir işte çalışıyor." Peregrine'in bunu sadece fark etmekle kalmayıp katalogladığını fark ettiğimde midem bulanıyor. Ve hâlâ devam ediyor. "Karşılığında hiçbir şey beklemeden Caroline'a yeni bir spor bulma konusunda yardım etmeyi teklif etmesinden bahsetmiyorum bile. Ayağa kalk. Ayağa kalk. Adam." Sonra da ekliyor: "Caroline'a hisleri hakkında gerçeği söyleyecek kadar cesur olması dışında, onun kurulumla hiçbir ilgisi yoktu."

Sunny sessiz. Bir süre sonra çenesi bana doğru eğiliyor ve sesinin tonu da onunla birlikte alçalıyor. Şimdi benim onun ellerini tuttuğumdan daha çok o benim ellerimi tutuyor gibi görünüyor.

"Caroline, lütfen bana karşı dürüst ol. Alex'le ilgilenmediğine emin misin?"

İçim titriyor. "Sunny, *senden* hoşlanıyor."

Sunny rahat olduğundan daha uzun süre yüzümü okuyor. "Bunu düşüneceğim."

Kulübeye döndüğümüzde öğle yemeği hazır ve bizi bekliyordu. Her yer kömür ve güneş ışığı kokuyor. Mükemmel pişmiş sebzeli burgerler ve tam tahıllı çörekler, tatlı mısır, çiftçi pazarı karpuzu, karışık meyveler ve közlenmiş yaz lezzetlerinden oluşan bir salata seçiyoruz: kırmızı biber, soğan, ananas, kiraz domates.

Her şey vejetaryen olmasına rağmen Nat kadar şikâyet etmiyor, sadece teşekkür eder gibi sesler çıkarıyor ve tabağını her şeyden bir ısırıkla dolduruyor. Tuhaf, evet-Nat'ın cazibe düğmesi bugün *açık* konumda takılı kaldı ve nedenini bilmiyorum, ama aynı zamanda kibar olmasına da neden oluyor, çok harika.

Artemis iskelede yemek yemelerinin sorun olup olmadığını soruyor, Sunny de olur diyor ve Nat'la birlikte bizi yalnız bırakıp gölgeli güverteyi güneşiyle değiştiriyorlar. Sunny'nin anne ve babası da bir nedenle ayrıldılar ve güvertede sadece biz üç kız kaldık. Tek başımıza. Yine yalnız.

Bir LimonCello LaCroix açıyorum ve iskeleye doğru gözlerimi kısıyorum. "Tamam, evet, herkes koktuğumuzu düşünüyor."

"Hayır," diyor Sunny, kendi içkisini açıp şemsiye kaplı kafe masasına oturarak, "sadece erkekler hakkında konuşacağımızı sanıyorlar ve bunu duymak istemiyorlar."

Peregrine masanın karşısından bana bakıyor, yüzde yüz muzip. "Hakkında konuşabileceğimiz bir çocuk tanıyorum."

Sunny, KeyLime LaCroix'sinden *uzunca* bir *yudum* almak için tam o anı seçiyor.

Tam Alex konusunu tekrar açacakken, iskeleden bir kahkaha sesi ve su sıçraması geliyor. Daha iyi görebilmek için ayağa kalkıyorum, diğer kızlar da öyle -yani hepimiz çok minyonuz- ve gözlerimizi kısarak parmaklıkların üzerinden ağaçların arasından kardeşimin sudan çıkmakta olduğu iskeleye doğru bakıyoruz. Artemis tabağının üzerinde gülüyor. Gülüp gülmediğini anlayamıyorum.

gerçekten tahmin ettiğim gibi onu itti mi yoksa eğlence olsun diye mi kendini suya batırdı. Ama tabii ki kardeşim sırlıslıkla halinden etkilenmiyor ve tahmin edilebileceği gibi gömleğini çıkarıp tahtaların üzerine atıyor ve tabağındaki çileklerden *birini ona yediriyor*.

"Aman Tanrım, bu da ne?" Peregrine doğru gördüğünden emin olmak için güneş gözlüklerini indiriyor. "Üniversiteli erkekler gerçekten o kadar kötü mü, yoksa Nat birdenbire sinir bozucu olmaktan çıktı mı?"

"Biraz *A* sütunundan, biraz da *B* sütunundan mı?" Sunny tahmin ediyor.

"Nat her zaman sinir bozucudur, ama belki de onun sinir bozuculuk markası artık sevimlidir?" Peregrine'in koluna dokunuyorum. "Onları arabada duydun, sürekli birbirlerine laf atıyorlardı. Oyun parkında kızları kovalayan oğlanların ergenlikteki karşılığı gibi. Ezizet çünkü hormonları öyle istiyor. Yol boyunca flört ettiler. Ve muhtemelen tüm o kano yolculuğu boyunca. Ve kesinlikle şimdi çünkü kardeşim muhtemelen kasıtlı olarak gömleksiz."

Sunny, "Bu tamamen kasıtlı," diyerek beni güldürüyor. Ama sonra kız çarpıcı bir yan bakışla neredeyse kafamı uçuracaktı. "Caroline Kepler, onları sen mi ayarladın?" Dudaklarım cevap vermek için aralanıyor ama söyleyeceğim her şey onun yakıcı yüz ifadesiyle alev alıyor. "Çöpçatanlık konusunda gizli bir yeteneğin olduğunu kanıtlamak için mi?"

Peregrine profesyonel bir baş eğme hareketiyle saldırıya katılır. "Eğer evet diyorsan, sen son derece sinsi bir şeytani dahisin çünkü ben bile bilmiyordum."

"Ben kötü değilim ve ben de en az sizin kadar şaşkınım!" Nat ve Artemis'e doğru bir el salladım. "Bu her ne haltsa, benim bakış açımdan yüzde yüz organik olduğunu teyit edeceğim." İkisine de düzgün bir yan göz atmaya çalışıyorum ve tamamen başarısız oluyorum. "Tabii her şeyi Peregrine planlamadıysa."

Peregrine sert bir kahkaha atar. "Artemis'in benden tek bir öneri alacağını düşünüyorsan, Balan'da kafanın üzerine çok fazla düşmüşsün demektir." Sonra, yüksek bardan alçak bara salto geçişini yaptığı kadar güzel bir şekilde, Peregrine tekrar Alex'e döner. "Tamam, *kaldığımız yerden devam edelim* - Sunny, şimdi hepimiz yerimize yerleştik, yalnızız ve senin de düşünecek zamanın *oldu*: Caroline'a Alex hakkında soruların var mı?"

Sunny'nin yan gözü titriyor ve dudakları birbirine yapışıyor.

"Onu gerçekten ne kadar iyi tanıdığı gibi mi? Ya da kendi spor hedefleri hakkında?" Peregrine güçlü bir şekilde öneriyor. "Ya da belki bir

"Uyumluluğu kontrol etmek için en sevdiği renk, en sevdiği müzik grubu, en sevdiği yemek, tüm favorileri?"

Sunny burun kemiğini sıkıyor. Öğle yemeğinden arta kalanları tabağına dolduruyor. Gazlı suyunun kapağını yırtıyor. Peregrine ve ben sabırla izliyoruz, tam olarak hiçbir şey söylemeden baskı uyguluyoruz. Neredeyse her konuda bizden daha iyi ama bu şekilde birleşen güçlerimiz Sunny'yi bile yola getirebilir.

"Yıldırım atışı gerekli değil." Gözleri fıldır fıldır açıldı. "Ben... Ben sadece bir hata yapmak istemiyorum."

Peregrine duruşunu kamburluktan dik durmaya doğru çeker. "Koyda yaptığımız aynı konuşmayı tekrarlamaya kesinlikle gerek yok. Diğer her açıdan başarılı olan bir hayata romantizmi eklemek dikkat dağıtmak değil, *dengelemektir*."

Başımı salladım. "Ve biliyor musun? İstemiyorsan bunu teraziye eklemek zorunda değilsin. Bir kez yemeğe çıkmak, büyük son yılında bir hız tümseği olmayacak. Bir akşam yemeği randevusu ömür boyu sürecektir bir taahhüt değildir. Havadan sudan konuşmalar berbatsa yemeğe gitmenize bile gerek yok. Gelmeyecek ama gelirse Nat'in cipini ödünç alıp seni bizzat kendim alırım."

Peregrine, "Ya da onunla orada buluşabilir ve hazır olduğunuzda kendinizi oradan uzaklaştırabilirsiniz," diye ekliyor. Bu doğru. Ve muhtemelen benim sürücü belgemın şartlarını ihlal etmemden daha iyi bir fikir.

"Bonus, eğer ondan hoşlanmıyorsan, onu bir daha görmek gibi bir zorunluluğun yok." Kalbim hızlanırken gülümsemem donuyor. "Birlikte çalışmıyorsunuz, yan yana oturmuyorsunuz, Northland'de birlikte beş dersiniz yok. Senin için doğru kişi olup olmadığına bakabilir ve istersen çekip gidebilirsin."

"İkiniz de sanki bu iş gibi konuşuyorsunuz."

"Hayır." Başımı sallıyorum, belki de çok hızlı atlıyorum. "Sadece bu konudaki kişisel seçiminizi vurgulamaya çalışıyoruz, çünkü bu önemli, özellikle de sık sık belirttiğiniz endişe nedenleriniz göz önüne alındığında."

Peregrine başını sallıyor ve biz de çift namlulu sabırlı bakışlarımıza devam ediyoruz. Sunny'nin gözleri önce tabağına, sonra da Artemis ve Nat'in ya güldükleri ya da sonunda gerçekten kavga ettikleri göle kayıyor - arada bir şey yok.

Yaklaşık bir dakika sonra Sunny derin bir nefes alır. "Ona benim

sayı."

"Tavuk kanatları genetik mükemmelliğin ny lokmalarıdır," diyor Nat baharat lekeli dudaklarıyla, bir başka küçük butun kemikli kalıntıları sallanan kuş uzantıları yığınının üzerine atmadan önce.

Bu çocuğun ne kadar çok yiyebildiği cidden gülünç, özellikle de bunun ne kadar azının işleri ilerletmek için lif içerdiği düşünüldüğünde. Ben doktor değilim ama eninde sonunda bu bir sorun olacak.

"Yanlış, oğlum," diyor babam, tatilin ikinci birasını açarken. On iki saatlik vardiyanın ve güvertemize yaslanan büyük meşenin gölgesinde önümüze konan akşam yemeğinin son rötuşlarını yapmanın etkisiyle biraz sersemlemiş durumda. "Tavuk kanadı, Kepler ailesinin baharat karışımı için mükemmel tasarlanmış bir araçtır."

Olga, yüzde doksanı benim yaptığım salata ve üç tane de sonradan yapılmış tavuk kanadından oluşan tabağına bakarak, "Jimmy, bu yemek için seni takdir ediyorum," diye söze başladı, "Amerikalıların baharat takıntısını anlamıyorum. Herkes bir şeyi doğru dürüst baharatlayabilir."

Nat kaşlarını kaldırdı. "Olga, Amerikalıların çoğuyla tanıştın mı? Her şeyi az baharatlandırırız, telafi etmek için tuz ekleriz ve sonra hipertansiyondan ölürüz çünkü füme kırmızı biberin tek başına ne kadar iyi olduğunu asla öğrenemedik."

"Bu konuşma da neyin nesi?" Elimi eski koçumunkine çok benzeyen tabağıma doğru kaldırıyorum, çünkü ben benim. "Olga, biliyorsun bu babamın tutarlı bir şekilde yapabildiği tek yemek ve Nat'in kişisel dondurulmuş pizzalarını bir hafta boyunca peynir kaplı kartonla değiştirsem fark etmezdi. Onlar yemek konusunda uzman değiller, Amerikan ya da başka türlü. Tek bildikleri nasıl yiyecekleri." Nat'i keskin bir bakışla yakaladım. "Ya da yıkmak."

"Hey, bugün öğle yemeğinde gerçek sebze yedim," diyor Nat, yağlı sularla parıldayan bir kanadı bana doğrultarak. Onun yemekle ne alıp veremediği var? "Bunları hak ettim."

Aman Tanrım. "Hadi ama, o sebzeleri sadece yakında üniversite ikinci sınıf öğrencisi olacak birine iyi görünmek için zorla yedirdin."

Olga, Nat'in saptırabileceğinden daha hızlı bir şekilde beni yakalıyor. "Artemis bugün sizinle mi geldi kızlar?"

"Sadece bizimle gelmekle kalmadı, Nat'la bütün zaman boyunca takıldılar," diye bilgi veriyorum. Babam ve Olga beni çok memnun eden bir bakış atıyorlar, daha da derinlere iniyorum. Üzgünüm/üzgün değilim, ağabey. "Hatta *yakın* olmak istedikleri için bizimle kürek sörfü yapmak yerine bir kanoyu paylaştılar."

Kardeşimin yüzü kızardı. "Öyle değil." Mmm-hmmm. "Üçünüzle birlikte takılacak değiliz ya, bu tuhaf olurdu."

Masayı işaret ediyorum. "Evet, çünkü ailemle vakit geçirmek çok sıra dışı bir şey."

Nat alay ederken Olga bileğime dokunuyor. "Sırtın nasıl Caroline? Stand-up kürek sörfü yorucu olabilir."

Oh. Hem Olga'nın hem de babamın tüm dikkati üzerimdeyken Nat dışlerini başka bir zavallı kuş uzvuna geçiriyor.

"İyiymi." Öyleydi de. "Bunu gerçekten düşünmedim bile."

Olga şarabından bir yudum alır. "Başka bir şey yaptın mı?"

Bu onlara Alex'le geçirdiğim zamanı anlatmak için mükemmel bir fırsat - şimdiye kadar neleri denedik, neleri henüz test etmedik, nelerde iyi olduğumu düşünüyorum. Bunun yerine belirsizliğe bürünüyorum, Alex'le geçirdiğim zamanı paylaşmakla ilgili o garip his hâlâ göğsümde kalın ve yapış yapış. Öğle yemeğinde ona Sunny'nin numarasını gönderdiğimde cevap vermedi ve bu beni nedense başka bir huzursuzluk katmanıyla kıvrandırıyor. "Koşu, yoga, esneme hareketleri. Senin için de uygunsa ağırlık kaldırmaya başlayabilirim baba?" Garajdaki ağırlık sehpası ve squat rafı, onları ve en çok kullanan Nat olsa da teknik olarak babama ait.

"Evet, tabii," diyor babam.

Nat tabağına bir kanat kemiği daha düşürüyor ve hemen yan tarafa yuvarlanıp beyaz masa örtüsünü lekeliyor, bu kötü bir seçimdi ama tam da babamın Martha Stewart'ına göreymi. "Caro'yu amigoluk yapmaya ikna etmeye çalıştım ama o bizim için fazla iyi."

Olga'nın bu fikri benim için geri çevirmesini bekliyorum - Nat gibi bir mankafa tarafından düşürüldükten sonra rehabilitasyon için spor salonuna gelen birden fazla kız var - ama bunun yerine masanın karşısına uzanıyor ve elimi kendi eliyle kapatıyor.

"Doğru zaman geldiğinde, tüm bu yeteneğini nasıl kullanmak istediğine karar vereceksin."

Birden boğazıma bir şey düğümlendi ve ona göz kırpıp başımı salladım.

Birileri parktaki tüm ağaçların gövdelerine minik beyaz Noel ışıkları dizerek günlük dinlenme cebimize masalsı bir hava katmış. Bu sihir için kime teşekkür edeceğimi bilmiyorum ama bu yeni ilaveye bayıldım.

Nat'le birlikte şehrin havai fişek gösterisini izlemek için buraya getirdiğimiz yorgana serdim. Mahalledeki hemen herkes gibi biz de her yıl buraya geliriz. Park çok büyük değil - yine de muhtemelen yüz kadar insan var, göle doğru eğimli kaplıyorlar ve basketbol ve dört kare sahalarından uzaklaşıyorlar.

Babam ve Olga bizimkinin yanındaki yorgana yerleştiler - bu arada Nat, hızlı bir şekilde parmaklarıyla yazarken telefonunun ekranını yüzünden iki santim uzakta tutuyor... Sanırım cazibe düğmesi şu anda kapalı konumda. En azından fiziksel olarak. Her neyse, hem babam hem de Olga canlandılar, hala dolaşan cesetlerin arasından gözlerini kısarak bizimle burada buluşacaklarını söyleyen Elena ve erkek arkadaşı Chad'i bulmaya çalışıyorlar.

Ayağa fırladım. "Ne taraftan geliyorlardı?" Chad'in ailesiyle yemek yedikten sonra oraya gitmeyi planladıklarını bildiğim için soruyorum. Her neresiyse artık. "Gidip onları bulabilecek miyim bir bakayım."

"Öyle mi Caroline?" Olga gülümsüyor ve dişleri yakın karanlıkta bembeyaz parlıyor. "Şuradan geliyor olmalılar."

Tepeye, basketbol sahalarının karşısına, gül ağaçlarına ve bu hafta neredeyse her gün yürüdüğüm ya da koştuğum caddeye doğru genel bir kuzeydoğu yönünü işaret ediyor. O yönde gruplar halinde toplanmış bir sürü insan var ve hava o kadar karanlık ki, bulunduğumuz noktadan herhangi birini kesin olarak seçmemiz zor.

"Sorun değil."

Her bir çifte odaklanarak o yoldan yürümeye başlıyorum çünkü yeterince dikkatli bakarsam Elena'yı bulacağımı biliyorum - muhtemelen biriyle birlikte

Bildiğim başka bir şey yok ve buna göre, omzuma bir dokunuş hissetmeden önce basketbol sahalarına bile varamıyorum. Arkamı dönüyorum, yarı yarıya Elena'nın beni önce bulmasını bekliyorum *ya da* Nat'in, yardımsever çocuk departmanında onu gösterdiğim için beni azarlamaya hazır olmasını.

Onun yerine Alex'i buldum.

"Havai fişekler bu tarafta, Caro." Yüzünde ışığı sorgulamama neden olacak kadar parlak bir gülümseme var. Günün her saatinde mükemmel görünmesi mümkün.

Omzuna vuruyorum. "Bunu biliyorum! Birini bulmaya çalışıyorum." Alex'in kaşları loş ışıkta birbirine çarpıyor ve aniden kasıtlı olarak belirsiz davrandığımı düşündüğünü fark ediyorum. Sanki bir erkek arıyormuşum gibi. Elimi sallıyorum ve Alex'in kafasındaki tren istasyondan ayrılmadan önce aceleyle bir açıklama yapıyorum. "Olga'nın kızı Elena ve erkek arkadaşı Chad."

"Chad Chianti?"

"Ben, uh..." Chad'le tanışmadım. Elimi yürüdüğüm yöne doğru uzatarak yüzlerde ve gölgelerde Elena'yı arıyorum. "Ailesi bu tarafta yaşıyor. Bizden büyük olduğunu varsayıyorum çünkü Elena üniversitede..."

Vay canına, hazırlıksız görünüyorum.

"Eğer Chad Chianti ise, o ve kız arkadaşı şurada." Omzunun üzerinden birinin voleybol ağı kurduğu çimenlik alanı işaret ediyor. Gerçekten de Elena kesinlikle Chad olabilecek bir adamla konuşuyor. Alex daha ben söyleyemeden yüzümdeki onay ifadesini okuyor ve ekliyor: "Ailesinin evi bizimkine bakıyor."

Kafamın üzerinde bir ampul yanıyor, çünkü yürüdüğüm yön göz önüne alındığında bu tür bir ilişki tamamen mantıklı geliyor ve Alex gülüyor. Arkamı dönüp onların yoluna gitmeye hazırlanırken Elena'nın telefonunu çıkardığını görüyorum, ekranı gecenin karanlığında parlıyor. Chad'i kaptığı gibi battaniyelerimize doğru ilerlemeye başladı. Sanırım Olga ona benden önce ulaşmıştı ve ben onu bulamadım bile - Alex buldu.

Kalabalığa doğru yürümeye başladık ve Alex "Hey, ben de tam sana mesaj atacaktım...." dedi.

"Öyle miydin?" Gözlerimi kısarak ona bakıyorum, beklenti içindeyim. İşte o zaman eşleştirme zaferine ulaştığımı ve Sunny ile Alex'in resmen bağlandığını duyacağım. Muhtemelen Alex'in kalbinin içindekileri döktüğümü itiraf etmek zorunda kalmadan önce iki saniye boyunca mükemmel kurulumun ışıltısının tadını çıkaracağım

Dabinawa Gölü'ne, ama oraya vardığımızda o köprüyü geçeceğiz.

"Evet, ama sonra seni görevdeki kız gibi parkta kışını çekerken gördüm ve seni yakalamaya çalışabileceğimi düşündüm."

"Annnnd?" Başımı yana eğip dürtüyorum. Bana doğrudan mı? Hadi ama.

"Geç haber verdiğimi biliyorum ama yarın akşam ne yapıyorsun?"

I. Uh. Programım bakir bir bullet journal kadar açık ama... beklediğim bu .
"Saat kaçta?" Sanki önemliymiş gibi sordum. Önemi yok.

"Beş buçuk mu?"

"Beş yapabilirim. Ama... ne...?"

Işıkla sarılmış bir ağacın yanından geçerken gamzeleri göz kırptıyor. "Yeni spor."

Tamam. Alex'in listesini gözden geçiriyorum, programda son dakikada neye yer verilmesi gerektiğini anlamaya çalışıyorum, ama sonra o benim yerime cevap veriyor. "Bunu bir sürpriz olarak saklayacaktım, sadece yüksek sesli atletlerinden biriyle alacağın tepkileri görmek için, ama seni uyarmalıyım, bu golf."

Golf. Bu beni neden şaşırtıyor bilmiyorum ama şaşırtıyor.

"Babamın pazartesileri ayakta atış yapma hakkı var ama bu öğleden sonra voleybol oynarken omzunu incitti." Alex'in inşaat mühendisi babasını tanıdığım için muhtemelen gerekli tüm izinler alınarak bugünkü şenlikler için kurulan sahayı işaret edince hemen irkiliyorum. "Bu hafta bize bir zaman ayarlamaya çalışıyordum ama başaramadım. Yani onun sakatlığı bizim kazancımız mı?"

"O iyi mi?"

"Evet. Sadece yaşlı. O da öyle diyor. Ekstra güçlü ibuprofenin etkisi yarın geçtiğinde ne olacağını göreceğiz."

"Yani, baban için üzülüyorum ama evet, bunu kesinlikle yapabilirim."

"Güzel. Seninle Northfield'da buluşmak zorundayım, eğer seni bırakmamın bir sakıncası yoksa-"

"Sorun değil."

Bu her şeyi çözer. Çimlerdeki doğal çatala geldiğimizde üzerimize bir sessizlik çöküyor - onun ailesi kaderli voleybol sahasının yanında, benimki tepenin aşağısında ördek havuzuna doğru. Yürüyüşümüz yavaşlıyor ve derin bir nefes alıyorum çünkü yarın sorarsam daha da tuhaf olacağını biliyorum. "Hey, şey... mesajımı aldın mı? Sunny'nin numarasını?"

Alex yürümeyi tamamen bırakıyor ve ben onun yüzünü okuyamıyorum.

"Evet. Teşekkürler." Dilimin ucunda doğrudan sormak var - ona mesaj atıp atmadığını, çıkma teklif edip etmediğini. Plan nedir? Ama tüm bunlar bana aşırı istilacı geliyor.

ve hatta belki biraz ürkütücü. Aslında bu konuyu hiç açmamalıydım. Bütün gün ailesiyle birlikteydi, cevap yazacak durumda değildi. Ya da ona mesaj atacak. Aslında, şu anda ailesiyle birlikte. Ama benimle de konuşuyor. Tüm bunları fazla düşünen biriyle. Ama duramıyorum.

Durmalıyım.

Pek çok hayali ve gerçek çöpçatanın yanlış yaptığı yer burası olmalı. İşin içine fazla giriyorlar. İşleri başlangıçtaki kurgunun ötesine taşımaya çalışıyorlar. Alex ve Sunny kukla değiller ve ben de hiçbir zaman ipleri elimde . Sadece kendi isteğimle ve Jane Austen karakterleri hakkındaki temel bilgilerimle her şeyin yoluna girmesini ummak yerine, insanları bir araya getirme konusunda nasıl başarılı olabileceğime dair araştırma yapmalıydım.

İyi geceler dileyerek yanından uzaklaşmak için dengemi kaybediyorum ki iri ellerinden biri usulca omzuma konuyor. O anda gözlerinin saatinin kadranına takılı kaldığını görüyorum. "Üç, iki, bir içinde başlamalı..."

İlk patlama, ağaç tepelerinin üzerinde paramparça eden beyaz bir ışıkla patlıyor. Bir açıklama yapmak için yapılmış bir açılış salvosu. Ve öyle de oldu.

değil, resmen zıplıyorum.

Ve Alex, tarçınlı çöreklerle dolu heykel, tam orada, diğer omzumdaki ikinci eliyle yaşadığım şoku sertçe bastırıyor - kolu neredeyse çaprazlamasına sırtımdan sarkıyor. "Ben de senin hiçbir şeyden korkmadığını sanıyordum, Caroline."

"Korkmuyorum, şaşırdım."

"Bir havai fişek gösterisinde ve ben kelimenin tam anlamıyla saniyeleri saydım." "Tamam, *Nat*-"

Bunun ardından bir başka öfkeli havai fişek dizisi, rat-a-tat-tat şeklinde art arda geliyor. İkimiz de hâlâ sersemlemiş durumdayız. Elektrik mavileri, parlak kırmızılar, yıldız gibi beyazın daha fazla parıltısı gece gökyüzüne doğru alçalıp yükseliyor. Havai fişeklerin bir müziği var ve bu bana şimdiye kadar izlediğim ya da kendi yaptığım her yer gösterisini hatırlatıyor - bir patlamayla başlıyor, sonra alçak ve yavaş bir an, sonra parlak, güzel ve duygusal bir şeye dönüşüyor.

Dünyamız, şehrin karanlık gökyüzünün ve flaşlar, cümleler ve hatta paragraflarla anlatılan gösterinin tuvali haline gelirken zaman durur. Koreografi mükemmel, bir hikaye anlatıyor, beklentilerimizle oynuyor, duygularımızla oynuyor.

Dramatik bir duraklama oldu, sırada büyük final var ve ben Alex'e baktım

ve ağız, "Vay canına."

Alex'in dişleri parlıyor ve birden ne kadar yakın olduğumuzu fark ediyorum. Elleri hâlâ omuzlarımda, sıcak ve sağlam. Vücudu kibar bir mesafede ve tam arkamda durmak yerine yanımda duruyor. Yine de yakınız - o kadar yakınız ki saçına jölenin kokusunu alabiliyorum ve gözlerinin koyu çikolatasında parıltıya ışıkların ışıltısını yakalayabiliyorum.

Ve ağız *tam orada*.

Hâlâ temas halinde olduğumuzu fark ettiğim anda o da fark etmiş gibi görünüyor. Önce bir elini, sonra da diğerini omuzlarımdan indirip şortunun ceplerine sokuyor ve istemeden de olsa telefonunun ışığını yakıyor.

Neredeyse tüm şovu Alex'e takılarak geçirdim.

Avuçlarının sıcaklığı hala omuzlarımda, parmak uçları yok ama anısı etrafındaki çıplak teni işaretliyor. Ne diyeceğimi bilemeden ona bakıyorum ama sonra aklıma daha iyisi geliyor çünkü gözlerim hemen ağzına odaklanıyor. Hâlâ çok yakın.

Çok yakın.

"Geri dönmeliyim..." Battaniyemin genel yönünü işaret ediyorum. Nat muhtemelen her şeyin üzerine yayılmış, dirsekleri, dizleri ve tüm sivri şeyleri yoluma çıkmıştır.

Alex başını sallar. "Ben de."

Büyük final geceyi aydınlatırken ve yazdan kalma kuru çimenler ayaklarımda altında çıtırdarken, doksan derecelik ağır havaya rağmen omuzlarımı okşayan bir ürpertiyle uzaklaşıyorum.

Sadece gecenin bir numarası.

İlerideki battaniyelerimizi gözetlerken -ve Nat'in Elena ve Chad'e daha fazla yer kalsın diye kendini bir köşeye attığını görünce şaşıyorum- telefonum çalışıyor.

Çıkardım. Alex'in adı ve bir mesaj.

Yarın görüşürüz.

Golf için ne giyeceğimi bilmiyorum.

Hayatım boyunca bir çift haki şorta sahip olmadım. En iyi oyuncuların hızlı bir Google araması biraz rahatlatıcı çünkü şık haki diz üstü şortların tercih edilen tek uygun kıyafet olmadığını doğruluyor. Ben de tenis oynarken giydiğim tek şortumu çıkardım. Siyah, haki değil ama onunla devam edeceğiz. Turdaki kızların çoğu bir çeşit polo giyiyor - en azından tek düğmeli. Benim polo tişörtüne benzeyen bir şeyim yok (çünkü neden olsun ki), ama atlet ya da büst tamamı devam ettirecek , annemin okula dönüş kıyafetlerinden oluşan rastgele bir kutuda iki ay erken gönderdiği deniz yeşili Henley tarzı kolsuz garip bir tişörtüm var. İki ay geç kalmaktan iyidir sanırım.

At kuyruğuyla bile, babamın ya da ağabeyimin fark edebileceği kadar farklı giyinmişim ve bu, Alex'i görme fikriyle birleşince midemi bulandırıyor. Neden bilmiyorum, ikisi de yeni şeyler denememi istiyor. Kendimi Peregrine ve Sunny'ye açıklamaktan farklı hissettiriyor. Alex'in iyiliğini açıklamakta zorlanma fikri de içimi kemiriyor. İkisi de onu çok uzun zamandır tanıyor ama genç bir kızken genç bir oğlanın sizin için elinden geleni yapması... arkadaşlarınızın ve ailenizin olaylara bakışını değiştiriyor. Açıkçası.

Babam bu gece izinli ve Olga'yı yemeğe ve sinemaya götürecek. Yaz aylarında akşamları daha fazla vakti olan sadece jimnastikçiler değil, antrenörler de bu zamanı geri kazanıyor. Beşe çeyrek kala duşta kendine çeki düzen veriyordu ve Nat hâlâ top oynuyordu, muhtemelen Alex'le. Sanırım Alex'in benimle orada buluşmasının sebebi önceden planlanmış oyun.

-Hiçbir fikrim yok. Tek bildiğim, Baba-Nat-Alex kesişiminden ve bunun midemdeki garip hissin üzerine koyduğu hedeften tamamen kaçınmak için şehir kulübüne doğru yürümeye başlamak için mükemmel bir zaman gibi görünüyor.

Temmuz başında öğleden sonra fırına doğru kapıdan çıkıyorum ve

kendimi kulübün genel yönüne yönlendiriyorum. Parkın yanından geçen yolu kullanabilir ve Cumartesi günü markete giderken yaptığımız gibi sağa dönebilirdim, ama bunun yerine mahallemizden Northfield'ın arka tarafına giden ara sokaklara giriyorum. Daha kısa, daha gölgeli ve tanıdıklarımın beni görüp neden böyle giyindiğimi merak etme ihtimalinin çok daha düşük olduğu bir yer.

On dakika sonra babama ve Nat'e mesaj atarak Peregrine'in evine doğru gittiğimi söylüyorum. Bu gerçek anlamda bir yalan değil, çünkü başkalarının evinden çok onun evine doğru gidiyorum. Ardından Alex'e yolda olduğumu bildiren bir mesaj geliyor.

Ehliyetimi alacağım ve en zor lojistiğin Nat'in benim dediği ama yüzde yüz babamın adına olan Jeep'i gerçekten paylaşmasını sağlamak olacağı Eylül ayına kadar gerçekten sabırsızlanıyorum.

Önce Alex'in cevabı geliyor. **Çalışan girişinde buluşalım mı?**

Doğru ya. Ben üye değilim. Burası özel mülk. Buranın sahibiymişim gibi golf sahasına öylece giremem. Alex gibi bir üye/çalışan olmadan sahaya girmeme bile izin yok.

Oraya vardığımda Alex zaten oradaydı ve kapının önünde bekliyordu. Royals şapkası yerinde, ama onun dışında henüz görmediğim bir moda kası sergiliyor. Golf polosu Lacoste marka, göğsünde küçük timsah desenleri falan var; kıpkırmızı ve sıcağa rağmen köşeleri gevrek. Dahası, Alex Zavala'nın haki şortları var ve onlar da temiz ve ütülü. Dürüst bir kemeri bile var. Basketbol ayakkabıları yerine Nike'ın yeni numaralarını giyiyor. Bu çocuk tüm sevdikleri için nefes alan bir marka reklamından başka bir şey değil.

Bana bir kaşını kaldırdı. "Dur tahmin edeyim, golfle yeterince egzersiz yapamayacağınızı düşündüğün için mi yürüdün?"

Babamdan ya da Nat'ten beni bırakmalarını istemediğim konusuna girmek istemiyorum. "Hayatınız boyunca tüm vücut ağırlığınızı bilerek tekrar tekrar havaya ping-pong yaparak geçirdiğinizde pek de yorucu görünmüyor."

Alex sallanan kapının kolunu elle kaldırıyor. Altından geçiyorum, garip bir limboya gerek yok.

"Farklı güç türleri vardır, Caro."

Kiralık kulübedeki en küçük yetişkin sopaları çok büyük ve çocuk boyutundakilerin hepsi golf sahasının diğer tarafındaki bir tür anne-ben etkinliği için ayrılmış. Bu durum Alex'i zerre kadar endişelendirmiyor ve ben de sürücümü omuzlayıp onu sürüş alanına doğru takip ederken bu enerjiyi yanıma almaya çalışıyorum.

Bize tahsis edilen başlama yeri bir sıranın sonunda, bir tarafta bir ağaçla çevrili. Güneş sert bir açıyla vuruyor, ışık beyaz ve yoğun, somon çizgileri hala en az bir saat uzakta.

Alex tee'leri ve topları kuruyor ve kısa bir giriş yapıyor. Özet - vuruşu denemeden önce makro düzeydeki şeyleri sevip sevmediğimi görelim, vb. Mantıklı. Ardından, bir golf vuruşunun bileşenleri üzerinden geçiyor: adres, geri dönüş, aşağı dönüş, çarpma, takip.

Her bir parçayı yansıtıyorum. Sonra bir araya geldiklerinde nasıl göründüklerini gösteriyor. Önce topsuz, sonra topa. Zavallı şeyi vuruyor ve top, her biri yirmi beşer metre aralıklarla yerleştirilmiş diğer işaretlerle birlikte uzaktaki 175 metre işaretinin yanından uçarak geçiyor. Güzelce kesilmiş çimlere düşerken arkasından bakakalıyoruz.

Alex bana başını salladı. "Tamam, bana neler yapabileceğini göster."

Ayaklarımı aynen Alex'in yaptığı gibi ayarladım. Omuz genişliğinde. Sopa çok büyük ama sanırım ellerimi doğru yere koydum. Övünmek gibi olmasın ama bir vücut pozisyonunu çok kolay taklit edebiliyorum. Havada bile, çünkü tabii ki. Ama Alex beni durduracak şekilde bana bakıyor. "Ne?"

Yüzünde bir gülümseme belirtisi var. "Metali boğmaya çalışıyormuş gibi görünüyorsun."

"Ben... sadece tutuyorum?"

"Hatırlat da seninle asla güreşmeyeyim."

"Güreş de listede vardı," diye hatırlatıyorum ona.

"Haklısın." Sopasını bir kenara bırakıyor ve top aramızda sıkışmışken benimle burun buruna geliyor. Alex her iki elini de benimkilerin üzerine koyunca nefesim kesiliyor. Donup kalıyorum ve onun da bunu hissettiğini biliyorum. "Bu gece golf. Her seferinde bir spor."

"Evet. Golf." Kelimeleri söylüyorum ama sopayı elimden alıp nazik bir baskıyla yeniden tutarken kafamın dışında zar zor duyabiliyorum.

Topuklarının üzerine oturup yaptığı işi kontrol etmek için ellerini çektiğinde ne yapacağımı şaşıyorum. Dışarıda güneşin altında hava muhtemelen doksan beş, en az bir saattir terliyorum ve bir şekilde o sıcaklığı arzuluyorum.

Alex öne eğiliyor ve sağ diz kapağıma dokunuyor. "Biraz daha yumuşak." Bu tür talimatları almakta iyiyimdir ve hemen uyum sağlarım. "Harika, şimdi de diğer taraf," diyor sol dizime dokunmadan.

İtaatkâr bir şekilde, eklemi arkadaşını yansıtacak şekilde büküyorum. Kendimi Olga'nın istediği gibi gösterme konusunda yıllarca pratik yapmış olmam, bunun bir seçimden çok bir refleks olduğu anlamına geliyor.

Alex gözlerini kısar. İşaret parmağıyla dudaklarına dokunur. Güzel dudaklar. "Kulübün büyüklüğü göz önüne alındığında, bence sorun yok."

"Şimdi deneyebilir miyim?"

"Evet. Sadece vuruş. Topu uzaklaştırmak için geri çekilin."

Geriye doğru hareket ediyorum ve önceki gibi sıfırlıyorum. Beni düzeltmediğinde, vücut pozisyonuma dikkat ederek vuruşumu yapıyorum - onca yıllık pratiğimi kullanarak onun vuruşunun bir karbon kopyasını uzay-zaman sürekliliğine gönderiyorum.

Takip eden vuruşta yine donup kaldığımda, başıyla beni onaylıyor. "Bu iyi bir salıncak taklidi."

"Bu bir salıncak mı?"

"Evet, *benim* . *Senin* değil."

Ben... *Ne?* Ona bakıyorum ve hissettiğim kadar şaşkın görünmemem gerektiğini biliyorum. Yani, tabii ki onun vuruşu. Onu taklit ediyorum. Ama bunu yapan da benim, nasıl taklit olabilir ki?

Tepkimle ilgili bir şey dudaklarını titretiyor. "Burada bekle," diyor, boyunun uzunluğuna doğru fırlayarak. "Kıpırdamadan dur."

Yine kaskatı kesildim. Bir eline dokunuyor, tıpkı birinin bir çit direğine dokunması gibi - işte ve gitti. Ama hissettiğim bu yenilenmiş kayıp duygusu uzun sürmüyor, çünkü şimdi arkamdan geliyor ve elleri geri dönüyor. Tıpkı havai fişek gösterisi sırasında olduğu gibi, vücudu hatırı sayılır bir mesafede; bana ellerinden başka hiçbir şey dokunmuyor. Avuç içleri, parmak uçları, elinin topuğu bileklerinin esnek dönüşünde kayboluyor.

Ama onun varlığı her şeydir.

Yeni, ağır ve dün gecedен daha somut bir şey, aramızdaki yüklü hava şeridinde asılı duruyor, zihnim her şeyi kataloglamak için yarışırken ağırlığı artıyor. Vücudunun genel sıcaklığı, göğsünün kabarıklığı

Sırtımdan sadece birkaç santim uzakta. Ellerini benimkilerle aynı hizaya getirmek için eğilmek zorunda kalıyor, çenesi neredeyse kulağımla aynı hizada.

Kalbim sıkışıyor. Yanaklarım alev alev yanıyor. Nefesim kesiliyor. Bu neden... Bu *ne*?

Çok kafa karıştırıcı. Ve yayılıyor. Dizlerim sarkarken tüm vücudum alev alıyor. Sadece saf çekirdek gücü beni tamamen yuvarlanmaktan koruyor.

Alex, "Gözünü toptan ayırma," diye talimat veriyor.

Ona öyle sert bakıyorum ki, yüzeyindeki her küçük çukurun tepesini kazmak üzereyim. Göz kırpmıyorum, nefes almıyorum, taş gibi hareketsizim.

Bileklerime hafifçe bastıran Alex, vuruşumu yavaşça geri çekiyor. Rehberlik ediyor ama zorla yönlendirmiyor. Benim yönlendirmeme izin veriyor -açı, hız.

"İşte böyle," diyor sürücü tepeye ulaştığında, omuz esnekliğim çekirdek gücüm kadar işe yarıyor. Topa o kadar sert bakıyorum ki, artık bir noktadan başka bir şey değil. Alex sanki mükemmel bir portre için yüzümü çevirmiş gibi nazıkçe bırakıyor. "Şimdi devam et."

Benim var.

Bir vınlamayla, odaklandığım nesne gökyüzüne doğru savruluyor. Onunla birlikte, geride tuttuğum her şey öne doğru fırlıyor.

Vücudunun sıcaklığını.

Elinin benimkinin üzerindeki nazık ağırlığı.

Göğsümden fırlamak üzere olan kalbimin tekrar tekrar sıkışması ve serbest kalması.

"Bu muhteşem!"

Tanrım, heyecanı. Bir an, günlerce bununla yaşayabileceğimi ve sabahları aldığım kafeini özlemeyeceğimi fark ettim.

Bu Alex. Bu Alex. Bu Alex.

"Teşekkürler," dedim. Sanırım. Bunu söylemek imkânsız çünkü ünlemini noktalamak için elinin tamamı omzuma indi. Başımızın üstündeki şoför elimde titriyor ve onun yakınlığına dikkat ederek aşağı doğru sallıyorum.

Topum 125 ve 150 yarda işaretleri arasında bir yere düştüğünde Alex'in avuç içi omzumun kıvrımından kayboluyor. Başka bir top almak için uzaklaşıyor ve sinir uçlarım ani ısı değişimiyle cızırıyor ve duman çıkarıyor.

"Bu takipte iyi iş çıkardın. Bu kadar sabit tutmak istiyorsun.

Sen doğuştan yeteneklisin."

Onu doğruyu söylememekle suçlamak için tam zamanında sesimi buluyorum. "Bunu her sporda söyledin."

"Basketbolla yapmadım." Topu bana doğru fırlattı. Dönen, yumuşak bir kavis çiziyor ve ben kolayca yakalıyorum.

"KSHSAA kurallarına göre teknik olarak basketbol olmayan, sadece şut becerilerini geliştirmek için bir oyun alanı oyunu olan *at* oynadığımızı hatırlatırım."

Alex şoförünü suçlayıcı bir şekilde bana doğrulttu. "Sen sadece dünyanın en kısa oyun kurucusu unvanını Nat'ten çalmak istiyorsun."

"Hey, eğer o basketbolda iyiye, bu benim de iyi olabileceğimi gösterir."

"Onun takla atma denemelerini gördüm ve kesinlikle söyleyebilirim ki jimnastikte yeteneğiniz var..."

Basketbolda berbat olacağımı söylemiyor ama söylemesine de gerek yok. Yüzümü buruşturuyorum. "Çünkü Nat jimnastikte iyi olmak istemiyor. İnsanların ona kaç kez jimnastikçi olup olmadığını sorduğunu ve sonra da bunun için *mükemmel bir vücuda* sahip olduğunu belirttiklerini biliyor musun?"

"O garip konuşmalardan birkaçına katılmış olabilirim, evet."

"Basketbol dışındaki tüm zamanını birlikte geçirdiği ponpon kızlardan birine aşık olursa, gizli takla atma yeteneğinin sihirli bir şekilde ortaya çıkacağını garanti ederim." Ya da belki Artemis gibi eski bir amigo kızla bile. Ama bildiğim kadarıyla Alex'in flörtöz göl gezisinden haberi yok, o yüzden bundan bahsetmiyorum.

"Haklı olabilirsin." Alex çenesini önümdeki yere bıraktığım topa doğru eğiyor. "Tamam, bana o formu tekrar göster."

Benden bir metre kadar uzakta, şoförü bir elinde hafifçe duruyor. "Tekrar gitmek istemediğine emin misin?"

"Artık benim göstermeme ihtiyacınız olduğunu sanmıyorum."

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Tamam, ama seninle oynamak istiyorum." "On salıncak ve sonra değişiriz."

"Tamam." Duruşuma yerleşiyorum, dizlerimi yumuşatıyorum, kalçalarımı dikleştiriyorum. Gözleri vücudumun üzerinde, açıları ve tekniği kontrol ediyor. Bilinçli olarak, Olga'nın hayatımın yarısından fazlasında yaptığı gibi, sorunları başlamadan önce tespit etmeye çalıştığını biliyorum. Mükemmelleştiriyor, mükemmelleştiriyor, mükemmelleştiriyor. Ama gözleri üzerimde farklı duruyor. Ya da belki, tıpkı yakın olduğu zamanlardaki gibi-

Bu benim kendi içgüdüsel tepkim.

Her sürüşün kurulumunda zihnim, damarlarımdaki kanın hızla aktığını, yanaklarımı pembeleştirdiğini, boynumu kızarttığını, ellerimi ve kollarımı ve midemin damlalarını ısıttığını hatırlatan başka bir şey söylüyor.

Bu Alex. Sana bakmak onun işi. Sana yardım etmek. O sadece yapacağını söylediği şeyi yapıyor.

Sakinleşiyorum. Sinir uçlarım aşırı tepki vermeyi bırakacak. Zihnim, içgüdüsel tepkimin ne anlama gelebileceğine doğru karanlık tünelde savrulmayı bırakacak.

Yedinci sürüşte Alex bir adım öne çıkar. "Bekleyin lütfen." Ne mutlu ki, benimle burun buruna geliyor, arkamdan gelmiyor.

"Yukarı bak."

Gözlerimi hareket ettiriyorum ama yüzümü aşağıda tutuyorum, başım ve boynum öğrendiğim *duruştan* ayrılmaya korkuyor.

Alex o kadar yumuşak gülüyor ki, sanırım hayal ediyorum. Kancalı işaret parmağı çeneme dokunuyor. Yüzümü yukarı kaldırıyor. "Başını hafifçe hedefe doğru eğiyorsun. Bu salınımını engelliyor; omurganın nötr olmasını istiyorsun." Elleri yüzümün iki yanına gidiyor ve nazikçe düzeltiyor. Aradaki fark çok küçük ama konsantre olma şekli neredeyse her şeyi ifade ediyor olmalı. "Ben de başladığımda böyle yapmıştım. Burada biraz esneme hissetmen gerekiyor," diyor iki parmağının ucunu boynumun yan tarafında gezdirerek, "alışana kadar."

Alex'in gözleri benimkilerle buluşuyor ve ben onlara bakarken bir an için zaman donuyor. Bu gözleri hayatım boyunca tanıdım. Hatta bu gözleri yakın zamanda Sunny'ye sattım.

Yine de bir şekilde artık farklılar. Ya da belki de benim bakış açımdır. Tanrım, umarım tenimdeki sıcaklık yüzümün tamamen kızarmasına dönüşmemiştir, çünkü beni izlerken kesinlikle fark ederdi.

Uyumunu bozmamaya özen göstererek, küçük bir anlayışla başımı sallayarak ona cevap vermek için kendimi zorluyorum. Salıncağım hazırlanıyor ve sonra boşalıyor.

Yukarı baktığımda, bir şekilde 150 metre tabelasına yaklaşmıştım. Şimdiye kadarki en uzun sürüşümdü.

"Kahretsin, Caro."

Sopamı indiriyorum ve şimdi gerçekten kızarıyorum. "Teşekkürler."

Alex top kovaşına başını sallıyor ama dikkati yüzümden hiç ayrılmıyor.

"Hadi bitirelim şunları."

Bizim t me o kadar hızlı geçiyor ki, kokteylli birkaç kanka bizim tee box'ımızı sahadan ayıran ağacın yanında gezinmeye başlayana kadar bittiğini bile fark etmiyorum. Gülmekten yanaklarım ağrıyor ve sırtım dönmekten biraz sertleşmiş durumda, ama henüz geç değil ve belki güneşin etkisinden ya da havai fişek mesajından beri bu anı dört gözle beklediğimi fark ettiğimden, ama ben... bitmesini istemiyorum.

Henüz değil. Hiç değil, gerçekten.

Kiralık kulübe giden beton yolda yürürken arkamı dönüyorum ve sopalarımızı büyük bir elinde tutan Alex'e bakarak geriye doğru yürüyorum. "Biliyor musun, biraz tenise ne dersin? Sence bunu yapabilir miyiz?"

"Tenis mi?"

Evet. Mesafeli bir şey. Kalbimin, duruşum üzerinde çalışırken yaptığı şeyi yapmadığı yer. Tekrar olursa yanabilirim. Hayır, *yanacağım*. Sonra zenginler çok kızacak ve Alex muhtemelen ortalığı temizlemek zorunda kalacak çünkü patlayan ayaktakımını Northfield arazisine o getirdi.

"Elbette."

Çok önemli bir şey değilmiş gibi söylüyor ama sesinde başka bir şeyin izi var. Yorgunluk mu? Şüphe mi?

"Ya da sadece eve gidebiliriz?" Ona bir çıkış yolu gösterdim. Çalışmadığı ya da Nat'le birlikte olmadığı zamanlarda pratik yapmak için çok zaman harcıyor. "Bilirsin, eğer mahkemelerden bıktıysan."

"Hiç bıkmadım. Sadece uygunluk konusunda emin değilim."

Zamanlaması ve kuralları olan bir yer. Herkesin hareket etmesini sağlamak için saat başında bir çan sesi duyulacağını düşünürsünüz.

Aynı yöne yürümek için geri dönüyorum. Elim yanlışlıkla onunkine geliyor ve boş top kovasını altın külçelerle doluymuş gibi iki elimle tutmaya geri dönüyorum.

Bir ders erken bittiği ve başka bir ders planlanmadığı için ikinci saha boştur.

Alex ve ben arabasından onun ekipmanlarını ve Lily Jane'in raketini aldık. Northland'in *birçok* eklentisinden birinin önündeki yeşil alana sıkıştırılmış bir çift kortun aksine, Northfield kortları, Kansas City'nin kalbindeki bir Amerikan beton harikası yerine bir İngiliz bahçe labirentine giriyormuşuz gibi görünmesini sağlayan güzel çitlerle çevrili, kendi başlarına bir dünyadır. Golf dersimiz sırasında yaşadığımız o ezici dalga kadar kafa karıştırıcı değil ama boyumun yetersizliği düşünüldüğünde buna yakın.

Süslü yeşilliklere aval aval bakmakla o kadar meşgulüm ki, neredeyse tam önlerine gelene kadar birinin el salladığını fark etmiyorum. Alex'in bu jeste karşılık vermesini, belki gülümsemesini ve bir isim söylemesini bekliyorum. Ama yapmıyor. Onun yerine, "Tanıdığın biri mi?" diye soruyor.

Adamın başında tenis siperliği, omzunda raket çantası ve bir elinde su şişesi var. Güneş tarafından öyle bir silüet haline getirilmiş ki arkadan aydınlatılmış.

"Caroline Kepler, sen misin?"

Midem tamamen alt üst oldu. İçimden iç çekiyorum. Olanlar için onu suçlayamam ama emekliliğime doğru yuvarlanmaya başladığı top yüzünden hayal kırıklığına uğradım. "Merhaba, Dr. Kennedy."

"Jimmy bana üye olduğunuzu söylemedi." Jimmy, babam, doğru. "Ben-biz değiliz." Alex'i gösteriyorum. "O öyle. Alex Zavala. Reigning club tenis şampiyonu."

Dr. Kennedy'nin gözlerinde tanıma kıvılcımları belirir. "Zavala? Sen geçen yıl Orange Bowl'da ikinci olan çocuksun, değil mi?"

Kibarca başını sallıyor. "Evet, benim."

Alex tenisteki büyüklüğünü anlatmak istemiyor gibi görünüyor ve ben bu adamın Nat'in dizini iyileştirdiği ama beni iyileştirmeye çalışmadığı konusuna girmek istemiyorum. Yine de ne diyeceğimi düşünürken, uzun boylu, güneşte yumuşamış at kuyruklu bir kadın sohbete giriyor.

"En mütevazı öğrencim aynı zamanda en yetenekli öğrencimdir. İnanması zor, değil mi Graham?" Olabilecek en zarif şekilde gülümsüyor, zayıf kolları bronz teni ve mükemmel soluk cilasıyla göğsünün üzerinde yılan gibi kıvrılıyor.

Koç Bev. Bu olmalı. Alex'in uzun zamandır tenis kou. Cumartesi günü görmek için koştugu kişi. Dr. Kennedy ile aynı kortta göründü. Onların dersinin bizimkinin yanındaki kortta bittiğini anlamak için fazla bir şey gerekmiyor.

Dr. Kennedy gülüyor ve ona, ofisinde kalbimi kırarken ondan gördüğümden daha samimi bir gülümseme veriyor. "Sanırım ikimiz de seçtiğimize kariyerlerden biliyoruz ki alçakgönüllülük ve yetenek çoğu zaman arkadaş değildir, Bev." Koç

Bev'in gözleri incelikle kırışıyor. Babam yaşımda olabileceğini ima eden tek şey bu. Belki de daha büyük. ne doğru adım atıyor ve birden kendimi ölçülemeyecek kadar kısa hissediyorum. Bu kadın 5-10 yaşlarında olmalı.

Dr. Kennedy de Alex kadar uzun değil ama ikisinin arasında bir yerde.

Koç Bev kolunun altındaki raketle Alex'in göğsüne hafifçe vurur. "Bu ocukta her ikisinden de çok fazla var. *Evet*, geçen yıl Orange Bowl'da ikinciydi."

"Bu büyük bir olay dostum, tebrikler." Doktorun gözlerinde bir parıltı var ve bu konuşmadan bir sevk almayı umup ummadığını merak ediyorum.

Koç Bev bir elini kaldırıp Alex'e sanki galerideki bir arabaymış gibi işaret ediyor. "Evet, lütfen bunu ona söyleyin, çünkü bu kötü şöhret bu bahar ve yaz en az dört ATP seviyesinde sert kort wild card'ını geri çevirmesine neden oldu. Northfield turnuvası onun bu yılki ilk turnuvası olacak çünkü kendi seviyesindeki çocuklarla oynamaktansa 6A eyalet turnuvasında isimsizleri yenmeyi tercih etti."

cümlenin keskin bir yanı var ve Alex ensesini ovuştururken yüzünde refleksif bir sırtıma beliriyor. "O da bir unvan savunmasıydı." Sonra benden Dr. Kennedy'ye bakıyor. "Arkadaşlarımla vakit geçirmek istedim." Cevap çok dürüst, saf ve tam Alex'e göre, ama de yüzünde hayal kırıklığına benzer bir ifade var.

Yoksa üzüntü m? Öyle ki

Garip.

"Bu gece bunu mu yapacaksın?" Koç Bev sonunda bakışlarını benimkilerle buluşturmak için bir adım aşağı indirerek soruyor. "Bu gece futbol var sanıyordum. Yoksa Pazartesi basketbol mu?" Elini sallıyor. "Diğer hırslarını arada tutamıyorum."

Bu kulağa ters bir iltifat gibi mi geldi? Yoksa çok keskin bir pasif-agresif iğneleme mi? Suçunu anlamadığım halde onu savunmak için dudaklarım aralanıyor. Ama sonra Alex sakin ve açık bir cevapla geliyor.

"Hayır, bu gece tenis var." Elini omzuma koydu, kolunu boynuma doladı. "Arkadaşım Caroline'a ipleri öğretiyorum."

Takdimini kabul etmek için küçük bir el sallıyorum.

"Caroline müşterilerimden biri, çok yetenekli bir jimnastikçi," diyor Kennedy, muğlak bırakarak, çünkü burada hepimiz ilk isim bazında olabiliriz, ama HIPAA hala bir şey ve babam sayesinde bunu bildiğimi biliyor.

Sağduyusuna minnettar olduğum için açıklıyorum. "Yetenekli bir jimnastikçiydim, yakın zamanda emekli oldum. Alex bana evde debelenmekten daha iyi bir eğlence bulmama yardım etmeyi teklif etti."

Nedense bu, kafamda kurguladığımdan daha kolay oldu. Ve mantıklı olmalı çünkü Koç Bev açıklamamın sonunda aramıza baktı. "Alex'e benziyor."

"Benim seçeceğim bir spor değil Caroline," diyor doktor. "Bükülme hareketi iyi mi?"

İyi niyetle söylüyor ama seçimlerime karşı hemen olumsuz bir tavır takınması sinirlenmeme neden oluyor. İçim ekşirken tatlı tatlı gülümsüyorum. "Şimdiye kadar iyiydi."

"Başka bir şey deniyor musun?"

Vücudum hakkında benden daha çok şey bildiğini düşündüğünü vurgulayan ikinci sorusuyla içimdeki o burukluk tamamen dağılıyor. Yüzümdeki gülümsemeyi korumak için elimden geleni yapıyorum. Küçük olduğum için mi, alaycı olduğum için mi, yoksa ikisinin bir kombinasyonu mu bilmiyorum ama pek çok insan, hatta kendi kardeşim bile duygularımı önemsemiyor gibi görünüyor. Bu da beni duyulur olmak için restorandan aceleyle çıkıp eve yürümek ya da son bir kez hayatımı değiştirecek bir Arabian gibi büyük, boğa kafalı jestlere yönlendiriyor. Kibarca gülümsüyorum. "Son on yıldır kaçırdığım her şey."

"İşte ruh bu," diyor Kennedy, beklediğimden daha hevesli bir şekilde. "Dikkatli ol. Seni görmem gerekenden daha erken görmek istemem."

Aynı şekilde.

"İyi geceler," diyorum ve Alex'in elini omzumdan tutup onu sahaya doğru çekiyorum. Alex ikisiyle de vedalaşıyor ve yarın Koç Bev'i göreceğinin garantisini veriyor.

Onlar uzaklaşırken, avucumdaki şeyin ağırlığı bana çarpmadan önce sahamıza doğru üç adım atıyoruz ve neredeyse onu fırlatıp atıyorum çünkü Alex Zavala'nın elini avucumda tutmak harika bir yaşam seçimi değildi.

Özellikle o golf dersinden sonra.

Alex'le aramda en az üç metrelik bir sosyal mesafe bırakma konusunda gerçekten pratik yapmam gerekiyor çünkü vücudumun bu gece kendi aklı var.

Kalp çarpıntısı, el ele tutuşma, yani gerçekten.

Sanki ne kadar saçmaladığımın farkında değilmiş gibi, Alex elimi tutarak hızımı kesiyor. Arkamı döndüğümde yüz ifademi inceliyordu. "Hâlâ oynamak istiyor musun?"

"Her zamankinden daha fazla."

"İnatçı Caro benim en sevdiğim Caro'dur." Alex ikinci korta girmemizi sağlayacak özel bir anahtar çıkarıyor. "Tenis olabilir mi sence? Bir spor dalı olarak?"

Başımı salladım. "Güçlü bir rakip. Ve *Dr. Kennedy'nin söylediklerine rağmen*, sanırım sırtım bununla iyi gidiyor. Kortizonun etkisi olabilir ama sanmıyorum."

"Yeterince adil."

Alex kenara çekiliyor ve önünden girmem için bana işaret ediyor. Giriyorum ve sanki gizli bir bahçeye girmişim gibi hissediyorum. İkinci saha lisedekilerden belirgin bir şekilde farklı. Oyun yüzeyi Northland'deki kırık yeşil yerine süslü bir maviydi ve çitler bile daha güzel, daha yeniydi ve parlak kauçuk siyahla kaplanmıştı. Bu sahada bir çeşit mahremiyet ağı var, ancak hepsinde bu yok - voleybol için geldiğimizde gölgesiz oynayan gerçek bedenler gördüğümü biliyorum.

Aramızda bir metre ya da daha fazla olan yeni sosyal mesafe protokolümü uygulayarak içeri giriyorum ve kapıyı nazikçe arkasından kapatmasını bekliyorum.

"Demek tüm zamanını burada geçiriyorsun?" Bana Lily Jane'in raketini uzatırken soruyorum. Top almak için diğer elimi uzatıyorum, Alex de bir tane uzatıyor... ama ben başımı kaldırana kadar uzatmıyor. Baktığımda gamzeleri alaycı bir gülümsemeyle parlıyor.

"Evet, seninle olmadığım zaman."

Aşağı bakmam gerekiyor. Geri çekilmeliyim. Gözlerinde başka bir zengin çikolata tonu bulmamışım gibi davranmalıyım. "Ya da Nat. Aslında tüm aile."

"Caro."

Onu duymamış gibi sahanın kendi tarafıma doğru yürüyorum.

"Caroline."

Raket tellerini inceliyorum. Ne aradığım hakkında hiçbir fikrim yok ama profesyoneller televizyonda hep bunu yapıyor, bu yüzden onu görmezden gelmenin yasal bir yolu gibi görünüyor.

Alex boğazını temizliyor ve eleştirileriyle yüzleşmemi sağlamak için elindeki topun tam bir Zavala servis hızıyla ayaklarıma çarpmasını bekliyorum. Ama Alex milyonuncu kez bana kendisinin Nat Kepler olmadığını hatırlatıyor. "Eğer inatçı Caro en sevdiğim Caro ise, Caroline Kepler'in gözlerimin önünde kendi değerini düşürmesi *en sevmediğim* şeydir. Sana sadece Nat yüzünden yardım ettiğimi ima ediyorsun."

Ona bakamıyorum. "Bakmıyordum."

Alex buna inanmıyor. "Bunu neden yapıyorsun?" "Hiçbir şey yapmıyorum."

"Evet, öyle. Sana koçluk yapıyorum. Seninle neden takılmak istediğime dair bahaneler üretme. Seninle takılmak istiyorum çünkü sen benim *arkadaşımsın*."

Son kelimeyi asılı bırakıyor.

Ve sonra devam ediyor.

"Arkadaşım," diye tekrarlıyor. "Nat'in kız kardeşi olduğun için değil. Arkadaşıma aşık olduğum için değil. Sana koçluk yapacağıma söz verdiğim için değil. Sana senin için koçluk yapacağıma söz verdim. Tüm bu diğer şeyler teğet geçiyor. Zamanımı burada geçiriyorum. *Ayrıca* zamanımı seninle geçiriyorum. Bundan hiçbir şey beklemedim ve bu deneyimden başka bir şey de istemiyorum."

Yutkunuyorum ve kendimi göz teması kurmaya zorluyorum. Sesi gibi duruşu da kızgın ya da sinirli değil, aksine gerçekçi.

"Tamam."

"Şimdi," diyor, "bunu neden yapıyorsun?"

Ona göz kırpmıyorum.

Bekliyor. Topu sürüyor. Biraz daha bekler.

Gün batımının alevli ışığı omuzlarına oturmuş, bir metre boyunda, sabırlı ve sakin bir şekilde orada duruyor. Sadece açık ve bir cevap bekliyor.

Ayaklarımın üzerinde kayıyorum. "Ben... Bilmiyorum. Refleks mi?"

"Seni psikanaliz etmeye çalışmıyorum," diye açıklıyor, muhtemelen aniden kendi annesi gibi konuşabileceğinin farkına vararak. "Ben sadece... kendini yok saymak bir şeydir ama seni sevenlerin kendilerini bok gibi hissetmelerine neden olur."

Şunlar. Kim. Sevenler. Seni.

Birbirimizden bir metre uzaktayız ve aniden kalp atışlarımı duyabilecek kadar yakın olduğumu hissediyorum.

Ona kendini geri çekmenin sadece bir refleks olmadığını, bunun bir hayatta kalma becerisi olduğunu anlatacak kelimelerim yok. Yıllar boyunca çok sıkı çalışarak

Mükemmel olmak ve bunu yapmanın neredeyse imkânsız olduğunu bilmek. Herkesin mükemmellikten kurtulma yolları vardır ve kusurlarım hakkında şaka yapmak en iyi kanıtlanmış savunmalarımın biridir. Yine de bunun spor salonu dışından birinin üzerinde bırakabileceği iz hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Kim olduğunuzla ve size değer verenlerle gurur duyun."

Bakım. İçin. Sizin için.

"Tamam."

Alex topu tekrar sürdükten sonra yerden alıp kollarını iki yana açıyor, raketiyle görkemli kortları işaret ediyor. "Evet Caroline, tüm zamanımı burada geçiriyorum." Sonra boşluğa doğru gülümsüyor. "Seninle olmadığım zamanlarda."

Bunu daha önce de söylemişti. Son zamanlarda. Zaman geçirdiği diğer tüm insanlar ve yerler aklından geçiyor.

Çalışıyorum. Tenis antrenmanı. Nat ile çemberler. Futbol antrenmanları. Stadyum merdivenleri. Ailesi.

Onlardan bahsetme refleksimi bastırıyorum. Gündük kanat açıklığımı gererek söyleyecek yeni bir şey arıyorum.

*Bana Northfield mahkemelerini gösterdiğine
sevindim. Dünyalarınızın çarpışmasına izin
vermenize sevindim.*

*Burada seninle olduğuma
sevindim. Onun yerine diyorum
ki: "Hizmet et, Zavala." Ve o da
yaptı.*

Kaslarım gevşiyor, terim tenimde sımsıkı kuruyor, kalbim mutlu. Bu gece iyi uyuyacağım.

Alex çoktan Challenger'ın koltuklarına havlu sermişti ve ben yumuşak kumaşın üzerine kayarken midem duyulabilir bir şekilde gurulduyor. O kadar yüksek ki neredeyse büyük kaslı arabanın sınırları içinde yankılanıyor.

Terli yüzümü aynı derecede terli ellerimle örtme isteğimle savaşıırken Alex, "Ben de aynen öyle düşünüyorum," diyor - cildim buna dayanamazdı. Bu yüzden sadece gülüyorum.

"Çok utanç verici."

Alex cevap olarak anahtarı çevirir ve motorun kendi homurtusu geceye karışır. "Hayır, yani ben de açlıktan ölüyorum. Bir şeyler atıştırmak ister misin?"

Bu masum bir istek ve midem açlığımı inkar etmeme izin vermiyor.

Telefonumu kontrol ettim ve saat 20:02. Babamdan ya da Nat'ten mesaj yok. Yani boşum. Ama aynı zamanda boşum. "Para getirmedim."

"Umurumda değil."

"Suçluluk kompleksimi biliyorsun."

"Umurumda değil," diye tekrarlıyor. Ve aniden ikinci sahaya ayak bastığımızda geçtiğim çizgide yürüdüğümüzü fark ediyorum.

Sadece akışına bırak. Deneyimin tadını çıkarın.

Alex'in arkadaşın olmasına izin ver, Caroline.

Karnım ikinci kez gurulduyor - motorun mırıltısı ve çalışanların erişim yolunda ilerlerken lastiklerin kayması daha hafif, ama yine de duyulabilir. Allah kahretsin. "Elbette."

Alex'in gülümsemesi yeni aydınlatılmış gösterge panelinin ışıltısıyla aydınlanıyor. "Heyecanın beni benden alıyor."

"Açlık, coşku gösterme şeklimi çarpıtıyor."

"Eminim öyledir, ama bence bu daha çok aşırı aktif borçla ilgili."

kompleksin."

Yakalandım.

"Belki."

"Gideceğimiz yeri benim seçmeme ne dersin? Bu senin suçluluk feryadını susturur mu?"

Haksız da değil, ne zaman rahat bırakılsam beynimde üç alarm sireni çalıyor. "Birazcık, evet."

Alex gülüyor. "Tamam, Bruno's?" Pizza dükkânı, mahallemiz bir çiftçinin tarlası olduğundan beri aynı alışveriş merkezini tutuyor olsa da, sanki onu çağırmış gibi solumuzda beliriyor. Sonra ekledi: "Salataları var."

"Nat'in görüşlerine rağmen, en çok onu sevseniz ve ona yönelseniz bile salatadan daha fazlasını yemek mümkündür. Ben pizzaya bayılırım." Ardından, ekstra vurgu için ekliyorum, "Peynir düşman değildir."

"Bunu bir tişörte koyacağım."

"Eğer bir tankta gelirse, satın alırım." Ona bir sırtıttım. "Ve bir de bahşiş eklerim, böylece akşam yemeğinin parasını ödemiş olurum."

"Bunun olacağını biliyordum."

Park ediyoruz ve beş dakika öncesine göre çok daha karanlık görünen geceye adım atıyoruz - her şey kalaylı bir gri, alışveriş merkezindeki konumumuza rağmen şimşek böcekleri dönüyor. Yanında yürürken, geniş bir mesafeden bile olsa, ellerimizi çok yakınlştırıyor gibi görünüyor - boy farkı ve her şey. Adımlarımın yavaşladığını hissediyorum, böylece açlığım rağmen Alex'in yarım adım gerisinde kalıyorum.

Alex ya fark etmedi ya da ellerimizi umursamadı. Kapıyı açıyor ve bir adım geri çekilerek önce benim geçmem gerektiğini açıkça belirtiyor. Başımı eğip teşekkür ediyorum, bu arada vücudunun açık duruşunun etrafından o kadar uzağa gidiyorum ki, içeri girerken istemeden omzumu kapı çerçevesine çarpıyorum.

Karnımın gurultusu gibi, bu da bir ses.

"Oh! İyi misiniz?" Hostes, restoranına kendi yaptığım bir langırt gibi zıplarken duyduğum sesli çınlamayı duyduktan sonra küçük istasyonunun arkasından harekete geçiyor.

Yanaklarım alev alev yanıyor; bedenimi kontrol etme becerim sayesinde başarılı ve uzun bir kariyer yaptım. "Evet, tamam." Bir açık kapı Alex Zavala ile karıştı ve ben aniden bir sakar oldum. "İki tane lütfen? Yeriniz varsa verandada?" Ekliyorum, çünkü suni derinin üzerinde kalçalarımın arkası şeklinde bir ter lekesi bırakarak kendimi daha fazla utandırmayı reddediyorum.

Burger Fu'daki deri koltuktan bile daha utanç verici bir durum. Evet, bu tür terli senaryolara çok takıntılıyım - hayatımı spor yaparak geçirdim, ancak bunun *kanıtını* benim olmayan mobilya parçalarının üzerinde her yerde bırakmak istemiyorum. İğrenç.

Veranda müsait ve oldukça sessiz, çoğu kişi çeklerle ya da yemek artıkları için kutularla yerleşiyor. Ev sahibesi bizi uzak köşeye, verandayı çevreleyen ferforje çit ile benim gibi biri için Cadılar Bayramı kostümü olabilecek büyüklükte bir tür kırılmış çalı budama ağacının arasına sıkıştırdı.

Oturuyoruz ve garsonumuz elinde bir sürahi ve sudan çok buz olan bir içecek ile doldurduğu iki büyük plastik bardakla beliriyor. Peregrine burada olsaydı içeceği doğruca çalılarının arasına atardı.

Alex buz dolu bardağı dudaklarına götürerek, "Bana Dr. Kennedy'den bahset," diyor.

Konu beni şaşırttı. Bu gece benim açımdan inişli çıkışlı bir gece oldu ve doktorla karşılaşmamız en heyecan verici kısmı değildi. Golf sahasındaki vuruş rehberliğini ya da Alex'in bana yönelik nezaketini samimi olarak kabul edemeyişimi tartışmak istediğimden değil.

Kaşlarımı çattım.

Alex tüm hikayeyi bilmiyor. Tam olarak bilmiyor. Belli ki karşılaşmamız sırasında Nat'in Burger Fu'daki harika tarifiyle -*Caroline'in sırtı bok gibi ve babam onu jimnastiği bırakmaya zorladı*- ve kardeşim dürttüğünde paylaştığı diğer şeylerle yeterince bir araya getirdi.

"Dr. Kennedy Nat'in dizini düzeltti ama bana bir kez baktı ve on beş yaşında emekli olmam gerektiğini söyledi, yüzüstü düşüp bel incinmesi ve spinal stenoz teşhisiyle kariyerimi çifte ölümcül darbeye acile gitmeye hak kazanmamdan yaklaşık dört saat önce." Bir elimi kaldırdım. "Kayıtlara geçmesi için söyleyeyim, iyi doktorun *önerisine* rağmen, ofisinden kariyerim bozulmadan ve bir steroid iğnesiyle ayrıldım. Sırtımın olması onun suçu değil. Değil. Bunu biliyorum." Elim yere düşüyor ve masaya çarpıyor. "*Ama* seni çok eğlendiren o inatçılığı avladığı için onu suçluyorum, çünkü bir sonraki antrenmanda yüzüstü düşmeyebilirdim ve stenoz teşhisine ve babamın *hayatıma* son vermesine kadar kendime biraz daha zaman kazandırabilirdim."

Alex'in, askılarla *beslenen* bu atıp *tutmada* kendim hariç herkesi suçladığımı söylemesini bekliyorum. Onun yerine ağır ağır yemek sandalyesine yaslanıyor,

Şapkasını çıkarır ve büyük bir elini siyah saçlarında gezdirir. Gülümsemiyor. "Ben olsam ona o kadar iyi davranmazdım."

Doğru olduğu konusunda şüphelerim olsa da bir şekilde bu beni daha iyi hissettiriyor. Sonraki birkaç dakika boyunca Alex bana daha fazla atıp tutmam için gereken tüm alanı sağlıyor. Zaman çizelgesi, sakatlık, elit olmaya ne kadar yakın olduğum ve kelimenin tam anlamıyla bir ay önceki halimden ne kadar uzak olduğum hakkında. Başıyla onaylıyor, sonra kasketini yerine koyarken düzeltiyor ve nihayet telefonunu çıkarıyor. "İki buçuktan dört buçuğa."

Menüye bakarken görüşümün zayıfladığı ama aslında okumadığım yerden başımı kaldırıyorum. "Ne?"

"1 Ağustos'a kadar yeni antrenman programımız bu. Okulda olacağımız için bir kort garantimiz var. Eğer tenis size göreyse, yapacak çok işiniz var."

Bu durum karşısında o kadar şaşkınım ki tek yapabildiğim son tarihi öğrenmek. "1 Ağustos nedir?"

Alex ekranı bana gösteriyor, en üstte hırlayan bir Northland Kaplanı. "Deneme öncesi kampı başlıyor. Koç Brandt ve diğer kızlarla iki gün. Diğer sonbahar sporlarıyla aynı program."

Ah. Futbol da o gün başlıyor.

1 Ağustos'a üç haftadan biraz daha fazla bir süre kaldı. Bu, gülünç derecede yakınmışız gibi görünüyor. Ama herhangi bir sonbahar sporunda zaten öyle olurdu. Sanırım. Nasıl oldu da yaz yeni başladı ve şimdiden bitmiş gibi görünüyor?

Alex'in bir sonraki önerisi tam bir falsodur. "Northfield Tenis Şampiyonası'na kaydolmanı öneririm. Lise sezonu başlamadan önce biraz maç yapman için harika bir fırsat olur."

"Seninle iki kez tenis oynadım ve bir turnuva için hazır olduğumu mu düşünüyorsun?"

Kaşlarını kaldırıyor, muzipçe. "Bence sen ateşle sınanan bir kızsın."

Ona sırtıyorum çünkü bu doğru.

"Northfield'daki ana çekilişe paralel olarak devam eden bir başlangıç çekilişi var. Çoğunlukla kulüp üyeleri katılıyor, ama söyleyin sizi de dahil edeyim."

Bir elimi kaldırdım. "Dur, seni doğru anladığımdan emin olayım. Her gün iki saat antrenman yapmamızı, bir turnuvada oynamak için kaydolmamı ve böylece 6A lise tenisi dünyasına katılmaya hazır olacağımı mı söylüyorsun?"

"Evet. Siz tuhaflaşmaya başlamadan önce söyleyeyim, tüm programımı değiştirmeden iki ile dört buçuk arasında çalışabilirim. Nasıl doldurmayı seçtiğimi

Bu bana bağılı ve ben de bunu yapmak istiyorum."

Şüpheli yaklaşıyorum. "Bu senin antrenmanlarını engellemeyecek mi? Yani, savunman gereken bir unvan, hazırlanman gereken bir futbol maçı var..."

Başını sallıyor. "Northfield turnuvası her zaman Temmuz ayının son hafta sonu yapılır. Zamanlama mükemmel, böylece bir sonraki hafta futbola odaklanabiliyorum. Gerçi Koç Bev bunu pek sevmez."

Hayır, hayır. Onu bir tenis yıldızına dönüştüren kadınla başını belaya sokmayacağım. "Ama bu pratik yapman gerektiği anlamına geliyor ve Koç Bev'in senin için planladıklarına kıyasla benimle pratik yapmak çocuk oyuncağı."

Alex sırtıyor. "Caroline, bütün gün ne yaptığını sanıyorsun?" Gerçi bu gerçek bir soru değil, çünkü takvimine göz atıyor. "Mor iş. Mavi tenis. Turuncu futbol. Kırmızı kondisyon ve çemberler -temelde Nat Kepler için kod- ve pembe Caroline."

Gözlerimi kısarak takvime bakıyorum.

Hafta sonları, aralara serpiştirilmiş diğer renklerle birlikte mavi duvarlarla kapatılmış. Hafta içi ise renk kodlu çubuklardan oluşan bir yamalı bohça gibi, berbat bir Tetris oyunu gibi birbiri ardına dizilmiş. Kelimenin tam anlamıyla gün doğumundan gün batımına kadar dolu ama hayal ettiğim gibi değil.

"Saat ikiye kadar çalışmıyor musun?" Bunca zaman, onun da hafta içi Nat ile aynı çalışma programına sahip olduğunu düşünmüştüm: altıdan ikiye kadar. Hayır. Renk bloklarına göre, aslında sabah altıdan ona kadar çalışıyor, sonra öğleden sonra ondan ikiye kadar Koç Bev ile antrenman yapıyor. Nat'in pikap oyunları ve stadyum merdivenlerinden oluşan kırmızı renk blokları her yerde ve bazı günler tamamen eksik - başka bir sürpriz. Belki de tüm zamanlarını birbirlerine bağılı geçirdiklerini *sanıyordum*.

Ve tabii ki beni hafta içi kalan her gün için iki saatlik bloklar halinde yazdı bile.

"Alex..." diye başlıyorum, çünkü bu çok fazla, arkadaş olalım ya da olmayalım.

Elini dur işareti yapar gibi uzatarak beni durdurdu. "Meşgul olmayı seviyorum. Seninle çalışmama izin ver, bundan zevk alıyorum."

Yutkunuyorum. "Neden?"

"Çünkü..." Alex dudaklarını ıslatarak doğru kelimeleri arar. Tekrar. "Çünkü bana bu sporu neden sevdiğimi hatırlattın."

Kafam karıştı. "Tenis mi?"

Başını sallıyor ve şimdi pipetiyle oynayan o. Büyük omuzları

masayı doldurarak beynimi onu yine bir Disney karakteriyle karşılaştırmaya itti, ama bu sefer Simba yerine Canavar'dı -tüm duyguları içinde, ama yüzeyin altında fokurdayan öfke yerine... yorgunluk mu?

"Bu çok büyük bir baskı."

O söyleyeceği şeyi ararken ellerimi kucağımda kavuşturmuş bekliyorum. Savunmasız olmak Alex'le sık sık bağdaştırdığım bir şey değil ama burada tam olarak öyle.

"Ailem ve Koç Bev liseden sonra profesyonel olabileceğimi ve olmam gerektiğini düşünüyor."

Yeterince iyi. Eyalet şampiyonu. Northfield turnuvasında şehrin en iyilerini yeniyor -gençler ve yetişkinler. Ulusal ve bölgesel turnuvalara katıldı. Burs mektupları geliyor. Aslında Sunny'ye çok benziyor - milli değil ama kanatlarda takılıyor, o kadar yakın ki spot ışıkları sadece bir metre ötede parlıyor.

Başını öne eğiyor. "Sakatlanma ihtimali yüzünden futbolu ve basketbolu tamamen bırakmamı tercih ediyorlar."

Tamam. Tabii. Anladım. Birden Koç Bev'in pasif-agresif davranışı mantıklı gelmeye başladı. "Peki... sen neden yapmıyorsun?" Kişisel deneyimlerime dayanarak, okul dışında tek bir şeye odaklanmanın, renk kodlu programla hava trafik kontrolü oynamaktan çok daha kolay olduğunu ona söylememe gerek olmadığını biliyorum.

İç çekiyor. Başını kaldırdığında yüz hatlarına öyle bir hüznün yerleşiyor ki sandalyemi onunkinin yanına çekip bir elimi çökmüş omuzlarına koyasım geliyor. Kalbim boğazımda düğümleniyor ve baldırlarım geriliyor; bana uygun yeni kurallarım ne olursa olsun ona doğru atlamaya hazırım.

"Yaptım. Bir sezon için. İlk yıl futbol ve basketbolda birinci olduktan sonra, bahar ve yaz aylarında tam zamanlı olarak tenise odaklanmamı ve 16'larda oynamamı istediler." Jargona giriyor ama son Wimbledon takıntımından 12'ler, 14'ler, 16'lar, 18'ler yaş kategorilerini kastettiğini anlayacak kadar biliyorum. "Birinci sınıfta lise tenis takımına katılmama ve matematik takımındaki yerimi korumama izin vererek uzlaştık."

Olaylar bu şekilde gelişirken, geriye dönüp o zamanlar onu ne kadar gördüğümü hatırlamaya çalışıyorum. Çok değil mi? Bunu anlamak benim için zor çünkü sekizinci sınıftayken haftada otuz saat kendi eğitimimi yapıyordum.

ve sonra birinci sınıf öğrencisi.

"Ama diğer her şeyi bıraktım ve tüm büyük genç sert kort turnuvalarına katıldım. İkinci yılım başlarken, ABD Açık gençler turnuvasına wild card elemeleri için davet edildim ve üç tur . Orada olmak, büyük silahlardan bir metre uzakta olmak çok güzeldi. Ondan sonra sonbahar sezonuna, Florida'daki büyük yılsonu turnuvası olan Orange Bowl'a kadar devam etti." Dr. Kennedy'nin bahsettiği turnuva bu. "En iyi gençler gider."

"Ve sen ikinci mi oldun?"

"Evet. Ama o zamana kadar... tükenmişim. Tükenmişim. Bitmişim." Gözlerini yukarıdaki geniş gökyüzüne kaldırıyor. "Tenisle ilgili sevdiğim her şey bu içinde kaybolmuştu. Ve en kötüsü, yalnızdım. Sürekli her yerde ve hiçbir yerdeydim. Babamla, Koç Bev'le ve kendi kafamla."

Alex dudağını ısıyor, daha fazlası geliyor. Onu izliyorum, bekliyorum - teğet geçtiğini ve büyük işler yaptığını biliyordum, ama o noktada ben de gidiyor ve büyük işler yapıyordum, "isteğe bağlı" jimnastik seviyelerine yükseliyordum - sekiz ve üstü - bokun gerçek olduğu yer.

Alex'in yanaklarında renk yükseliyor ve aşkı su yüzüne çıktığında keşfettiğim tüm o yumuşak içler artık elle tutulur, gerçek ve masanın üzerinde. Bir duygu karmaşası ve alınan dersler.

"Kendim hakkında öğrendiğim şey, teniste iyi olsam da arkadaşlarımla spor yaparken daha iyi olduğum." Pipetiyle oynayıp kendini toparlıyor. "Demek istediğim, elbette tenis pistinde arkadaşlarım var, ama bu... en iyi arkadaşlarınızla ortak bir hedefe doğru çalışmakla aynı şey değil." Pipeti bıraktı. "Ne demek istediğimi anladığını biliyorum."

"Varım." Jimnastik yarışması tek başınadır -her seferinde bir kız, bir rutin- ama deneyim öyle değildir.

"Antrenörlerime ve aileme tenisin benim için en iyi şans olduğunu açıkça belirttim. Bu benim üniversite bursum. Hatta bir şekilde genç ya da son sınıfta profesyonel olarak tekrar turnuvalara katılmaya karar verirsem, para da dahil olmak üzere gerçek bir kariyer bile olabilir. Koçu duydunuz, wild card'ları geri çevirdim ve bunu yaptığım için aptal olduğumu düşünüyor çünkü bunları herkese vermiyorlar." Alex gülümsüyor ve bu üzücü. "Geriye dönüp baktığımda yeteneklerimi en iyi şekilde kullanmadığım için pişmanlık duyacağımdan korkuyorlar. Çünkü ben sadece... normal olmak istiyorum."

"Aptal değilsin. Çok yönlü olmak aptallık değildir. İzin almak aptallık değildir.

aptal." Sunny'yi düşünüyorum; sırf şansını heba etmek istemediği için düzenli liseden ve görünüşe göre flört etmekten vazgeçmişti. Alex'i sevenleri ve zorlayanları anladığım kadar bunu da anlıyorum. Ama Alex haklı. Yeteneklerimizden daha fazlası değil miyiz? Babamı acil serviste başucumda, spor salonundaki hedeflerimden daha fazlası olduğumu anlamam için yalvarırken hayal ettiğimde içimi bir suçluluk duygusu kaplıyor.

"Ama ya normal olmaya çalışırken... bir futbol maçında ACL'mi patlatırsam? Ya da basketbolda omzumu mahvedersem? Özellikle tenise, en iyi atışıma -*özel* atışıma- olumsuz etkileri olur." Ellerinden başını kaldırıp bakıyor ve gözlerindeki acı kalbimi yerinden oynatıyor. Alex ve ben aynı madalyonun iki yüzüüz; beynim devam etmemi söylerken bedenim bana ihanet etti ve onun beyni de bedenini ve geleceğini tehlikeye atıyor. "Hepsini alamaz mıyım Caroline? Hepsine açım."

Garsonumuz "aç" dediğimizde sanki onu çağırmışız gibi sihirli bir şekilde ortaya çıkıyor. Alex ilk kez şeyin farkında değil, hâlâ önümüze serdiği gerçek Alex Zavala duygularıyla titreşiyor.

Ona bakıyorum. "Pizzayı paylaşmak ister misin?"

Henüz bakmadığı menüyü kaparken duraksıyor. Sonra sırtıyor. "Hayatımda hiç bu kadar olmamıştı."

Göz temasını kesmiyorum. "Büyük Mozza-Monster?"

Gamzeleri parlıyor. "Tabii ki evet."

Garsonumuz bize Bruno'nun "üçlü peynir" eşdeğerini, yani sosis ve diğerleriyle o kadar yüklü ki sadece çatalla tüketilebilen Meat-a- Tarian dışında mevcut en az salata benzeri yiyeceği getirmek için uçup gidiyor. Nat'in favorisi. Tabii ki.

O gittiğinde, Alex'in ayakkabısının ucu masanın altından hafifçe kaval kemiğime değiyor. "Peynir düşman değildir ama seni düşman olarak görebilir Caroline Kepler."

Gülüyorum ama sonra başımı eğiyorum. "Alex... tenis hakkında. Bana koçluk yaptığın için minnettarım. Beni cesaretlendirmeni takdir ediyorum. Ama eğer benimle çalışmak sana fazla gelirse.... kendini bitkin.... tükenmiş ya da her şeyi yapmak istediğin zamandan mahrum kalmış gibi hissetmeye başlarsan.... lütfen bana zaten çok şey verdiğini bil."

Söylediklerimi bir kahkahayla geçiştirdiğim o Orta Batılı şeyi yapmamak için kendimi çok zor tutuyorum. Alex başını sallıyor ve verdiğim şeyi kabul ediyor. Telefonuna bakıyorum, ne zaman paraya çevirecek ya da çevirecek mi diye merak ediyorum.

Yardımlarının karşılığında ona verebileceğimi düşündüğüm tek şey. Sunny, numarası ya da başka bir şey hakkında tek kelime etmiyorum ama Alex'in gözleri de telefonuna kayıyor ve onun düşünce çizgisinin de benimkini takip ettiğini biliyorum.

Cesaretimi toplayıp masanın öbür ucuna uzanıyorum ve çok daha küçük olan elimle onun kocaman elini okşuyorum. " Şeye sahip olmanı istiyorum." Gözleri benimkilerle buluşmak için yukarı fırlıyor ve umarım ne söylemediğimi anlamıştır - kurnazlık benim güçlü yanımdır değil. "Her şeye sahip olabilecek biri varsa, o da sensin."

Mozza-Monster'ın tamamını ikimiz birlikte mideye indirdikten sonra dünya çapında bir tür Interpol listesinde yer aldığımız kesin. Tamam, Alex yıkımın yüzde yetmiş beşini yaptı (ve kesinlikle uluslararası en çok arananlar listesinde olduğunu kabul ediyor) ama ben iki büyük dilim yedim, ki bu kesinlikle babam ve Nat ile bir pizza gecesinde normalde yapacağımdan çok daha fazla.

Terim, cildimin kaşındığı ve giysilerimin tuhaf bir şekilde örtündüğü noktaya kadar kurudu, ancak aylardır olduğumdan daha memnunum. Gülümsemekten yanaklarım ağrıyor ve tüm yanal hareketlerden bacaklarım ağrıyor. Bu kadar yorgun ama yenilenmiş olmak iyi hissettiriyor. Rahatlamış. O kadar ki Alex'in eve bırakma teklifini gönülsüzce reddetmeye çalışıyorum. Sokağa çıkma yasağım neredeyse dolmak üzere ve Alex kendi raketimi alana kadar Lily Jane'in raketini yanıma almamda ısrar ettiği için, karanlık mahallelerde cep telefonu ve tenis raketinden başka bir şeyle dolaşan yalnız bir genç kız olacağım.

Bununla birlikte, hafta içi her gün saat iki buçuktaki antrenmanımızdan önce beni almasının hiç de gerekli olmadığına onu ikna ettim. Yürüyebilirim, hatta belki koşabilirim. Alex kesinlikle tenis kampı öncesinde düzenli bir koşu programı yapmam gerektiğini düşünüyor, çünkü gerçekten takıma girersem, bu tür bir kardiyovasküler güç bir maçta avantaj sağlayacaktır. Ama o zaman da öğleden sonrasının en sıcak saatinde elinde tenis raketiyle koşan kız ben olurum. O yüzden, evet, belki de sabahları buna devam etmeliyim.

Her neyse, Alex evime yanaştığında her şeyi halletmiştik. Garaj yolunda Jeep'in yanında yer olmasına rağmen kaldırıma yapıştı. Nedenini sormadım ama minnettarım.

Alex motoru durdurdu ve bagajı açtı. Ailemden birinin Alex'le birlikte olduğumu görmesi ve açıklama yapmak zorunda kalmam ihtimali hâlâ dikkatimi dağıtıyor, inmek zorunda olmadığı konusunda ısrar etmekte yavaş davranıyorum ama o çoktan arabanın etrafında dönmeye başladı. Çarpık bir şekilde karşılaştık - ben kaldırımda, topuklarım çimenlerde, o sokak seviyesinde, elini uzatmış

sanki bir şövalyenin sevgili kılıcıymış gibi.

"Yarın saat iki buçukta görüşürüz," diyorum raketi kabul ederken. Alex'i tanırıysam, onu ödünç almam için Lily Jane'in onayını almıştır. Umarım öyledir. Harçlığımıla kendiminkini alma fiyatını karşılaştırmam gerekiyor. "Okuldaki aynı kortta mı?"

"Bunu biliyorsun."

Golf sahasında beni ele geçiren o erimiş his geri döndü. Aramızda bir metre mesafe olmasına rağmen. Gölgelelerin arasında yüzüne yayılan o gülümseme, kalbimin ne kadar sert bakılırsa, benimkine fısıldayan giysisi de olabilir. Göğüs kafesime çarpıyor, nefes borumu yumrukluyor, o kadar dengesiz ve geceye ya da onun kollarına kaçmaya hazır ki.

İkisinden biri. Savaş ya da kaç değil, kucakla ya da kaç.

Raketi göğsüme sarıyorum, vuruşları hafifleteceğini umuyorum.

Ama olmuyor.

Bunu nasıl bitireceğimi bilmiyorum. Kaldırımda olduğum için onun boyuna birkaç santim daha yakınlım, dengem bozuldu.

Ellerini ceplerine sokuyor, çenesini yukarı kaldırıyor, çenesinin kesimi ve ağzı kasketinin kesik gölgesinin altındaki tüm ışığı yakalıyor. Gözlerini göremiyorum ama umutsuzca görmek istiyorum.

Ben de çekip gitmesini istemiyorum.

"Yarın görüşürüz." Gereksiz ama ben sadece...

Alex'in yüzünde bir gülümseme beliriyor.

"Bu bir randevu."

Bunu çok rahat bir şekilde söylüyor ve uzaklaşıyor, beni arabanın zifiri karanlığında seksen beş derece olan bir geceye rağmen bir sisin içinde donmuş halde bırakıyor.

Öyle. Bu bir randevu.

Ve bu gece... bu gece de öyle hissettim.

Challenger kükreyerek canlanıyor ve çıkmaz sokaktan çıkıp gecesinin sonuna doğru ilerlerken, kalbim artık inkar edemeyeceğim gerçeği haykırırken ben orada kıpırdamadan duruyorum, hayatım pahasına raketlere tutunuyorum.

Alex Zavala'ya aşığım.

Olamaz.

Ama... kalbim iki kez atıyor, yanaklarım sıcak ve saatler önceki fısıltılı temas midemi, eğer devam ederse, şu anda midemin gerçekten yüzde doksan dokuz pizza olduğunu düşünürsek, oldukça sorunlu olacak şekilde döndürüyor.

Gözlerimi kapatıp kaldırımın kenarında duruyorum, raket kekeleyen göğsüme bastırıyor, başımın döndüğünü hissediyorum.

Alex harikadır. Bu yüzden Sunny ile çöpçatanlık yaptım.

Gözlerimi açıyorum. Gece hala orada. Sıcak ve tatlı. Yıldızlar karanlığın içinde öne çıkmaya çalışıyor, sokak lambaları onları karartıyor. Bir santim bile kıpırdamadım, ama kalbim sanki onun peşinden koşarak yola atılmışım gibi çarpıyor.

Ne için? Ona söylemek beni sadece daha kötü hissettirecek. Tenis randevularımızı öldürecek. Enerjimizi. Ve ben bunu mahvetmek istemiyorum.

Nazik davranışlar + yakışıklı çocuk + birlikte çok zaman geçirme + göz teması = aşk. Bu daha önce de oldu. Birçok kez. Şimdi daha da kötü çünkü bir erkek hakkında düşünmek için hiç bu kadar zamanım olmamıştı. Ya da genetik olarak benimle akraba olmayan biriyle vakit geçirmemiştim.

Elbette, Alex muhtemelen *herkesin* kalbini yerinden oynatır. O tam da böyle bir adam. Çekici, yetenekli, gerçekten iyi. Kelimenin tam anlamıyla hiç kimse, en azından ben, bu niteliklerin birleşiminin sürekli bir yaylım ateşine günlerce ezilmeden dayanamaz.

Peregrine bile aradı.

"Alex'e karşı en ufak, en küçük, belki de farkına varamayacağın kadar derin bir aşk beslemediğine emin misin?"

Belki onun da küçük bir tane vardır. Onun büyüklüğünü desteklemekte gecikmedi.

Sunny'yle birlikte olduğunda kendimi erimiş bir bonibon gibi hissetmeyi bırakacağım, içim yapış yapış, dışım parlıyor.

Elinde değil ağzında erirmiş, kıkımın kenarı. Geçen ay bu safsataya kanmayacak kadar çok çikolata yedim.

Yutkunuyorum.

Eğer dünyada her şey yolundaysa, çok yakında Alex alınacak. Piyasadan çekilecek ve Sunny'nin yetenekli, güzel bakımlı ellerine teslim edilecek.

Ve sonra kalbim kendine gelecek. Kimyasal reaksiyon kaput. Hareketsiz. Aşık olmak için daha uygun birini bulmaya hazır ve nazır.

Ağabeyimin en iyi arkadaşı olmayan biri.

En iyi arkadaşlarımdan biri için yanıp tutuşmayan biri.

Başarılı olduğumu görmek için tamamen platonik bir teklifle günde saatlerce bana koçluk yapmayı teklif etmeyen biri.

Bu bir randevu değildi.

Değildi. Yarın da öyle değil. Bunu sadece bir deyim olarak kullanıyor.

"Caroline?" Olga ön basamaklardan araba yoluna iniyor, en güzel çantasını omzuna atmış, üzerinde yansıtıcı olarak kullanılabilecek kadar payet olan şal elbisesi verandanın ışığında parıldıyor. Tam o sırada garaj kapısı canlanıp babamın Prius'unu ortaya çıkarıyor.

Randevu gecesi.

Görünüşe göre evdeymiş. Planlandığı gibi akşam yemeği ve sinema değil.

Um.

"Oh, hey." Selamlamak için sarılmak istedim ama gürültüyü çok geç hatırladım. Bir kolumla Olga'yı kucaklarken, diğer kolumla da Olga'yı kenara çekiyorum. "Az önce Peregrine'deydim."

"Baban öyle dedi-"

"Ne dedim ben?" Babam elinde anahtarlarla garajdan çıkarken belirdi. Her zaman onun için geri çekilir, böylece Nat'in hem gösteriş hem de dizlerinin bakımı için ikinci bölmeye kurduğu sallanan squat rafı/ev jimnastiğinin yanından geçmek zorunda kalmaz. "O bir tenis raketi mi?"

"Evet, Artemis bana ödünç verdi. Beni eve bıraktığında." Ben daha durduramadan yalan ağzımdan çıkıverdi. Yalan mesajımın bir devamı, ama gerçek zamanda - Peregrine'le birlikteydim ve eve kız kardeşi tarafından bırakıldım. Şu anda Alex'in adını söylersem patlayacağımdan başka bir sebep yok. Ve kan sıçraması Olga'nın randevu gecesi elbisesindeki payet sayısıyla korkunç bir uyum sağlayacaktı. Aslında babamın gerekli Dockers pantolonu ve bot ayakkabıları kadar kötü giderdi, ama konudan sapıyorum.

"Hey, bu çok güzel," diyor babam, her şeyi tamamen yutmuş bir halde. "Belki çalmaya başlayabilirsin?"

Bizi garaj yolunda karşıladığında suçluluk duygum artıyor. İkisi de bana gülümsüyor, beklenti içindeler. Ve belki de rahatlamış? Aslında, kesinlikle rahatlamış. "Planımız bu."

"Edgar uzun zamandır beni Northfield'da derslere sokmaya çalışıyor ama ben onu hep erteledim. Bayanlarla tanışmaya çalışıyor, biliyorsun." Tabii ki üç kez boşanmış mısır çerezi seven doktor Edgar golf kulübünde kadınlarla tanışmak için takım elbise giyiyor. Bahse girerim Alex'in poker gecelerinin müdavimi olan babası Oscar'la yaptığı bir geziden sonra katılmıştır. "Ama ben tabii ki," diye ekliyor babam, Olga dalağına bir dirsek atmadan önce. "Belki birlikte yapabiliriz?"

"Elbette, baba." Konuyu değiştirmeye hevesli bir şekilde, raket olmayan elimle bir işaret yapıyorum. "Evde randevu gecesi mi?"

"Akşam yemeği dışarıda, film içeride," diye cevap veriyor babam, kollarını Olga'nın omuzlarına dolayarak.

Dik bir kaşını bana doğru kaldırıyor. Kâküllerinin arasına gömülmüş ama niyeti yeterince açık olduğu için bir tahminde bulunuyorum. "Babam bilet ayırtmayı mı unuttu?"

"Babam iş yerinde *hayat kurtarmakla* o kadar meşguldü ki bilet ayıramadı," diye cevap veriyor Olga'dan önce. "O yüzden beni dava et."

Olga babama saldırabilirdi ama yapmadı. Bunun yerine gülerek onu başından savıyor. "Farklı yapacağım tek şey elbise olurdu. Kanepe için çok gösterişli."

"Bu elbiseyi beğendim." Babamın tepkisi neredeyse savunmacı. Sanki ne cüretle tekrar düşünür. Çok tatlı.

"O zaman buna değdi." Olga ona göz kırpmıyor, babam da gitmek için garaja geri dönerken sinsice sırıtıyor. Olga ve ben Nat'in tamponunun yanından geri geri geçerek babama bizi ezmemesi için alan açtık.

Onunla birlikte beklerken, Olga kulağımın arkasına bir saç teli itiyor. Eli çenemde duruyor ve onu kucaklıyor. "İki gün üst üste seni görmek... Seni her gün görmeyi özledim Caro. Bir ara spor salonuna gel. Babanın beni tek başına bırakmasına izin veremem."

Kalbim dakikalar önce olduğundan çok daha farklı bir şekilde tökezliyor. Birbirimizi son iki günden daha fazla gördük... ama bu garipti, duvarlarım kalkıktı ve tarih aramızda bir nehir gibiydi. Neden bu ayrımı daha önce yapmadığımı bilmiyorum. Olga'nın yanında olmak çok güzel bir his.

Tekrar yörüngeye.

Kelimeler kifayetsiz kalıyor, gözyaşlarım gözlerimi yakıyor ve ben de ona sarılıyorum.

Alex'in birkaç dakika önce yaptığı üç nokta dönüşünün neredeyse aynısını gerçekleştirirken babamdan çok Olga'ya el sallayarak eve geri dönüyorum. Olga çok uzakta yaşamıyor, Balan'ın diğer tarafında Elena ile aynı evi paylaşıyor. Bizimkinden daha yeni bir yer ve daha çok bir sığınak. Olga tüm zamanını spor salonunda geçiriyor. Televizyonu bile yok, o yüzden film gecesi düzenlemek söz konusu bile değil.

"Alex'le gecen nasıldı?"

Arkamı döndüğümde kardeşim koridorda duruyor, yüzünde karikatürize edilmiş bir gülümseme var - bunu kaçırmamı istemiyor. Kollarını kavuşturmuş, bronz ön kolları bana doğru kabarıyor.

Ben boğazımdaki şeyi çıkarmak için uğraşırken Nat'in gözleri kısılıyor.

"Alex? Peregrine'deydim." Raketin küçük fermuarlı kapağıyla oynuyorum. Ve ışığın az olduğu bir ortamda gözyaşlarımı görmemesini umuyorum çünkü bu durumu yüzde yüz daha da kötüleştirecek. "Artemis bana bu raketi de verdi. Güzel değil mi?"

Nat dişlerini göstererek kıkırdıyor. Gözlerinde acımasız bir şey var. "Bana bunu söyleme. Artemis bir Toyota Corolla kullanıyor. Yarış paketiyle bile -ki onda yok- asla böyle ses çıkarmaz." Elimden raketi çaldı, ben de ona izin verdim. "Ayrıca geçen gün fazladan bir basketbol topu aldığında Alex'in bagajında tam olarak bu raketi gördüm." Raketi ters çeviriyor ve sapının altında keskin bir kalemle LJM harfleri yazıyor. Derli toplu bir genç kız vuruşuyla dumanı tüten bir silah. "Lily Jane Mack. Alex'in üvey kardeşi olarak da bilinir."

"*Abla*. Hıyarlık etme. Onların tercih ettiği şeyi kullan. Alex ve LJ etrafta olmadığında bile."

Dudakları daha da bükülür. "Peregrine'in kız kardeşi Alex'in kız kardeşinin raketini nasıl aldı?"

"Onlar arkadaş." Bu yalan değil. Artemis amigo takımındaydı.

Lily Jane.

Ama Nat de o takımdaydı. "Onlar *takım arkadaşıydı*. Arkadaş değillerdi. Ve bir arkadaş başka bir arkadaşının eşyalarını sormadan vermez."

Kahretsin.

Yakalandım ve Nat bunu biliyor. Benim için zihin jimnastiği yaparken sırtışı gerçek bir gülümsemeye dönüşüyor. "Bana Lily Jane'in de Peregrine'lerde olduğunu mu söyleyeceksin? Sonra Alex'in kendi arabası olmasına rağmen onu aldığını ve Artemis'in seni alması aptallık olduğu için seni geri götürdüğünü, sonra da Lily Jane'in kardeşinin arabasının arkasından sana raketini verdiğini mi?" Raketle karnımı dürtüyor ve ben de onu geri çalıyorum. "Tekrar soruyorum. Alex'le gecen nasıldı?"

" bir şey değil."

"Nasıl bir şey o zaman?" Nat geri adımına meydan okuyarak soruyor. "Bana anlatsan iyi olur yoksa bir şeyler *varsaymaya* başlayacağım."

Dudaklarım dişlerime sıkıca bastırıyor.

"Şeyler... son dört saat boyunca onunla birlikte olmanız gibi."

Dört saat mi? Dört saatti. Kahretsin.

"Birlikte yemek yediğinizi, çünkü sen de dahil olmak üzere herkes Bruno'dan bir vampiri öldürebilecekmiş gibi kokarak ayrılıyor." Nat başını yana eğip beni bir av gibi izliyor. "*Yemekten sonra* sana sadece kendisinin verebileceği bir hediye verdi, tabii Lily Jane tüm bu süre boyunca onun bagajında saklanmadıysa - ki bundan şüpheliyim çünkü bu sabah St. Louis'deki ponpon kız kliniğine gitti."

Cehenneme kadar yolu var. Tabii ki biliyordu. Ve tabii ki biliyordu.

Bu dar koridorda Nat'i ve onun kaya gibi omuzlarını geçemiyorum. Ve evden geri çekilmeye çalışmazsam geri dönemem, ki bu kesinlikle bir seçenek çünkü ben koşu ayakkabısı giyiyorum ve Nat yalınayak... ama aynı zamanda, neden bu kadar çok yalan söylemek istiyorum? Neden daha önce yalan söyledim? Ve bu kadar kolay.

Kanıt kollarımda ve Alex, Nat'in cebindeki telefonda bir mesaj uzakta değil gibi.

Sadece... ikimiz de Nat'e bir şey söylemedik. Ve ben seviyorum. Alex'in büyük bir kısmı Nat'e ait ve bu benim ilk parçam.

Alex'i elimde tutmalıyım.

"Yeni bir spor bulmamı istemiştin, hatırlıyor musun? Alex bana

bir tane bulmama yardım etmek için. Voleybol, tenis, golf, koşu ve sanırım bir at oyununu da sayarsak basketbol. Ama en çok tenisi seviyorum ve bu yüzden... raket."

Nat inanamıyor. "Bu gece tenis mi oynadın?" "Evet.

Golf de oynadım."

Şimdi . "Şehir kulübünde mi?" "Evet."

Nat bana baktı. "Eğer olan ... neden yalan söylüyorsun?" "Çünkü..."

Bu "jimnastik sınıfı" deneyini kimseyle paylaşmak istemiyorum. Ona arkadaşımı ayarlamak için bir anlaşma yaptım.

Ona aşık oldum.

Nat'in ağabeyinin saçmalık detektörü, en iyi arkadaşıyla neden bu kadar çok vakit geçirdiğimi ve ikimizin de bu konuda hiçbir şey söylemediğini açıklamak için bir yol bulmaya çalışmamı izlerken ısınıyor. "Çünkü bu... utanç verici." Sırıtsı dalgalanıyor. Cesaret verici. "Bak, sen haklıydın. Babam haklıydı. Zamanımı değerlendirmem gerekiyor. Alex kendini kötü hissetti ve bana yardım etmeyi teklif etti. Yani, özetle: Sen haklıydın, ben hatalıydım ve bu utanç verici."

Nat iltifat girişimimi kendini beğenmişlik göstermeden yutuyor. Bu hiç umut verici değil. "Yani ikinizin arasında bir şey yok mu?"

"Hayır!" Sunny ve Peregrine'e yaptığım gibi hemen hemen aynı şekilde savunmaya geçiyorum ama bu farklı *hissettiriyor* çünkü artık farklı hissediyorum. Ve Nat'le konuşuyorum. Ben de seçkin/çileli bir "İğrenç" ekliyorum. Dehşete düşmüş gibi görünmeye çalışıyorum ama kalbim yeni bir gülme ritmine giriyor. O çocukta gerçekten iğrenç bir şey yok ve Nat bile bunu biliyor.

Kardeşim beden dilimi, bir jimnastik hakeminin performansımı değerlendirdiği kadar yakından okuyor. Kıpırdamadan duruyorum, dehşete düşmüş küçük kız kardeşimin yüzünü herhangi bir inişte olduğu gibi yapıştırıyorum. Buruşuk bir burun ve büzüşmüş bir ağız için yaptığım uzun denemeden dolayı kaslarım seğiriyor.

Sonunda Nat kollarını iki yanına indiriyor, duruşu rahatlıyor. "Güzel. Çünkü sana hamle yaparsa, diz kapağından dikine iki santim keserim."

Daha da vurgulamak için raketimi geri alıyor ve Nancy Kerrigan sakatlığı tarzında sol bacağıma girme taklidi yapıyor. Kıvranıp raketi geri alıyorum ve sonunda onu geçip koridordan aşağı iniyorum. Barikat önlendi. "Hayır

Yapamazsın. Eğer ribaunt alamazsa, Northland mahvolur. Ve kaybetmekten nefret edersiniz."

"Caroline, sanırım Alexander Oscar Zavala bile olsa herhangi biri küçük kız kardeşime istenmeyen ilgiyle yaklaşırsa ne kadar sinirleneceğimi hafife alıyorsun."

Nat'e neredeyse Sunny'den bahsedecektim. Nasıl bir tuzak kurduğumu ve tetiği çekmesi gerektiğini... Alex'in şüphelerini giderecekti ama bu aynı zamanda en iyi arkadaşının güvenine ihanet etmek anlamına gelecekti ve ben bu bilgiyle zaten yeterince ihanet etmiştim. O yüzden yapmadım. Onun yerine, "Herkes seninle uğraşılmayacağını biliyor, Nat." dedim.

Ertesi gün, Northland'deki mahkemeye on dakika erken gittim. Alex çoktan orada, arabasında oturuyordu. Yanına yaklaştım ve iki yumruğumu cama vurdum. Elimi yoldan çekip vuruşumu bitirdiğim an, Alex Zavala'nın üstsüz olduğunu fark ettiğim andı.

Boğazını sıkıyor. Pecs. Meme uçları. Karın kasları. Mutlu izler. Vay anasını.

Dikkatim biraz dağınık için fark edemedim ama tişörsüz olduğu söylenemez. Yeni bir atlet üst kollarının arasına dolanmış, bu da tüm gövdesini açıkta bırakıyor.

Benim için. Kapıyı çalmadan önce bakmayan aptala.

Karın kasları altın rengi bir deri tabakasının altında kasılırken, beni görünce geriliyor, kelimenin tam anlamıyla bir adım ötede duruyor, sürücü tarafındaki pencereye bakıyor.

Alex manevrayı tamamlamak için acele ediyor ve kumaş vücudunu sıyrırken gözlerimi ayırmaya çalışıyorum ama ayıramıyorum. Yanaklarım ısınıyor ve ağzımın aralık kaldığından eminim.

Gömleği bitiriyor ve kapı açılıyor. Vücudum sonunda tepki veriyor ve geri çekilip uzaklaşıyorum, gözlerim çimenlere, tepedeki ağaca, ötesindeki liseye doğru uçuyor. Onun dışında her yere.

"Erkencisin," diyor.

"Evet." Kendimi ona bakmaya zorluyorum. "Ayrıca kör. Kapıyı çalmadan önce bakmalıydım. Özür dilerim."

Sırıttırıyor. "Protein karışımım patladı." Oh. Bir kaza. Kıyafetlerine dökmüş. Nastia Liukin'in Pekin'de giydiği, altında ışıltılı bir parşömen olan pembe kolsuz atletime başını sallıyor. *Eğer Nastiyzen altın madalya.* "Benim senin gibi sonsuz atletim yok."

"Oyununu geliştirmen gerekecek, Zavala."

"Seninle mi? Biliyorum, Caro, ." Alex arabaya uzanıp şapkasını alıyor - görünüşe göre orijinal gömleğiyle birlikte atılmış- ve raket çantasını almak için bagaja yöneliyor. İçinde bir çift basketbol topu görüyorum.

"Um," diye başladım. "Yani Nat koçluk işini biliyor."

Alex duraklıyor, elleri başının üzerinde ve sandığının dudağının etrafında kıvrılmış. Yüz ifadesini göremiyorum. "Evet, ben daha bu sabah personel otoparkında motoru durdurmadan o kadarını belli etti."

Sesi biraz dengesiz-şaşırtıcı.

"Ona sadece iyi davrandığını söyledim. Daha önce bir şey söyleyemeyecek kadar utanmışım." Bunu birine üçüncü kez söylüyorum ve doğru olduğunu bilsem de her seferinde zayıf çıkıyor. "Yeniden başladığını kabul etmek zor... yardım alsan bile."

Alex omuz silkerek başını sallıyor. "Ben de ona söylemedim."

Nedenini öğrenmek istiyorum ama Alex detay vermek istemiyor gibi görünüyor. Bagajı tatmin edici bir çınlamayla kapatıyor. Döndüğünde anahtarlarına bakıyor, kilitleme düğmesini bulmaya çalışıyor. Bana bakmıyor. Aslında, benden başka bir yere bakıyor. "Nat iyi bir ağabeydir. Tam bir ahmak gibi görünmeden kendini ifade etmekte her zaman iyi değildir ama iyi niyetlidir."

"Gerçek bu değil mi?"

Alex duraklar. Ayaklarını kaydırır. Yüzü kasketinin altında kararıyor. Nat tam olarak ne kadar ahmaktı?

Babalarımızın üniversitede oda arkadaşları olmalarından bu yana çok iyi arkadaşlar. Dün gece Nat'e işin Güneşli tarafı hariç her şeyi anlattım. Nat hâlâ biraz kızgındı ama beni sorgulamadı. Baştaki yalan dışında, ki evet, şüphelenmek için her türlü sebebi vardı.

Alex sahaya doğru yürümeye başlıyor ve ben de onu takip ediyorum, Lily Jane'in raketi elimde gevşekçe sallanıyor. Kortu çevreleyen tel örgüdeki açıklıktan geçerken, "Her neyse, pek dinleme havasında değildi," diye itiraf ediyor. "Belki onu gördüğünde içini rahatlatır ve Sunny'yle Cuma günü yemeğe çıkacağımızı söylersin?"

"Öyle misin?" Alex'in kolunu tutuyorum ve önünde sallanıyorum. Yüzü kızarıyor, yani kesinlikle blöf yapmıyor. Vay canına, önce bana söylemedi mi? Geri ödememin gerçekleşmesinden bu kadar memnun olmasaydım çok kızardım. "Neden bununla başlamadın?!"

"Onunla liderlik etmeni *beklerdim*."

Yani, ben olsam yapardım. Telefonumu çıkarıp "BANA SÖYLEYECEK BİR ŞEYİN VAR MI?" diye mesaj atmak için içimde ciddi bir kaşıntı var.

Güneşli, ama en azından bir nebze de olsa kendimi tutabiliyorum. Hayat mutlu sürprizlerle doludur. Belki de Emma Woodhouse'dan biraz daha iyi bir çöpçatanımdır. Yine de midem bulanıyor, kalbim tekliyor. Parmaklarım titriyor. Çok sıcakkanlıyım ve sesime coşku pompalasam da, detayları talep ediyorum çünkü öyle yapmam gerekiyor. Gerçekten bilmek istemiyorum. Hem de hiç. "Söyle bana, söyle bana, söyle bana."

İşe yaramış olmalı çünkü Alex'in kızarması yayılıyor. Bu iyiye işaret. Kelimenin tam anlamıyla saha kenarındaki bankta oturuyor - bir başka yeni gelişme. Birden benim de oturmam gerekti.

"Şey, um," diye başlıyor ve ben bankı olabildiğince sert bir şekilde kavıyorum. "Diyelim ki bu sabah Nat'le yaptığım konuşmadan sonra cesaretimi ona mesaj attım."

Şimdi . Yutkunuyorum. "Cuma günü için onay aldın mı?"

Gözlerini kısarak bana bakıyor. "Tüm söyleyeceğin bu mu? Kendi borunu öttürmeyecek misin? Bana diğer taraftan nasıl çalıştığını anlatmayacak mısın? Aşırı gelişmiş borç duyguna karşı zafer mi ilan edeceksin?"

Ben deadpan. "Ben Nat

değilim." Küçük bir

gülümsemeyle teslim oluyor.

"Hayır, değilsin." Alex ayağa kalkar. "İşimize bakalım, *Nat'e değil*.

Isınma ve servis talimleri."

Antrenmandan eve yürürken Su y-Peregrine-Caroline grup ipimize mesaj atıyorum, ter vücudumun kumaşın başlayıp bittiği her yerinde çınlıyor - çoraplarımın tırnaklı bilekleri, şortumun ve bel bandımın kenarları ve tabii ki Nastia tankımın boyun ve kol delikleri. Raketim altında, sapı kıvrık dirseğime dayanmış, Nat'in Northland Basketball çakması Nalgenes'lerden oluşan sonsuz koleksiyonundan bir su şişesi başparmağımın yazdığı elimden neredeyse boş olarak sarkıyor.

Sun, Cuma gecesi için planların olduğunu duydum.

Birkaç dakikalığına antrenmansız değiller, bu yüzden telefonumu şortumun yan cebine geri koyuyorum ve ana caddeden çıkıp mahallemize, yaklaşık yarım mil ilerideki parka doğru dönüyorum. Birkaç dakika sonra telefonum titriyor ve cebimden çıkarmak için taşıdığım her şeyi yeniden düzenlediğimde, önce Peregrine'in cevap vermesi şaşırtıcı değil. Onu Sunny'den iki adım ötede durmuş, onlar dolaplarının başında toplanmış, o günkü antrenmanlarını bitirmişken yazarken hayal ediyorum.

Gerçekten. Bunu, bakan, bedensiz gözler emojiyle tamamlıyor.

Aynı yan bakışın gerçek zamanlı olarak gerçekleştiğinden ve tebeşirle kaplanmış terle renklendiğinden eminim. Sunny'nin küçük yazı baloncukları sonsuza dek sürecektir gibi görünüyor. Duruyor ve başlıyor. Muhtemelen Peregrine'e her şeyi gerçek zamanlı olarak anlatıyor. Bir hüzün pençesi göğsümü tırmalıyor. Keşke telefonumda yanıp sönen noktalardan değil de bizzat orada olup olanları izleyebilseydim.

Ve sonra aklıma geliyor ki, bir jimnastikçi olarak orada bulunma konusunda çaresiz olabilirim, ama iki adım ötede olmadan da gerçek zamanlı olarak her şeyi öğrenebilirim.

Sunny'nin rehberindeki video düğmesine bastım ve bir anda FaceTiming yaptık.

Sunny cevap veriyor, Olga ve Elena'nın meraklı kulaklarından uzakta, binanın dışına doğru koştururken ekran sarsılıyor. "Ben de tam

"Çocuklar!" diye bağıarak önce yüzüme, sonra da çantasını, parmak arası terliklerini ve telefonunu itip kakan Peregrine'e fısıldıyor.

"Soygun!" Peregrine suçlayıcı bir şekilde kareye giriyor. Ben de ekliyorum, "Dökül!"

"Dökül bakalım!" Sunny park alanındaki birkaç ağaçtan birinin gölgesine eğilerek bana emrediyor. Antrenman saati değişimi sırasında hayranları gelip giderken yukarı bakıp el sallıyor - yani, ulusal bir başarıya sahip bir elitseniz, herkes size her zaman merhaba demek ister. Sunny olmanın laneti bu. "Alex bir şey mi dedi?"

"Kıpkırmızı olmadan ve sorularımı geçiştirmek için havlamaya başlamadan önce pek bir şey söylemedi. Sadece sana mesaj attığını ve Cuma günü bir randevu ayarladığını söyledi."

"Evet, bunun kız kıza yemek yok anlamına geldiğini biliyorum..." Cuma günlerine alışmıştık çünkü gerçekten de hepimiz için en iyi ve tutarlı olan buydu. "Belki de değiştirmeliyim?"

Öfkeyle başımı sallıyorum. "Hayır, hayır. Onun takvimi bir Tetris tahtası. Eğer zamanı o bulduysa, ona göre hareket et."

"Kendi başımızın çaresine bakabiliriz," diye ekliyor Peregrine yan gözle ve EVET, birlikte takılıyoruz, Cuma gecesi gelişmeleri bekliyoruz, diyor. Neredeyse ağzımdan "Senin evin mi benimki mi?" diye çıkacakken Sunny'nin yüzü aniden tüm ekranı kaplıyor, gözleri kocaman.

"Restoranı benim seçmem gerekiyor - ne yemekten hoşlanır?"

"O ergen bir çocuk. Önüne koyduğunuz şeyi yer," diye yanıtlıyor Peregrine.

"Caro, Peregrine'in bilgece tavsiyelerini toparlamana yardım edebilir misin lütfen?"

Aklıma hemen Bruno's geliyor, ama bir haftadan biraz daha uzun bir süre içinde oraya iki kız götürdüyse, garsonlar kesinlikle fark edecektir. Yani onu hatırlayacaklardır, kim hatırlamaz ki? Sunny'nin oradaki yemeklerin yarısını yememesi dışında Burger Fu'da da olur. "Peki ya Eomma?" Ben soruyorum. "Şirin bir yer, Cuma günleri ne kadar yoğun olduğunu biliyoruz, ayrıca bibimbap'ı da büyük ölçüde kaldırabileceğini tahmin ediyorum."

Peregrine Sunny'nin koluna bir şaplak atınca görüşüm sarsılıyor. "İşte bu kadar. Mükemmel." Peregrine'in dudakları bükülüyor. "Ve sihirli bir şekilde fazladan kimchi yaratma yeteneğinle onu etkileyebilirsin. Bedava yiyecek yaratma becerisi muhtemelen iyi bir eşte aranan özellikler listesinde üst sıralardadır."

Sunny hemen bir eliyle dehşete düşmüş yüzünün büyük bir kısmını koruyor. "Eş terimini kullanmak zorunda mıydın?"

Peregrine sırtıyor. "Hayır, sadece tam olarak bu suratı yaptığını görmek istedim." "aşkına, siz ikiniz," diye haykırıyor Sunny, elleri kırk beş dakikadır amuda kalkmış gibi kıpkırmızı olan yüz hatları. "Çiftleşme olmayacak. Sadece bibimbap!"

"Mmm-hmmm." Peregrine'in kuşkulu kaşları mükemmel. Sunny iç geçiriyor ve yanaklarının rengi hâlâ uçukken kendini toparlıyor. "birlikte, Eomma iyi fikir. Orası *kibarca sohbet edebileceğimiz* bir yer. Ve birbirimizi tanıyabiliriz."

"Yani, onu tanıyoruz. Önceden hızlandırılmış bir kurs ister misiniz?" Peregrine soruyor.

"Evet, eminim Cuma gününe kadar eski fotoğraflarla bir PowerPoint sunumu hazırlayabilirim," diye ekliyorum.

"Buna gerek yok," diye ısrar ediyor Sunny ve her ikimizle de teker teker göz teması kurarak meramını anlatmaya çalışıyor. "Ürkütücü bir şekilde gelmek istemiyorum. Onu organik olarak tanımayı tercih ederim. Hızlı kurs yok, PowerPoint yok, hiçbir şey yok."

"İyi, ama bize nasıl gittiğini anlatacaksın, değil mi?" Parkın güllük sınırını çevreleyen bir ağacın gölgesinde durarak soruyorum. Basketbol sahası boş, ki bu şaşırtıcı; Nat'i ve hatta belki Alex'i basket atarken görmeyi bekliyordum.

Sunny dudaklarını büzüyor. "Ancak bana onun için nasıl geçtiğini söylersen."

Yaltaklanmamak için elimden geleni yaparak bakışlarımı kaçırıyorum. Ya Alex de aynı şeyi sorarsa? Çöpçatanlıktan çifte ajanlığa geçtim. Gerçek hislerimi açığa vurmada iki tarafla da paylaşmanın utancıyla başa çıkabilir miyim bilmiyorum.

Ama Sunny'de Olga'nın bakış gücü var ve telefonda yüzüm ısınıyor gibi görünüyor, bu yüzden omuz silkip "Elbette" diyorum.

Alex'e randevu hakkında ne düşündüğünü sormayacak kadar korkağım. Hatta o kadar korkağım ki, ona randevunun nasıl geçtiğini sormayı deneyecek kadar uzun süre sözümü nasıl tutacağım konusunda hiçbir fikrim yok.

Sunny'yle arkasından konuştuğumu düşünmesini istemiyorum, bir bakıma öyle olsam da.

Kalbimin bu hafta çok zor zamanlar geçirdiğinden bahsetmiyorum bile, bu olası aşk bağlantısı için heyecanlanmak ve aynı zamanda, bilirsiniz, aşkım tarafından ezilmek arasında rüzgar sprintleri koşuyor.

Ancak tüm bunlar içimde şişelendi, yargılandığım bir rutin sırasında sahip olduğum müfredat dışı düşünceler kadar bölümlere ayrıldı. Tünel görüşü benim yeteneklerim arasında ve hiçbir şey onu burada kullanamayacağımı söyleyemez.

Ve bu hafta her tenis antrenmanı aynı: her gibi iş. Alex bana sabah koşup koşmadığımı soruyor. (Cevabım her zaman evettir.) Alex sırtıyor ve "Güzel." diyor.

Ve sonra: Matkaplar. Matkaplar. Matkaplar.

Her dönüşte bir raket alma konusunda ilerleme kaydediyorum... ancak topun gerçekten gitmesini istediğim yeri bir kenara bırakın, topu çizgilerin içine sokma konusunda hala marjinalim.

El-göz koordinasyonu ve top sporları, dostum.

Perşembe günü hala randevu hakkında tek bir kelime bile etmemiştim. Seansımızın sonuna doğru su içiyor ve bir şey söylemeli miyim yoksa yarına mı saklamalıyım diye düşünüyorum. Hava çok sıcak ve zihnim bulanık, bu da karar vermek için pek iyi değil. Muhtemelen siyah giydiğim için fazladan terliyorum - yine Nadia Comaneci tankımı giymişim, gülümseyen genç yüzü güneşe bakıyor.

Ben hava almak için ayağa kalktığımda, midem aniden suyla doluyor, Alex çenesiyle Nadia'yı kontrol ediyor. "Hey, bana jimnastik videoları göstermeyi teklif ettiğin zamanı hatırlıyor musun? Nadia ve Amanar'la birlikte?"

Ona bakıyorum. Yani, o sözleri söyledim. O da tamam dedi ama sonra ona Sunny'nin Amanar yaptığı videoyu gösterdim ve her şeyin burada bittiğini düşündüm.

"Um, evet." Bunun nereye gittiği hakkında hiçbir fikrim yok.

"Modern jimnastikte hızlandırılmış bir kurs için... tarihçiyi oynamaya hazır mısın? Sunny'ye aptal gibi görünmek istemem ama nereden başlayacağımı da bilmiyorum. YouTube'daki jimnastik videolarının ön belleği... bunaltıcı." Duraksıyor, bronz yanaklarında derin bir kızarıklık oluşuyor. Alex elma şekeri yönüne gittiğini fark etmiş olmalı, çünkü sanki rengi silecekmiş gibi boynunu ovuşturuyor.

Güvenlik açığı. Tekrar.

Yüce Tanrım.

"Şaka mı yapıyorsun!? Tabii ki yapacağım." Simone Biles'in güzel dünyasında Sunny'nin akşam yemeğinin tamamını ona modern jimnastiğin evrimini anlatarak geçirmesine imkân olmadığını da ekleyeceğim neredeyse ama Alex Zavala'ya her konuda yardım etme fırsatını değerlendiririm. "Ne zaman?"

"Bu gece vaktin var mı?"

"Hemen şimdi gidebilirim." Sesim biraz fazla hevesli çıkıyor ama kendimi savunmam *gerekirse*

Saat dört buçuk ve kat etmemiz gereken çok yol var.

Alex güler. "Yavaş ol bakalım, kıvılcım. Seni bilmem ama benim bir duşa ihtiyacım var." Saatine bakar, sonra düşünerek uzaklaşır. "Altı mı? Benim evimde mi? Pizza sipariş edebilirim ve seni aldığımda alabilirim."

"Altıda senin yerinde olsam, ben yürüsem ve teslimatı *ben* ödesem nasıl olur? Her zaman benim için bir şeyler yapıyorsun. Duşunu al. Sakin ol. Ben hallederim." Dudakları benimle savaşmak için aralandı. Ellerimi kalçalarımın koydum. "Alex Zavala, güzel şeylerin kralı, lütfen bunu senin için yapmama izin ver. Bir Mozza-Monster ve ıslak saçla beş dakikalık bir yürüyüşle başa çıkabilirim."

Eli boynundan düşer ve tüm o kavgası bir gülümsemeye dönüşür.

"Anlaştık, Caro. Anlaştık."

Alex'in evine birkaç dakika erken geldim, yeni temizlenmiş tenim yine bir yaz gecesi teriyle tehdit ediliyordu. Ama hava bulutlu ve rüzgâr şiddetlendi - Ortabatı'da gök gürültülü fırtına ihtimali var- al sana, kayıtlara geçen en kurak altıncı yaz.

Milyonlarca atletimden birini giymek yerine, açık mavi kumaşıyla beni bile biraz bronz gösteren bir sundress giyiyorum. Muhtemelen tenis ve koşmanın da bununla bir ilgisi var.

Her iki durumda da Alex şaşırdı, ama solgun bedenimdeki renk cümbüşüne değil. "Elbise mi? Beni o atletle trollemeyeceksin değil mi? isimler var mı?" Alex kapıyı açarken sırtıyor. Konuşmayı seven biri o. Bitmek tükenmek bilmeyen antrenman tişörtleri ve teknolojik kumaş tişörtleri yerine polo yaka bir tişört ve şort giyiyor. Saçları benimkinden daha kuru. Mükemmellik için saçına sürdüğü ürün her neyse gerçekten güzel kokuyor.

"Sana bir kopya kağıdı göstermek istemedim. Ayrıca bu elbisenin telefonumu koyabileceğim kadar büyük cepleri var. Kazanmak için çanta yok."

Gülüyor. "İçeri gel."

Kibar kanat açıklığının altından eğilmek yerine kapıyı tutuyorum. Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi beliriyor ama hayır efendim, hormonlarımı Bruno'da yaşadığımız türden bir hız trenine hazırlamayacağım.

Ben buradayım. Bir arkadaş olarak. Randevusunda başarılı olmasına yardım ediyorum.

Sunny'nin en derin, en karanlık sırlarını satmıyorum ya da ona tüyler ürpertici detaylar vermiyorum. Ona sadece hayatım olan sporu öğretiyorum ve sonra bibimbap ve bağımlılık yapan kimchi'yi yerken yeni bulduğu bilgiyi kullanmasına (ya da kullanmamasına) izin veriyorum.

Giriş holünden mutfığa doğru ilerliyoruz. "Pizza yirmi dakika içinde burada olacak, gerçi otuz dakika önce sipariş etmiştim," diyorum. "Sadece uzun bir bekleyiş- ama parası ödendi. Bahşiş hariç." Cebimi yokluyorum. "Adam için nakit param var."

Alex başını sallar. "Harika, teşekkür . Su ister misin?" "Tabii."

Gözlükleri alıyor ve o alırken ben etrafa bakıyorum. Bir yerden hafifçe müzik çalıyor. Bon Iver ya da taklitlerinden biri - spor salonunun müzik setinde çalınmayacak herhangi bir şeyi tanımlama konusunda berbatım. Alex'in sehpanın üzerinde bir dizüstü bilgisayar var, duvara monte edilmiş televizyon hem onun hem de kanepenin karşısında ekran koruyucusunu gösteriyor, kurulum video izlemeye hazır. Tüm antrenmanlarında olduğu gibi buna da hazırlıklı.

Bana suyu uzatıyor, bardakta buz şingirdiyor. "Mozza-Monster'dan önce bir şeyler atıştırmak ister misin?"

"Hayır, teşekkürler." Kanepeye doğru giderken onu takip ediyorum.

"Aslında senin bir tepsi browni ile geleceğine dair kendimle iddiaya girmiştim."

Aile odalarındaki kanepenin kuştüyü saçmalığına gömülüyorum. "O bahiste alt-üst ne kadardı?"

"Altmış kırk. Çünkü onları taşıyacak kadar soğutacak vaktin olacağından emin değildim."

Kanepe onu da içine alıyor ve ikimizin ortak ağırlığını kabul ederken ikimiz de ortaya doğru kayıyoruz. Kendimi düzeltmeye çalışıyorum ama o benden daha ağır ve bu işe yaramayacak. Yarım adım kadar kayıyorum ama çaresiz. "Aslında bekleme süresini öğrendiğimde sana hem aperatif hem de tatlı olarak biraz kek getirecektim. Ama önemli bir malzeme eksikti." Sorgulayan bir kaş kaldırdı. Ben de ona dedim ki. "Gülme.

-Fasulye."

"Onlar... *fasulye*, fasulye?"

Başımı salladım. "Burrito'nun içine koyacağın türden." Alex'in dudakları bir *O* harfi oluşturuyor.

"Bu tür tarifler birkaç yıl önce popülerdi ve sanırım hiç bırakmadım. Muhtemelen badem unlu olanları falan denemeliyim... muhtemelen daha az... potansiyel olarak sorunlu." *Tanrım*, şimdi bu mükemmel insanın önünde hem "top sporlarından" hem de kaka imasından bahsettim. *Kapa çeneni, Caroline*. "Ve diğer şeyler."

Bu konudaki düşüncelerini merak ediyorum ama o bir melek olduğu için sadece "Çok fazla lif var" diyor.

Onu kutsa. "Nat'e söyleme. Muhtemelen düzenli olarak vücuduna aldığı tek lif bu."

"Onları yaptığını hiç görmedi mi? Geri dönüşümdeki fasulye kutularını fark etmedi mi?"

Omuz silkiyorum. "Sindirim sistemini neye zorladığını gördün. Bir şeyin nasıl yapıldığını gerçekten önemseydiğini düşünüyor musun?"

"Ben. Uh. Hayır." Dizi benimkine çarpıyor ve ben de kanepenin boşluğundan kayacak kadar uzun süre kaçmaya çalışıyorum. Sonra da *fasulyeler* yüzünden konuyu değiştiriyorum.

"Tamam, peki jimnastik?"

Cevap olarak dizüstü bilgisayar bana doğru çevirdi. "İstersen telefonundan yayın yapabilirsin. Sadece bunun daha kolay olacağını düşündüm."

"Bu mükemmel." Parmaklarım tuşların üzerinde geziniyor. YouTube'u açmış ve görünüşe göre reklamsız olanına para ödüyorsun. Harika. "Peki, modern çağdan başlayıp kronolojik olarak gidelim mi?"

"Mantıklı görünüyor."

Yazmaya başlıyorum. Muhtemelen mevcut en eski iyi görüntüler olarak Vera Caslavskaya ve Cathy Rigby aklıma geliyor. Ve gerçekten de 1968 Mexico City Olimpiyatları'ndan birkaç nadir parça ortaya çıkıyor. Gerçekten Alex seviyesinde hazırlıklı olup bir çalma listesi oluşturmalıydım. Oh neyse.

İşte o zaman fark ettim.. "Herkes nerede?"

"Şehir kulübü. Trivia gecesi. Annem ve babam için bilgi yarışması, LJ ve arkadaşları için havuz zamanı." Lily Jane St. Louis'den dönmüş olmalı. "yarışması gecesinde bire bir giriş hakkı kazanmak için annemle babama asılırlar ve sonra da sıvışırılar."

"Genelde gider misin?"

Alex bardağının kenarından sırtıyor. "Hayır. O kulübe yeterince geldim."

Adil. "Tamam, bu gece jimnastik kulübünde sadece en iyi pizza ve buzlu suyun tadını çıkaracaksınız. Gidelim mi?"

Alex cevap olarak arkasına yaslanıyor, bir bileğini diğer dizinin üzerine geçiriyor ve bir kolunu kanepenin üzerine sarkıtıyor. Bu benim karşımdaki taraftı, bu da kanepenin rahat dengesini biraz onarıyordu.

"Tamam, referans olması açısından, modern kadın jimnastiği dönemi 1928'de başladı, çünkü kadınlar Olimpiyat Oyunlarında yarışmaya o zaman başladı. Bununla birlikte, altın çağ gerçek anlamda 1960'larda başladı."

Alex başını sallıyor. "Televizyon gerçekten çıtayı yükseltti, ha?"

"Emin olabilirsiniz. Oyunlar Amerika Birleşik Devletleri'nde 1960 yılına kadar televizyonda yayınlanmadı. Ve jimnastik için asıl önemli olay 1968'de Mexico City'de gerçekleşti. Hayır."

O zamanlar spor harika değildi ama yetenekler de bu kadar takdir görmüyordu."

"Ayrıca o zamandan öncesine ait çok fazla video yok mu?"

"Evet. Larisa Latynina ilk büyük yıldızdı. 1956-1964 yılları arasında on dört Olimpiyat madalyası kazandı. Sonra Vera Caslavskaya ve Cathy Rigby geldi."

"*Peter Pan!*"

Ona bakıyorum. "Evet, Cathy Rigby Peter Pan'ı oynadı."

Alex, kesinlikle ağabeyimden öğrendiği kendinden memnun bir sırıtışa yerleşiyor. "*Hamilton'ı bildiğimi biliyorsun, Peter Pan'ı bilmeme neden şaşıyorsun?*"

Ağzım açık kaldı. "Bir yayın servisinde yaygın olarak bulunmadığı için mi?"

Gerçek anlamda çenemin düşmesine gülüyor, sonra da düzeltmek için çeneme parmağıyla vuruyor. "Büyükbabamda eski bir VHS kaseti var. Çocukken herhalde ayda on kez izlerdim." Başını iki yana sallıyor. "Erkeklerin müzikalleri sevmesine izin var Caroline ve ben de onları en az dedem ve babam kadar seviyorum. LJ, Topps'tan önce çıktığı o serseriden ayrıldığında ona *Into the Woods*'tan 'Agony' şarkısını kaydettiğimi anlatmamı ister misin? Belki o zaman onun takdir ettiğinden daha fazla takdir edersin."

Göz kırıyorum. "*Bu şarkıya bayılıyorum.*" Film versiyonunu izin verilenden çok daha fazla kez izlemiştim. "Giants in the Sky" opsiyonların ilk yılında Peregrine'in zemin müziği idi ve "Agony"nin Chris Pine/Billy What's-His-Name versiyonu en sevdiğim bölümdür. Kelimenin tam anlamıyla ne diyeceğimi bilemiyorum çünkü geçtiğimiz iki hafta boyunca Alex'in insana özgü nitelikleri ortaya çıktı ve şimdi baraj yıkıldı ve Alex'in duygusal iç kısmı beni alıp götürmekle tehdit ediyor. Gerçekten de tarçınlı rulolarla doldurulmuş mermer bir heykel. Alex Zavala gerçek bir *müzik tiyatrosu ineği* ve benim bundan hiç haberim yoktu.

"En iyi sahne alaycılığı bu," diyor Alex. "Film versiyonu bile harika-"

Kapı zili çalar ve onun sözünü keser. Zile basmak için ayağa fırladı. Ayağa fırlayıp peşinden koşuyorum, çünkü sipariş benim adıma.

"Caroline?" Köşeyi dönerken pizzacının sorduğunu duyuyorum.

Alex adama bir beşlik uzatıyor, kapıyı kapatıyor ve benim kendi bahşişimle içeri sızmamı engellemek için koridoru kapatıyor.

"Hey. Pizzayı ben aldım."

"Ve yedin. Senden en az bir parça daha fazla yiyeceğime söz verirsem, bahşışımı takas etmek için sokaktaki o adamı kovalamaktan vazgeçer misin?"

Pizzayı ondan aldım. "Önerdiğin pist antrenmanlarıyla hızımı artırmış da, paramı sana atmak kesinlikle daha verimli olurdu."

"Kabini hatırlıyor musun? Aynı kurallar burada da geçerli. Paran işe yaramaz." Alex birkaç tabak kapıyor ve kendi tabağına dört parça koyduğu çok belli oluyor. Bu arada ben iki tabakla başlıyorum. O önce kanepeye yönelip yemeğini yerken ben de peetelerle . Arkasının dönük olduğundan eminim, Kendi beşliğimi çıkardım ve daha sonra ona sürpriz yapmak için pizza kutusunun altına koydum.

Ben iyi diyorsam param burada iyidir.

Belki ben de biraz Nat gibiyim.

Oturma odasına geri dönüyorum ve Alex Bon Iver/taklit Bon Iver müziğini çok tanıdık

bir *Ohh, I do, I do, I do* ile değiştirmiş. "Bu 'Helpless' mi?" Sırıttıyor. "Evet."

Telefonunu bana doğru uzatıyor. Ekranında seçilmiş bir "Broadway Şarkıları" çalma listesi kayıyor. Bir elini telefonuna götürüyor.

Sanki bana bir sır veriyormuş gibi. "Buna koşuyorum." Gözlerim büyüyor. "Şaka yapıyorsun."

Gamzeleri parladı. "Çok ciddiym, kimseye söyleme yoksa fasulyeleri sana karşı kullanırım."

"Aman Tanrım" dedim.

Ve gülüyor. "Dramatik bir 'Agony' kuşağına kadar sekiz şarkımız var. Yeterli zaman var mı? Yoksa shuffle'a basıp saati şoklamamı mı istersiniz?"

"Dosdoğru." Pizzadan bir ısırık alıyorum ve geçen geceden bile daha iyi - peynir erimiş mükemmeliyette ve hamuru ne çok gevrek ne de çok yumuşak. "Nat'ın Broadway bağımlılığından haberi var mı?"

"Peynir faktöründen çok utandığı için bu konuya değinmekten tamamen kaçınacak kadar çok şey biliyor."

Kendini utandırmak için elinden geleni yapan biri olarak Nat, başkalarını utandırmak konusunda da son derece titiz davranabiliyor. "Kontrol edildi." Parmaklarımdaki mısır ununun tozunu alıp yerden devam ediyorum. "Tamam, sana Vera'yı gösterecektim ama Cathy'yle başlayalım." Sarı atkuyruğu saçları ve şımarıklığıyla bir ışın rutinini açıyorum. "Sanırım onun Amerikan jimnastiğinin ilk sevgilisi olduğunu söylemek yanlış olmaz." Nedenini anlamak kolay. Kaliforniya kızı ışıltısı, minyon vücudu, kocaman gülümsemesi, yüksek enerjisi ve kazanmış olması - Olimpiyatlarda değil, Amerika Birleşik Devletleri'nin ilk uluslararası yarışma madalyası olan kışteki gümüş madalyasını aldığı dünya şampiyonasında.

Bunu Alex'e iletiyorum ve erken dönem jimnastiği tanımlayan başka bir jimnastikçi getiriyorum.

televizyon dönemi-Olga Korbut. O da atkuyruğu ve küstah ama kesinlikle çılgın "Korbut Flip" bonusuyla birlikte. Alex'in taklayı gördüğünden emin olmak için 1972 Olimpiyatları bar rutinini arıyorum - o kadar riskli bir hareket ki Alex bir an çiğnediğini unutuyor ve neredeyse süper lezzetli Bruno'nun kabuğunda boğuluyordu.

"O... bardan... geri... mi ?" diye soruyor, bir an için bileğiyle ağzını kapatıyor, gözleri sulanıyor. Ona fincanını uzattım ve uzun bir içki aldı. Rahatsız edici kabuğu temizleyip normal bir şekilde nefes almaya başladığında, videoyu modern bir ağır çekim görüntüsüne atlatıyorum ve evet, kızın kelimenin tam anlamıyla yüksek barın tepesine çömeldiğini, yukarı fırladığını ve bumerang gibi geri dönerek barı yakaladığını, sonra da alçak barın etrafında dönerek yüksek bara geri uçtuğunu açıkça gösteriyorum.

Alex öne doğru oturur, dirseklerini dizlerine dayar, filmi geri sarar ve tam kızın aşağı doğru uçtuğu anda, vücudu parmak uçlarını çubuğa değdirmek için kıvrılmadan önce durdurur. "Bu. Bu. Korkunç."

"Korkutucu ve *yasaklı* aslında."

"Şuna bak." Vücudunun çizgilerini izliyor. "Eğer ıskalarsa, kaç metre yukarıdan kafasına doğru bir kuğu dalışı yapacak?"

"Çıta sekiz fit, ama Korbut Flip'i yaparken açıkça daha yükseğe zıplıyor."

"Tanrım."

"Tamam, şimdi Olga Korbut ve yasaklı hareketi hakkında güzelce konuşabilirsin." Ludmilla Tourischeva'yı atlayıp doğruca Nadia Comaneci ve 1976 Olimpiyatları'na gidiyorum. "Biraz mükemmellik izleyelim, olur mu?"

Adını yazmaya başladığım anda Alex çıktı. "Tişörtündeki kız."

"Evet! Olimpiyatlardaki ilk 10 tam puanını aldı ve ardından altı tane daha aldı."

"Sanırım bunu duymuştum."

"Aptal olmayan ve aynı zamanda kafası kendi kıkında olmayan bir sporcu olarak, eminim istemeden de olsa Olimpiyat yılındaki harika performanslarla ilgili bir iki vinyet görmüşsünüzdür."

"Beni mükemmel tarif ettiniz."

"Tamam, daha fazla mükemmellik!" Nadia'nın mükemmel performanslarını içeren bir video açıyorum. Alex hâlâ eğilmiş, yakın bilgisayardan izliyor.

arkasındaki büyük ekran yerine. Dizi benimkine değiyor. Ayarlamasını bekliyorum ama o ayarlamayınca ben de , tenimin temasla ısınmasına izin veriyorum.

Video bittiğinde, sıfırlanmıyor. Gözlerime büyük bir hayranlıkla bakıyor. "Bu inanılmazdı."

Onun da görebilmesi çok güzel.

1980'ler Mary Lou Retton'dan güç ve ihtişam, yetenekleri ve sanatları için ödüllendirilen tüm Komünist ülkelerden ise metanetli bir uyumla geçer. 1990'lara sert bir dönüş yaparız ve Amerikalılar sahneyi hiç olmadığı kadar kontrol etmeye başlar.

Kim Zmeskal. Shannon Miller. Dominique Dawes. Kerri Strug. 1992 Barcelona takımı 1996 Muhteşem Yedili'ye kayıyor. Alex, Strug'ın ünlü tek bacakla atlayışını görmüştü ama ondan öncesini görmemişti. Ben de Dominique Moceanu'nun o meşhur anın gerilimini artıran alışılmadık düşüşlerini gösteren bir video buldum.

"Daha sonra hikaye, ekipmanların doğru ayarlanmadığına dönüştü - bu yüzden düştüler," diyorum, hikayeyi çok teknik olmadan anlatmaya çalışıyorum. "Kurallar Bela Karolyi'yi pistten uzak tutuyordu ve genellikle her ikisi için de tonozun yüksekliğini ve tahtanın mesafesini o ayarlıyordu. Bu gerçekten doğru mu yoksa sadece sınır ya da kötü şans mı emin değilim ama olan buydu. Gerçek zamanlı olarak, prime time'da, ev sahibi ülkede, süper dramatik ve inanılmaz."

"Vay canına. Evet." Alex şimdiye kadar Karolyi adını birkaç kez duymuştur - Nadia ve Mary Lou'yu eğiten ünlü antrenörler. Ayrıca 1990'larda birçok büyük Amerikalı jimnastikçiyi eğitmişler ve Larry Nassar iddiaları ortaya çıkınca emekliye ayrılmadan önce USA Gymnastics'i yönetmişlerdi.

2000'lerin başına gidiyoruz. Carly Patterson, Shawn Johnson, Nastia Liukin - Alex de bu hafta başındaki atletimi hatırlıyor, bu yüzden altın yıldız! - Simone Biles'in hakimiyetinden önce Gabby Douglas ve Aly Raisman dönemine.

Simone için "Bütün gün onun kliplerini izleyebiliriz," diyorum.

Alex şakayla karışık YouTube'daki kenar çubuğunu aşağı doğru kaydırır; burada Simone'un sayısız klibi, performansları, eğitim klipleri, öğreticiler ve daha neler neler vardır. Alex sanki zar atıyormuş gibi kaydırıyor. "İşte sadece ona ait olmayan bir tane. Eğer oynamasına izin verirse sabahın dördünde

aracılığıyla." "En İyi Kurtarışlar!" başlıklı bir videoya tıklar.

Kerri Strug'un atlayışıyla başlıyor. Parmak ucu kurtarışlarıyla devam ediyor ve ardından videonun yarısından fazlası kirişteki kurtarışlardan oluşuyor. Kiriş yanıkları yığılıyor ve gecenin eğitim kısmının bittiğini fark ediyorum. Yine de Alex artık Sunny ile jimnastik hakkında rahatlıkla sohbet edebiliyor olsa da, görünüşe göre onun da işi bitmemiş.

Gerçek zamanlı olarak bu kızların inanılmaz yeteneklerinin tadını çıkarıyor. Kaydettikten sonra bile.

Tabii ki, yaklaşık bir dakika kala ekranda Chellsie Memmel beliriyor. "İki çocuğu oldu ve sekiz yıllık emekliliğin ardından otuzlu yaşlarında bile antrenmanlara ve yarışmalara geri döndü." Elbisemin derin ceplerinde telefonumu arıyorum. "Bir bakayım-"

Ekranda görüşüm daralıyor çünkü Dünya Şampiyonu dönemindeki Chellsie'nin tam olarak hangi hareketi yaptığını fark ediyorum.

Ayakta duran bir Arap.

Alex'in fark etmeyeceğini umarak kaskatı kesiliyor ve bakışlarımı kaçırıyorum. Ama tabii ki fark etti. "Ne?"

Başımı sallıyorum ve o da videoyu duraklatıp bekliyor. Yutkunuyorum. Bu çok aptalca. Bu hareketi izleyemeyecek değilim. Bu, bir daha asla televizyonda yayınlanan bir jimnastik etkinliğini, hatta kendi arkadaşlarımı bile izlememem anlamına gelirdi - Sunny'nin bir yıldan uzun süredir ışınlama rutininde bir Arap var.

Gözlerine bakıyorum. "Kendimi yaraladığım hareket buydu." Dikkatlice nefes alarak videoyu geri sarıyorum ve yavaşlatıyorum. "Kör iniş. Nereye gittiğinizi göremezsiniz ve bazen farkına bile varmadan düşersiniz. Bu sefer fark ettim ama her şey çoktan kontrolümden çıkmıştı ve Mümkün olan en kötü şekilde dağıldım."

Gülümsüyorum, çünkü gözlerimin arkasına bastıran yaşların dökülmesini engelleyebilir. Alex son birkaç hafta içinde bana bir insan olduğunu göstermiş olabilir ama ben ona duygusal bir çöp yığını olduğumu birden fazla kez gösterdim. Ellerimi kucağımda birbirine bastırıyorum, parmaklarım titriyor. Chellsie'nin çırpınmasına, kirişe uzanmasına, gelmeyecek bir sopa umuduna ulaşmasına izin vermiyorum.

Kendimi Alex'e bakmaya zorluyorum. "Her iki şekilde de bir milimetre ve belki ben... belki burada olmazdım."

İşte.

Onun huzurunda ikinci kez bu kelimeyi duyduğumda gözlerim doldu.

benim durumumu tanımlamak için. İlki yeniden başlarken. Ve şimdi, nerede olduğumu düşünürken. Nerede olduğumu.

Kariyerim sona erdikten sonraki ilk haftalar ne kadar zor olsa da ve yeni şeyler denemenin tuhaflığı... *Burada* olmayı seviyorum. Hayatım boyunca tekrar eden bir karakterle bu yeni bölümde. Tüm bunların şaşkınlığı ve keyfi içinde. Değişen manzara, her yeni deneyimle ayaklarımızın altında kayan kumlar.

Daha önceki hayatım tekrar, mükemmellik, tam olarak neyin geleceğini, nasıl yapılacağını, nasıl bilmenin verdiği güvenle ilgiliydi. Bir rutine oturmuş olsak bile, kendimden ya da Alex'ten ne bekleyeceğimi hala bilemiyorum. Ve tüm bunların umudu, her yeni nefesin bir sonrakinin üzerine yığılması ve bir deneyim olarak adlandırılabilir kadar zaman kazanması sadece... heyecan verici.

Alex de yapıyor. Yüzde yüz.

Ellerimi daha da sıkarak kalçalarımın bastırıyorum, elbisemin kumaşı dizlerimin üzerinde düzleşiyor. Yine de parmaklarım titriyor, dudaklarım da titriyor ve bir hıçkırığı bastırmaya çalışırken sıcak bir gözyaşı dökülüyor.

Alex başparmağını yanağıma götürüp gözyaşımı durduruyor. En yumuşak dokunuşlarla köreltiliyor. ıslaklığı süpürüyor ama sonra sıcak bir şekilde yanağımda kalıyor. "Ağlama, Caroline."

Sesini duyunca gözlerim kucağımdan kalkıyor ve ağzında duruyor. Hiçbir gerginlik yok, dudakları parmaklarının yüzüme dokunduğu kadar yumuşak. Esnek - onlar için uygun kelime bu.

Esnek. Davetkar. Yakın.

Dikkatimi dudaklarından ayırıyorum ama sadece gözleriyle karşılaşabiliyorum. Çikolata kahvesi ve sıcak, yüzümü okumaya çalışıyor.

Parmak uçlarıyla tenim arasındaki gerilim artıyor. Kafam karışmış ve ağlıyorum ama bu puslu havada beni daha da yakınlaştırdığına yemin edebilirim. Dizlerimiz birbirine çarpıyor, tüylü minderler ve yerçekimi işlerini yapıyor. Alex'in diğer eli kucağımdaki çift yumruğu kavıyor ve kendi başıma atlatamadığım titremeyi .

Şu anda aramızda sadece birkaç santim var ve içimdeki her şey mesafeyi kapatmak istiyor.

Onu öpmek istiyorum.

Sonrasıyla ilgili tüm korkularımı bir kenara atmak istiyorum. Alex'le birlikte. Sunny ile. Nat ile. Bu yeni hayatımla.

Parmaklarındaki gerginlik daha da arttı ve şimdi gerçek bir

Yüzümün yan tarafını kavradı, parmak uçları saçlarımda gezindi.

Gözlerini, ağzını izliyorum, buna hayır demediğini teyit ediyorum.

Hiç kıpırdamadı. Geri çekilmedi. Onu yanlış anladığıma herhangi bir işaret vermedi. Tamamen sıcak, güçlü ve ten tene.

Sonuçlar asılı duruyor, öncesi ve sonrası arasında bir perde. Ve ilk defa umurumda değil.

Dudaklarım ayrılıyor. Eline doğru eğildim, kendi davetimle.

Alex'in güzel gözleri titreyerek kapanıyor ve aradaki mesafeyi neredeyse kapattığına yemin ediyorum. Ama o öpücük hâlâ ulaşamayacağım bir vaat.

Islak kirpiklerim birbirine değiyor ve ona doğru eğiliyorum.

Onun sıcaklığının ve seçimlerinin vaadine ve içimde çalkalanan arzuyu tatmin etmenin güvenliğine ve bunun getireceği sonuçlara doğru-

Bir anda garaj kapısı gürültüyle açılır ve ön kapı çarparak açılır. Birden fazla sandaletin toplu tokat ve adım sesleri giriş holünde yankılanır.

Lily Jane'in sesi bilincime çarpıyor. "Alex! Nat burada, Caroline'ı arıyor. O-"
Birbirimizden ayrıldık.

Lily Jane beliriyor, saçları ıslak, üzerinde benimkinden pek de farklı olmayan bir güneş elbisesi var. Her iki omzunun üzerinde ağzı açık bir çocuk duruyor: erkek arkadaşı Topps ve benim kardeşim.

Topps ucuz atlatmış gibi görünüyor.

Nat o kurşunu yutmuş ve nefes borusuna kaçmış gibi görünüyor.

Kahretsin.

Ayağa fırlıyorum, dizim sehpanın kenarına sertçe çarpınca su bardağım devriliyor.

Alex dizüstü bilgisayarını güvenli bir şekilde kollarının arasına alır. İtiş kakış arasında Chellsie tekrar harekete geçiyor ve başka bir talihsiz kız farklı bir hareket ve neredeyse düşmek için yeni bir yol bulmadan önce akrobatik bir kurtarışa düşüyor. "Erken döndünüz," diyor Alex, benim şu anda yapabileceğimden çok daha soğukkanlı bir şekilde.

Lily Jane'in gözleri kısılıyor, Nat'le birlikte büyük kardeş saçmalık detektörü protokolünü uygularken hafif bir klor kokusu bize doğru yayılıyor. Gözleri bizden kanepeye, kabuk ve kırıntılarla kaplı tabaklara, hoparlörlere, aramızdaki boşluğa, Alex'in göğsüne yaslanmış dizüstü bilgisayara, büyük ekrandaki aynalı videoya kayıyor - bir kız

uzun kollu bir mayo içinde, yerden bir metre yükseğe çekilmiş dört inçlik bir aparatın üzerinde zıplıyor.

Onların ikiz incelemesi altında, dizlerim sallanmama yetecek kadar yumuşuyor. Dökülen su masanın kenarından alt baldırıma ve ayak bileğime damlıyor. Başımdan aşağı bir kova soğuk su dökülmüyor ama onlara göz kırparken *yanlış bir şey yapmadığının* nihai resmi de olabilir.

Lily Jane sonunda, "Geçen hafta olduğumuz saatte geri döndük," diyor. Kaşları birbirine dolanıyor ve dudaklarından bir kahkahanın başlangıcı dökülüyor. "Alex, bu 'Agony' mi?"

Belli ki öyle. İkimiz de bir şey söylemiyoruz, kibirli prensler teke tek düello devam ettikçe daha da körü körüne hak sahibi oluyorlar.

Topps'un yanakları sanki bize acımış gibi astronomik bir şekilde kırmızıya dönüyor. Kardeşim ise herkesten daha şaşkın görünüyor, her ne kadar onun varlığı bir tür gotcha tipi yüzleşme beklediği anlamına gelse de. Basketbol sahasındaydı. Beni görmüş olabilir. Belli ki anlamış. Ve şimdi.

"Gösteri müzikleri eşliğinde jimnastik videoları mı izliyorsun?" Nat, sanki empresyonist bir tablodaki çizgileri tarifte olması gerektiği gibi eşleştirmeye çalışıyormuş gibi başını kısır bir açıyla eğiyor. "Neden?"

Alex'e dönüp bakmak istiyorum. Bir şey söylemesi için yalvarmak, Sunny'yle randevusu konusunda güvenine ihanet etmemi engellemek için. Belki Lily Jane zaten biliyordur ve eğer biliyorsa, keşke şu anda olduğu gibi ikiyle ikiyi bir araya getirse.

"Çünkü bütün havalı çocuklar böyle yapar," diyor Alex'in annesi garajdan içeri girerken. Babası da onu takip ediyor, ikisi de lacivert ve beyaz giymişler, sanki Northfield Country Club'ın resmi trivia gecesi üniformasıymış gibi. Belki de öyledir. Mutfağın yemek yenen kısmıyla Alex'le benim durduğumuz yerin tam ortasındaki insansız alanda duraklıyorlar; kardeşlerimiz bir şüphe duvarı oluştururken garip ve donmuş bir şekilde.

"Oscar, bir konuda yardımına ihtiyacım var," diyor Bayan Zavala ve Bay Zavala'nın bileğini arkasından kavrayıp onu koridora doğru sürükleyerek merdivenlerden yukarı kaçıyor.

Ortadan kaybolurlar ve Topps eve girdiğine pişman olmuş gibi görünür. "LJ, belki de bu gece eve erken gitmeliyim."

"Hayır, belki de sen kalmalısın ve Alex bunu çok rastgele açıklamalı.

sahne."

Topps kendisine söyleneni yapıyor ama bizi tamamen görmezden gelip tezgahta kalan pizzayı yemeyi ihmal etmiyor. Kutu yoldan çekiliyor ve yumuşak bir soru sorduğunu duyuyorum: "Bir beşlik?"

Alex'ten, seksiyonelin hacimli ayak izinde bıraktığımız çok belirgin, çok yakın çukurlardan uzaklaşıyorum. Sehpanın etrafından. Şimdi aramızda en az bir metre var ve onu çevremde görebiliyorum çünkü öne doğru ilerliyor, neredeyse dizüstü bilgisayarı kanıt olarak sunuyor.

"Bu tamamen utanç verici-"

Lily Jane gözlerini kısarak ağabeyine bakarken, "Tabii ki," diye cevap veriyor.

Alex derin bir nefes alır. "Yarın gece Sunny Chavez ile randevum var." Bana doğru başını sallıyor. "Caroline bunu ayarladı ve aptal gibi görünmemem için bana hızlandırılmış jimnastik kursu veriyor."

Ellerimi önümde kavuşturuyorum ve yanağım hâlâ onun dokunuşundan sıcak olsa da hem onaylayarak hem de rahatlayarak başımı sallıyorum. Umarım gözlerim hissettiğim kadar kırmızı değildir ve Alex'in başparmağı gözyaşlarımın izini gerçekten silmiştir.

"Bekle. Matematikten Sunny mi?" Topps, yetişkin boy sakalındaki pizza kırıntılarını temizlerken soruyor.

"Aman Tanrım, ona *hâlâ* aşık mısın?" Lily Jane gözleri parlayarak soruyor. "Uzun zaman önce onun hakkında sorular sorup etrafı kokladığını hatırlıyorum."

"Bana sormadı," diyor Nat. "Ve benim ona doğrudan erişimim vardı. Caroline aracılığıyla ama yine de." Nat'in bakışları bana kayıyor. "Siz kızların göl evinde garip davrandığınız şey bu muydu?"

Başımı salladım. "Artemis'le ne kadar eğlendiğinizi düşününce tuhaflığımızı fark edeceğinizi bile düşünmemiştik." Diğerlerinin ne demek istediğini anlayacağını umarak boğazımı temizliyorum ama tüm bunların, ürkemeyen, kızarmayan ya da başka bir şekilde, evet, tüm gününü Peregrine'in ablasıyla flört ederek geçirdiğini belli etmeyen kardeşim üzerinde hiçbir etkisi olmuyor. "Ve, şey, şimdi garip, yani sanırım başarısız olduk."

"Yalan söylemeyeceğim, jimnastik videolarının melodileri göstermesi, 'Hey, iki yıl önce aşık olduğum kız var ya? Tuzağa düştük!' Nat alay ediyor ve ben rahat bir nefes alıyorum.

Arka planda, "Stay with Me "nin başındaki korkunç çılgılık odanın içinde yankılanır ve Alex şarkıyı kesmek için hamle yapar.

", sanırım artık eve gitme vakti geldi. Caroline, hazır mısın?"

İlk tepkim Nat'e yürüyeceğimi söylemek oldu. Temiz havaya ihtiyacım olduğunu.

Ama aynı zamanda buradan mümkün olduğunca temiz bir şekilde çıkmam gerekiyor.

Neredeyse olanlardan uzakta. Bu konuda nasıl hissediyorum.

Alex konuda nasıl hissediyordur.

Uzakta.

İster beğenin ister beğenmeyin, Nat artık yüzde yüz daha az şüpheli ve A noktasından B noktasına gitmenin en kolay yolu gibi görünüyor.

Alex'e dönüyorum ve gülümsemeye zorluyorum. "*Yarın görüşürüz.*" gibi bir şey söylemeliyim. Ama bu, ben yokken Lily Jane'in sorularına davetiye çıkaracakmış gibi geliyor. Acaba raketinin bende olduğunu gerçekten biliyor mu?

Alex'in dudakları sıkı bir gülümsemeye dönüşüyor, dizüstü bilgisayarını avuçlarken beden dili kapalı. "Teşekkürler Caroline. Her şey için."

Lily Jane'in yanından geçip kardeşimin ön kolunu yakalıyorum, böylece benimle birlikte kapıya doğru dönüyor ve sonra gidiyoruz.

Geceye adım atıyoruz ve hava yağmur gibi yağıyor, ıslak/kuru elbisemin pürüzlü eteklerini toplayacak kadar sert esen rüzgara rağmen nem ağır. Etrafıma bakındığımda Nat'ın cipi ön tarafta görünmüyor ama Nat kaldırıma doğru sert bir dönüş yaptığında sormama gerek kalmıyor, yürüyoruz. Gökyüzünde şimşekler çakıyor, daha önce vaat edilen gök gürültülü fırtına nihayet gerçekleşiyor.

Normalde terliklerim, elbisem ve her şeyimle koşmaya başlar ve eve çoğunlukla kuru döndüğümünden emin olurum ama tam o anda gecenin yıkanıp gitme vaadi kulağa oldukça hoş geliyor.

Sokağın sonuna geldik sola dönerek parkın yanından geçip çıkmaz sokağımıza doğru ilerledik. Nat ellerini ceplerine sokmuş, alışılmadık bir sessizlik içinde, gözlerini yere dikmiş. Parkın etrafını saran gül ağaçlarının yanından geçerken gözleri kaldırımdaki çatlakları tararken bana gizlice bakmıyor. Kardeşim böyle değildir, Alex gibi. Sakin, düşünceli ve iç gözlemci.

Bir gök gürültüsü gökyüzünü sarsıyor. O zaman Alex'le olduğumu nereden bildiğini sormadığımı fark ettim. İlk düşüncem beni yürürken gördüğü yönündeydi ama ya daha fazlasıysa? Belki de Nat iş yerinde onunla yüzleştğinde Alex ona benim bildiğimden daha fazlasını söylemiştir. Belki de aralarında benim Sunny ve Peregrine ile olan mesajlaşmamdan farklı bir mesajlaşma vardır, kızlardan bahsetmiyorlardır ama iş yerinde başkalarının önünde söylenmemiş sözlerle doludur.

Alex'in Sunny'ye numarasını vermemin üzerinden yirmi dört saatten fazla zaman geçtikten sonra mesaj atmasına neden olan sözler.

Umudumu bu bekleme süresine bağlayamam. Tıpkı kanepede neredeyse olanlara tutunamadığım gibi.

Alex'in Sunny ile randevusu var.

Bu oluyor. Ve artık herkes bunu biliyor.

Nat'ın adem elması bir sonra sallanıyor. Sokağımıza sapıyoruz, evimizin önü karanlık ve boş. Babam henüz eve gelmediği için rahatladım. Ben de

Nat beni daha fazla sorgulamadığı için rahatladım. Artık her şey açığa çıktığı için rahatladım. Göğsümde, kafamda, tenimde yaşayan anılar dışında her şey.

"Caro, Alex'e Sunny'yi gerçekten sen mi ayarladın?"

Duygularım içimden çıkıp boğazımın sıkışma noktasına doğru akıyor. Başımı sallıyorum.

"Herhangi bir sebebi var mı?"

"Birbirleri için mükemmeller."

Nat ellerini ceplerine soktu. "Yıllarca gerçek anlamda mükemmelliği arayan biriyle konuştuğumun farkındayım..." Derin bir nefes almadan önce bana bakıyor. "Ama mükemmelin her zaman en iyisi olmadığını hiç düşündün mü?"

Bir anda duruyorum. Tüm bunlardan sonra, *benim* daha iyi bir eş *olduğumu* mu ima ediyor?

"Hayır, yapamazsın." İnatçılığımın birlikte öfkem de alevleniyor. "Benimle bir şey yapmaya kalkarsa Alex'in dizlerini kıracağını söyleyip sonra da duygularımı umursuyormuş gibi çöpçatanlık yapma kararımı sorgulayamazsın."

Nat'ın kollarını iki yana açmasını, başını geriye atmasını ve verandanın ışıklarını yakacak bir tepki vermesini bekliyorum. Ağabeyimin büyük tepkileri. Ama o da benim kadar durgun, sesi sakın, yazdan kalma bronz yüzünün sakın çizgilerinde her zamanki basmalı düğme tavrından eser yok. "Hem bu hafta başında hem de bu gece öyle tepki verdim çünkü karanlıktaydım. En kötüsünü düşündüm çünkü *ikiniz* de antrenman planlarınız hakkında sessiz kalıyordunuz. İkinizin de sessiz kaldığını ve bu konuda yüzüme karşı yalan söylediğinizi söylemeye gerek bile yok."

Nat duraksıyor ve ben de başımı sallayarak evet, söyledim diyorum. Ona yalan söyledim, kendime yalan söyledim ve kanepede geçirdiğim o birkaç saniye içinde ortaya çıkan her şeyi içime attım.

"Kısmen kışkırdığım için kızdığımı kabul ediyorum," diyor Nat. Bu kez gözleri kaldırımın kenarı boyunca uzanan gümüş . "Ben ağabeyim. Yardım için bana gelmen gerekirken sen ona gittin."

Hay aksi. Nat yardım etmeyi teklif etti - daha çok amigoluğu patates kızartmasıyla birlikte boğazıma tıkmaya çalışıyordu, ama onun bakış açısından, bu kesinlikle bir nezaket olarak gördüğü bir şeydi.

"Belki de," diyor, "kendimi daha iyi hissetmek için, satın almamak için nedenler aradım ve... şey, diz kapaklarından daha fazlasını mahvetmeyi teklif etmiş olabilirim."

Ellerimi yüzüme bastırıp saklanmak istiyorum ama yapamıyorum.

"Peregrine'in değil de Alex'in evine gittiğini fark ettiğimde de en kötüsünü düşünmüştüm."

Ben sessizim. O haklı. Ve onun haklılığının sakın ve düzenli bir şekilde sunulmasından dehşete düşüyorum. O hiçbir zaman babam gibi olmadı; hep annem gibi oldu. Annem küstah ve orta parmağını sallayarak yürüyor, babam ise ağaçtan çok uzağa düşmedi. Şimdi onun gölgesinde duruyorum, ay onun arkasında. Ve tepkisi o kadar dramatik ki, normal ölçeğiyle telgraf bile çekmiyor. "Dinle, yüksek sesle söylemek zorunda değilsin ama şimdi her şeyi anlıyorum."

Tamam, şimdi ellerim yüzümde.

Nat benimle yüzleşmekten, Alex'le yüzleşmekten ve beni takip ... en azından anlıyormuş gibi görünmeye mi geçti?

"Bak, eğer onunla antrenman yapmaya devam etmek istemiyorsan, bunu karşılamana yardımcı olurum ve tenis ya da başka bir şey yapmaya devam etmek istiyorsan seninle antrenman yaparım." Anlıyor. Tamamen anlıyor. Ve bu konuda incelikli davranıyor. "Eğer onunla sadece takılmak için antrenman yapmak istiyorsan, söz bu işin dışında kalacağım. Gerçekten. Sana bunu sormayacağım. Ona sormayacağım. Zorlamayacağım."

Boğazım yine doldu, sıcak gözyaşlarım kirpik çizgime baskı yapıyor, parmaklarımın baskısı kardeşimden, aydan, bakmak için perdeleri geri çeken koltuk meraklılarından elimden geldiğince koruyor.

"Bazen bunu gösterme konusunda annem kadar kötü olduğumu biliyorum ama seni seviyorum ve başarılı olmanı istiyorum. Ve, bilirsin, kaslı arabaları olan ve şehir kulübüne erişimi olan adamlar tarafından baskı altına alınmamanı, arkadaşım olsa bile." Geçen geceki duruşunun bir tekrarı ama şimdi farklı hissettiriyor. Diğer her şey gibi. Nat başımın tepesini kendi basket toplarından biriymiş gibi avuçluyor, sanırım daha nazıkçe, ama niyet aynı, *seni yakaladım*. "Ama sana baskı yapılmadı. İkinizin de yüzünde bu çok açıktı."

İkimizin de yüzü mü? Alex ne istiyor? Sadece ne dediğini biliyorum:

Sunny'ye uzun süredir aşık olduğunu doğruladı.

Yeniden takdime evet dedi.

Buluşma ödeme planına evet dedi. Randevuya evet dedi.

Ve yine de... birkaç dakika önce onu öpmeme izin verirdi. Sanırım. Eylemler kelimelerden daha yüksek sesle konuşur, ama eylemi asla tamamlamadık, Sadece hazırlık. Ve ondan sonra, Sunny ile randevusunu onayladı. Alenen. Bu da bir seçimdi, bir eylemdi.

Her şeyi bir kenara bırakıp ona sorabileceğimi biliyorum. Sorabilirdim. Ama hepimiz el-top koordinasyonunda ne kadar berbat olduğumu biliyoruz - muhtemelen kırk beş kiloluk duygusal karmaşa torbamla Alex'in çok yakışıklı kafasını koparırdım.

Gözlerim Nat'in yüzüne kayıyor, bizi nasıl gördüğünü açıkça ifade etmesini umuyorum, orada donup kalmışız, dokunmuyoruz, havada gerçek bir "Acı" dolaşıyor.

Yapmıyor. Onun yerine yüzünde bir gülümseme beliriyor, kendinden emin bir şekilde çenesini geriye doğru eğiyor. "Ve... eğer her konuda fikrini değiştirirsen ve onu dizlerinden vurmamı istersen, yaparım. Şaka yapmıyordum."

Nat dönüp arabaya doğru yürüdü. Beni, Alex'in dokunuşunun fısıltısı yüzümde hâlâ sıcakken, düşüncelerimle birlikte ay ışığında ve sürünen gölgelerde bırakarak.

Ve fırtına kapısı pnömatik bir şekilde kapanırken, gökyüzü açılır ve sonunda yağmur yağar.

Cuma günü uyandıgımda, daha fazla yağmur sesi duydum. Şiddetli yağmur. Ruh halime uyuyor- kasvetli ve karanlık, şafak sökmüş olsa bile.

Tökezleyerek mutfığa girdiğimde Nat'i yumruğu büyüklüğünde bir çörek yerken buluyorum. "CAWFEE BUZDOLABINDA."

Elinde yarı içilmiş, üzerinde kayak yapmaya yetecek kadar krema olan büyük bir Frappuccino ile buzdolabına doğru ilerliyor. Kapıyı açıp kendi soğuk içeceğimi bulduğumda -tabii ki üzerine Nat'in adı karalanmış olsa da- ani kafeinli nezaket nöbetine bir açıklama getirecek kadar çörek yutuyor. "Bizi eve gönderdiler. Bardaktan boşanırcasına yağmur yağarken zemin çalışması . Ama tam gün için ödeme yapılacağını söylediler ve bu kahvaltıya yirmi dolar vermeye değmiyorsa, ne değer bilmiyorum."

Pipetimin üzerindeki kâğıdı yırtıyorum ve mükemmel hindistan cevizi sütlü soğuk demleme mutluluğundan derin bir nefes çekiyorum. "Hiçbir şey için para kutlamanıza beni de dahil ettiğiniz için teşekkürler."

Nat sanki pastırmalı bir kahvaltı sandviçi değil de onu sipariş ettiğini yeni fark etmiş gibi çöreğini inceliyor. "Dün gecedен sonra biraz canlanmaya ihtiyacın olduğunu düşündüm."

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Bu konuşmayı yapıyor muyuz? Mesela, Nat eve gönderilmeden önce Alex'i Northfield'da gördü mü? Dün gece hakkında konuştular mı? Ve tam olarak *ne* hakkında konuşmuş olabilirler? Nat dünyadaki en kurnaz insan değil. Benim duygularım, Alex'in duyguları ve Alex'in bu akşam Sunny'yle randevusu hakkında incelikli bir konuşma yapmak isteseydi... bu konuşma muhtemelen kardeşlerimizin öpüşmeye varabilecek bir duruma girmesinden daha utanç verici olurdu.

Yani, en azından *benim* aklım oradaydı.

"Ee..." diyor Nat, çöreğin bir kısmını koparıp bana uzatarak. I

paylaşmasına şaşırmış olsam da geri çevirmeyeceğim. Belki de zaten kahvaltılık sandviç yemişti ve bu da sonradan aklına gelen bir şeydi. "Randevu bu gece mi?"

Ağzım çöreklerle dolu, başımı sallıyorum. "Ve... bu senin için sorun değil mi?"

Omuz silkip çiğnemeye devam ediyorum.

Nat'in gözleri Northfield onaylı kasketinin altından kısıılıyor. "Peki bugün onunla antrenman yapacak mısın?"

Dün gece Nat bu işe karışmayacağını söyledi. Hatırlatarak onu zor durumda bırakabilirim ama fark etmez. Kendime sormam gereken tüm soruları bana soruyor.

"Yani, öyle mi?" Eğer bu tenis işini gerçekten yapacaksam, alabildiğim kadar pratik yapmalıyım. Ayrıca, dün gecedен sonra normal davranmazsam, Alex onu öpmeyi benim kadar çok istediğimi anlar mı? Cehalet mutluluktur.

Şaşkınlıkla Nat'in dudakları şekerden kabuk bağlamış yarım bir gülümsemeyle yukarı kalkıyor ve çöreginin geri kalanını bana doğrultuyor. "Sen gerçekten de cezalandırılmak için obursun."

Yutkunuyorum. .

Yine de düşününce, Nat'in Burger Fu'da aramızda oturan fil metaforunu çalması gibi bir şey bu. Belki de Alex'le aramdaki fili görmezden gelmek istemiyordur.

Belki de ondan tamamen kurtulmak için fili yemek istiyorum.

Alex mesajla, yağmur yüzünden antrenmanımızı iptal etti. Hafta sonu için bana ev ödevi olarak bazı alıştırıcılar verdi.

Baş parmağımla onaylıyorum.

Randevuyu konuşmuyoruz. Ona iyi şanslar bile dilemiyorum.

Neyim var bilmiyorum. Ama yağmurun beni koruduğunu biliyorum. Bu bir ruh hali, mükemmel ve tüm hafta sonu boyunca devam ediyor. Aynı anda sıcak, yapışkan ve nemli, basınç değişimi prefrontal korteksime bir mengene uyguluyor ve sıkıca tutuyor. Baş ağrısını Peregrine ve benim randevuyu birlikte beklemek için yaptığımız planlardan vazgeçmek için kullanıyorum.

Cuma günü Cumartesi'ye, ardından Pazar'a yayılırken ve yağmur

Windows, Sunny bana mesaj atmıyor. Alex mesaj atmıyor. Peregrine bile iyi yerleştirilmiş bir "Duydun mu?" ile beni dürtmüyor.

Pazartesi günü öğle yemeğinde yağmur dinmişti ve ben telefonuma , acaba bozuldu mu yoksa ikisi o kadar iyi anlaştılar ki zaman-mekan sürekliliğini mi kırdılar ve ben farkında olmadan negatif uzayda tek başıma mı yüzüyorum diye merak ediyordum.

Tabii sonra Nat işten eve geliyor ve bir paket dondurulmuş tavuk nugget'ın dörtte üçünü mikrodalgada pişirmeye başlıyor. Tenis kıyafetlerimle mutfağa girdiğimde bana ketçabı bitirip bitirmediğini sormasını bekliyorum (ben bitirmedim ama babam) ve onu tezgahın başında durmuş nuggetları kuru kuru yerken buluyorum (ew). Tek kelime etmeden temiz bir su şişesine birkaç buz küpü atıyorum ve doldurmaya başlıyorum, buz sıvının basıncı altında çatırdıyor ve bir başka sahte Nalgene'in kenarlarına çarpıyor.

Nat yutkunuyor ve öksürüyor ama yenilgiyi kabul edip kendi suyunu almak yerine bir an durup boğazını temizliyor. "Sunny'den haber aldın mı?"

Başımı
sallıyorum.

"Alex?"

Başımı sallıyorum.

Nat ayaklarının üzerinde kayıyor. Ve bir kez olsun fazladan çaba gösterip bana sordurtmadı. "İşteydi ama bundan bahsetmedi. Hem de hiç." Nat kıyafetlerimi fark etti. "Onunla buluşacak mısınız? Şimdi mi? Hâlâ mı?"

Başımı sallıyorum. Su şişesinin kapağını sık.

Nat bir tavuk nugget'ını inceliyor. "Okula gitmemi ister misin? Ekstra stadyum merdivenleri için her zaman iyiyimdir."

Muhtemelen Northland stadyumunun tepesinden tenis kortlarını mükemmel bir şekilde görebilirdi. Aslında, pistin ya da sahanın hemen hemen her yerinden.

Yutkunuyorum, başımı sallıyorum ve üst kolum, göğüs kafesim ve koltuk altım arasına sıkışmış olan raketi orijinal konumundan aşağı kaymış olarak yeniden ayarlıyorum. Burası benim kazdığım mezar. Arkadaşlarıma tuzak kurdum ve bu süreçte birine oldum. Bununla başa çıkabilirim. Halledeceğim.

Nat tabağını tezgâhın üzerine koydu. Gözlerini üzerimden ayırmıyor ama ben onlarla buluşmak yerine birdenbire çok sevdiğim Nike ayakkabılarımın ayak parmaklarına bakıyorum. Sonunda kavga etmeden gitmeme izin verdi. "Tamam, bana ihtiyacın olursa mesaj at."

Bu, bir insan olarak duygularım söz konusu olduğunda kardeşimin şimdiye kadar gösterdiği en ince davranış olabilir.

Vardığımda Alex oradaydı; temiz bir atlet giymiş, sahaya çıkmış, çantası bankın üzerinde, çantasını karıştırıp top kutuları, el havluları, raket bantları çıkarırken yüzünü gölgeleyen bir mavi şapka daha (bu seferki KU logolu).

Sahaya doğru ilerlerken kalbim tempolu bir yürüyüşün nispeten normal ritminden tüm gücüyle çarpmaya başlıyor. Dizlerim yumuşuyor ve her şey ağır geliyor. Sanki zamanı ve mekânı zorluyormuşum gibi. Yine de buradayım, korkak değilim, en iyi arkadaşlarımdan biriyle randevusundan sonra kalbimin iki kez atmasına neden olan bu çocukla yüzleşmeye hazırım.

Emma Woodhouse'un Knightley'e hitap ederken hangi noktada bayılacak gibi hissettiğini gerçekten merak ediyorum. Çünkü ben *oradayım* ve Jane Austen bunu açıkça belirtmemiş.

"Hey," diye yumruk atıyorum, böylece ilk hamleyi ben yapmış oluyorum. Zayıf ve zar zor yere düşüyor, çünkü hala sahaya ulaşmak için çitteki küçük koşudan geçiyorum.

Ama Alex yine de duyuyor.

Yukarı bakıyor.

Yüzünde bir gülümseme beliriyor ve sanki beni gördüğüne sevinmiş gibi.

Sanki son görüşmemizde onu öpmek istediğimi belli etmedim.

Sanki bütün hafta sonu ona mesaj atmaktan

kaçınmamışım gibi. Bugün. Sanki... normal miyiz?

Gamzeleri göz kırpmıyor. "Hey, hafta sonun nasıldı?"

Ondan birkaç adım ötede ilerleyişimi durdurdum. Su şişemi bankın diğer ucuna koydum. "Um, iyi mi?"

"Antrenman yaptın mı? Ödevini yaptın mı?"

Başımı sallıyorum. Patlayan fırtınalar ve baş ağrıları arasında, yaptım. Koştum, raketi ve topu parka götürdüm, bir duvar buldum ve tam olarak onun dediğini yaptım. Onu görmediğim her gün.

"Güzel, çünkü senin için bir şeyim var."

Beklemediğim bir şey daha. "Benim için mi?"

Alex başıyla onaylıyor, yan cebindeki fermuarı açıyor ve zımbalanmış bir paket çıkarıyor. "Northfield Şampiyonası için evraklarınız." Yüzünde mahcup bir gülümseme beliriyor. Belki de uzay-zaman sürekliliğinde bir yırtık *vardır* ve biz

Sunny ile yemeğe gitmediği alternatif bir evrende. Ya da gitmediği. "Artık resmisin. İki hafta sonra ilk turnuvanda olacaksın."

Kağıt aramızda asılı duruyor. Ben almadım. "Ya... ya hazır olmadığımı karar verirsem?"

"Eğer oynamak istemiyorsanız, sorun değil. Bu sadece rakipleriniz için bir bye olacak. Girişiniz sizi yine de içeri sokar." Sonra da ekliyor: "İstersen gelip maçlarımı izleyebilirsin. Ve bir arkadaşımı getirebilirsin. Avantajlar."

Gülümsemem dalgalanıyor ama kâğıdı kapıyorum. "Tamam, peki şimdi ne olacak?" "Önümüzdeki iki haftayı oyun simülasyonu yaparak geçireceğiz, olan bu." Başımı salladım. "Tamam, hadi yapalım."

Antrenman bitiminde Alex'le arabasına doğru her zamankinden daha yavaş . Ayrıca her zamankinden daha uzun süre oynadık - saat dört buçuktan ziyade beşe ve Northland'in ön bahçesi ile caddenin karşısındaki Eomma arasında trafik de buna uygun olarak artıyor.

Giriş evrakını uçup gidecekmiş gibi tutuyorum, gözlerim zımbalanmış sayfaları kavrayışıma sabitlenmiş, çoğunlukla Alex'e bakmamak için. Tabii ki fark eder. Tabii ki fark eder.

"Harika olacaksın, Caro. Maçlarım çakışmamalı, böylece seni izleyebilirim." Şapkasının altından bir gamze parladı. "Harika olacak."

Ve o zaman anladım ki... haklıydı, ben onun arkadaşayım. Teniste. Bunu birlikte yaptığı arkadaşısı benim. Yalnız değil.

Kalbim titriyor ve ona susmasını söylüyorum. Alex Zavala söz konusu olduğunda işler benim için ancak bu kadar iyi olacak. Eninde sonunda kalbime bunu yaptıran başka biri olacak ve özlemim sona erecek. Ulaşılamayan Liv Rodinsky'den beklenmedik şekilde ilginç Artemis Liu'ya atlayan Nat gibi olacağım. Bulutlar dağılacak, güneş parlayacak ve ben aniden sebze yemek ve iki kişilik kano kullanmakla eşdeğer ne yapıyorsam onu yapıyor olacağım. "Cuma nasıldı?"

"Oh... um, iyi. Eomma bir parti için doluydu, biz de kendimizi Burger Fu'da bulduk."

Sunny'nin adını söylemiyor. "Birine Caprese-ve-arugula salatası, sana da bir Bunny Fu Fu?"

Alex bana bakmıyor. "Aslında, her ikisi için de salata."

Hah. Belki de erkekler bir kızdan hoşlandıklarında sebzelere yöneliyorlardır. Birisi bunu incelemeli.

"Güzel." Kendimi arkadaş bölgesine geri dönmeye zorluyorum ve göğüs kafesine dirsek atıyorum. "Cathy Rigby'nin tüm kariyeri hakkında bildiklerini ona anlattın mı?"

Olimpiyatlardan Broadway'e?"

Kanepesinde olanlara tekrar dalmakla ilgili tüm korkularım onun anında gülmesiyle yok oluyor. "Hayır. Aklıma bile gelmedi ama gelirse hazır olacağım."

Bir sonraki randevuyu *hiç* ima etmedi. Ya da birlikte geçirilen zamanı. İstedğim buydu, kendime hatırlatıyorum.

Gözleri benimkilerle buluştu. "Teşekkür ederim."

Başka tarafa bakıyorum. Artık o güzel kahverengi gözlerin tadını yakın mesafeden çıkarabileceğimden emin değilim. "Tabii ki."

Arabasının önünde durur. "Hey, seni eve bırakmamı ister misin?"

İstiyorum. Ama yapmadım. Ben daha başımı sallayıp çıkamadan Alex'in telefonu *çalmaya* başlıyor. İkimiz de o kadar şaşıyoruz ki çantasından çıkarıp ekrana bakıyor ve Sunny olduğunu görüyoruz. Alex'in kulakları hemen kızarıyor ve bu benim rolüm olduğu için kaşlarımı oynatıyorum dudaklarımı bilerek bükerek omzuna hafifçe vuruyorum. "Yarın görüşürüz."

Anlaşmamız tamamlandı. Başarılı oldu. O işini yaptı. Ben de benimkini yaptım. Bundan sonraki her şey bir sonuç.

Eve doğru yürürken duygularım karmakarışık. Hava gülünç derecede sıcak, asfaltın üzerinde kabarcıklı dalgalar geziniyor, ama omurgama bir ürperti yerleşti ve mideme doğru akıyor. Bir anda üşüdüğümü ve bulanıklaştığımı hissediyorum.

Alex ve Sunny dışarı çıktılar ve şimdi Alex onu arıyor. Muhtemelen bir akşam yemeğinde buluşacaklar ve bu buluşmanın tatlılığı karşısında on metrelik bir alanda bulunan herkes şeker şokundan düşecek.

İstedğim şey buydu. Ve elimde, şimdiye kadarki en mükemmel eşleşmeyi yapmanın övünme haklarının yanı sıra anlaşmadan ne elde ettiğime dair evraklar var.

Yeni bir başlangıç.

Gül ağaçlarına ve ötesindeki parka doğru ilerlerken, basketbol sahasında Nat'i görüyorum. Onu gördüğümde içimdeki garip sıcak-soğuk hissi yatışıyor ve kalp atışlarım hızlı ama tahmin edilebilir bir ritme giriyor. Gerçekten istemeden de olsa park sınırını geçip

imenlikten avluya doğru.

Tek başına basket atmadığını çok geç fark ediyorum. Bir ortağı var, bana iki kez baktıran siyah saçlı bir ocuk.

Kıyafetler doğru değil. Yapısı da değil. Ve parkın karşı ucundaki dört noktalı otoparkta mavi bir Challenger ya da aslında tek bir araba bile yok.

Ryan Rodinsky?

Belki de yeni bir spor öğrenen tek kişi ben değilimdir.

Ryan önce beni fark etti ve el . Bu mkemmел bir popüler ocuk hareketi. -Ben onun hakkında, muhtemelen onun benim hakkımda bildiğinden daha fazla şey biliyorum ama o en azından aynı seviyedeymişiz gibi davranan cana yakın bir popüler.

"Caroline, hey," diyor topu göğsüne bastırarak. "Ne var ne yok?"

"Neyin var senin? Burası stadyum merdivenlerine benzemiyor." Bildiğim kadarıyla bu onların tek gerçek etkileşimi, Nat bunu Ryan'ın ablasıyla konuşmak için bir bahane olarak kullandığından beri devam ettirdikleri bir şey.

Ryan sırtıyor ve omuz silkiyor, topu iki avucunun arasında sıkıyor, dirseklerini yana doğru açıyor. "Ben tek hünerli bir midilli değilim. Oynamayı severim."

Kardeşime bir bakış attım. "Onu işe alıyorsun." "ocukta yetenek var. Ve forvette daha fazla derinliğe ihtiyacımız var." Forvet. Alex'in pozisyonu.

Futbol sahasında neredeyse birbirlerinin yerine geçebilirler, ancak basketbolda Ryan'ın derinlik tablosunda Alex'in yanına yaklaşabilmesi için yaklaşık yirmi kilo, altı in ve çok fazla saha süresi eklemesi gerekiyor. "Hey, Ryan, kardeşimi bir saniye ödünç alabilir miyim?"

"Elbette," diyor ve otomatik olarak turnike gibi görünen bir atış için potanın altına doğru dripling yapıyor.

Nat tek kelime etmeden benimle kortun kenarında buluştu. "Hey, Northfield Tenis şampiyonası'nı biliyor musun?"

"yle mi? Pazar günü getirecekleri bira kamyon dolusu mal için hazırlık olarak bu hafta buradaki her yatağı tek tek otlatmamızı istediler. Sonra da taze çakıl taşları ve ışıklar dizip ampulleri test edeceğiz. Gelecek hafta için korkuyorum. Sence bira hafta erken bırakmalı mıyım? Bilirsin, dizlerimi kurtarmak için?"

Durumunu görmezden geliyorum. "Peki, bu konuda." Paketi ona doğru uzatıyorum. "Alex beni yeni başlayanlar grubuna soktu. Bir arkadaşımızı getirmemize izin var.

- "Benim artı birim olmak ister misin?"

Nat geçen hafta bir şekilde keşfettiği nüansı geliştirmeye devam ediyor ve bana cevap vermeden önce tüm giriş tanımını ve kuralları taramak için zaman ayırarak kağıdı elimden alıyor. "Çok nazikti."

Ses tonunu okuyamıyorum. "Öyleydi. Ee... var mısın?" Babama sorabilirim. Olga. Peregrine. Sunny'ye. Ama içimden bir ses Nat'in orada olmasını istiyor. Bunun nedeni, Alex'le takılmak yerine gerçekten çok çalıştığımı görmesini istemem mi, yoksa skor ne olursa olsun bana olduğu gibi söyleyecek birine ihtiyacım olması mı bilmiyorum.

Ama belki de o benim tercih ettiğim tampondur. Kalbim ve Alex arasında durabilecek ve aynı zamanda yanımda olacak biri. Nat bir an düşündü, gözleri gölgeliydi. Taahhüdünü özetlemek ve çok fazla olmayacağını vurgulamak üzereyim - Cuma günü bir maç, Cumartesi günü bir sonraki maç veya kaybedenler grubu. Belki Pazar günü bir şeyler olabilir ama pek olası değil. Pazar gecesi benimle turnuva sonu galasına gelmek zorunda kalmayacaktı. Hatta hiç gitmeyebilirim bile.

"Elbette," diyor Nat. Bu kadar olduğunu düşünerek giriş kağıdını geri çalmaya çalışıyorum, ama onu benden uzaklaştırıyor. "Ama bir şartla."

Kardeşimle bir anlaşma söz konusu olduğunda bu asla iyi bir ek değildir.

"Sana yeni bir raket almama izin ver." *LJM*'yi raket sapımın dibinde. "Ödünç parçaları aşmışsın." Bu beklenmedik bir şey.

"Benim için sorun değil. Kimse ödünç olduğunu bilmiyor-"

"Biliyorum. Ve sana yeni bir raket almama izin verirsen gideceğimi söylüyorum. Aynen bunun gibi olabilir, umurumda değil. Eğer bunu yaparsan, doğru düzgün yapalım." Yüzümde saklayamadığım bir şaşkınlık belirliyor ve Nat bunu okuyor. "Bu bir 'yakalama' değil. Bana borçlu olmayacaksın. Bu... yapabileceğim bir şey. İzin ver yapayım."

"Um. Tamam."

Saatini kontrol eder. "Şimdi çıkarsak akşam yemeğinden önce halledebiliriz."

"Peki ya Ryan?"

Nat sadece döner. "Hey, Rodinsky, gitmem gerek. Stadyum merdivenleri yarın mı?"

Ryan yine, "Elbette," diyor ve geçen yılki birinci sınıf mezuniyet balosu kralı gibi sırtıyor - ikinci sınıf tacı muhtemelen çoktan çantada keklik.

Ama sonra, Nat koşarak suyunu ve ekstra topunu almaya giderken, Ryan bana sol sahadan bir falsolu top fırlattı. Tamam, bu benzetmenin tam olarak uymadığını ve şu anda elinde basketbol topu tutan bir futbolcu olduğunu biliyorum, ama işe yarıyor. Söz veriyorum. "Hey, Caroline... Peregrine nasıl?"

Duruyorum. Ryan orada durmuş topu tekrar sıkıyor. Bu kez kendine olan güveni boyu ve pırıl pırıl gülümsemesiyle destekleniyor, zavallı topu ezerken içindeki gerginlik parmak uçlarına ve avuçlarına aktarılıyor.

Hayata tutunmaya çalışıyor. Ama aynı zamanda kendi savaşını da vermiyor.

Ne diyeceğimi bilemiyorum - Peregrine'in onun hakkında gerçekten ciddi olup olmadığından emin değilim. Ben de bunun onun sorunu olduğunu, onun değil. "Neden ona kendin sormuyorsun? Sende numarası varmış diye duydum."

Şu anda kiminle çıkıyor olması gerektiğini unuttum - sanki birinci sınıf amigo kızlarının her biri yıldız futbolcuyla sıraya girmiş gibi. Ama Ryan utandıysa bile, bu başka bir duygu tarafından bastırılıyor: korku.

"Var. Ama kullanmak için çok korkuyorum."

Ryan'ın *bunu* kabul etmesine şaşırdıysam da Nat şaşırmadı. Aslında, sinirlendi. "Eğer bir kız sana numarasını verirse, onu kullanırsın. Hemen." Ryan başını eğiyor ve Nat gözlerini kısarak ona bakıyor. "*Bekle*. Ne zamandır sende?"

"Um..." Ryan beceriksiz.

Ryan -popüler, yakışıklı, iyi çocuk Ryan- Batı'nın Kötü Cadısı tarzında çatlak asfaltın içinde erimek ister gibi bakarken, "*Mart*," diye cevap veriyorum. "Mart'tan beri var."

Nat şimdi sinirlenmiş, hayal kırıklığına uğramış ve kızmış bir halde, "Ah, Tanrı aşkına," diye bağırıyor. "Korkman gereken siyah ruj değil, onu beş ay boyunca oyalamış olman. Tanrı aşkına, dostum."

Nat, Ryan'ın telefonunu banktan alıp ona fırlattığında ben bile şok oluyorum. Ryan topu bırakıp telefonu yakalamak için eğiliyor.

Nat ona doğru yürüyerek, "Aç şunu," diye emrediyor. Ryan açar ve Nat hemen geri alır, aşağı kaydırır ve yazmaya başlar.

Sadece bir saniye sürüyor, ama sonra Nat'in işi bitiyor. *Gönder* tuşuna basıyor ve telefonu Ryan'a geri fırlatıyor. "Al bakalım, açılış gambiti. Bir şey değil."

Ryan'ın dudakları "onun" gönderdiği mesajı okurken aralanıyor. "Hey, kahve içmek ister misin?"

Nat, Ryan'ı parmaklıyor. "Bir şey değil, evlat."

k uçup gidiyor. Her gün Alex'i arıyorum ve Sunny hakkında konuşmuyoruz.

Bunu açıklayamıyorum ama *haftalardır* odak noktam olan Sunny ve Alex'in çıktığı fikri şu anda düşünmek ya da konuşmak istediğim en son şey.

Daha fazla çıkıp çıkmadıklarını bilmiyorum.

O randevulardan bir tür kız-erkek arkadaş ilişkisine geçip geçmediklerini bilmiyorum.

Hiçbir şey bilmiyorum.

Sunny ile bu konuda konuşmadım. Peregrine'le de. Sanki bundan hiç bahsetmemek için bir anlaşma yapmışız gibi. Ve bu iyi bir şey. Bu arada ben de Alex'le duble caprese salataları ve paylaşılmayan jimnastik bilgileri hakkındaki ilk konuşmamız dışında bu konu hakkında konuşmadım.

Şanslıyım ki Alex'in kurduğum zoraki tuzaktan dolayı tamamen utandığı düşünülürse, haftada onu görmeyi garantilediğim on saat boyunca bu konuyu gündeme getirmesinin neredeyse hiçbir yolu yok.

Ve bu da iyi.

Alex, güneş ışığı, egzersiz. Gün içinde ve gün dışında. Oldukça iyi bir kombinasyon.

Cuma günü, cehaletim resmen sona erecek. Muhtemel bir son. Kızlarla saat altıda Eomma'da buluşmak üzere plan yaptık - özellikle tenisten sonra eve gidip duş almak için biraz zaman istedim çünkü restoranın dışarıda oturma yeri yok ve kokmuş benliğimi yemek salonlarına park etmeyeceğim. Hayatta olmaz.

Bu arada, günümü kurulumumdaki mükemmelliği duymak için kendimi hazırlayarak geçirirken, Alex'ten sürpriz bir mesaj aldım.

Bugün antrenman için Northfield'a gelmek ister misin?

Aynı saatte. Seni alabilirim.

Kafamda hızlıca bir hesap yaptım ve sonuca vardım.

Daha uzakta, hızlı bir duş almak için eve gidebilmeli ve yine de restorana zamanında varabilmeliyim. Tabii. Ama yürüyebilirim. Sonra, saat ikiye kadar Koç Bev'le dersi olduğunu bildiğim için ekliyorum: Zaten oradasın. Olduğun yerde kal!

. Saat iki buçukta personel kapısında buluşalım.

Yeni raketimi alıyorum - Lily Jane'inkinden biraz daha küçük ve çok iyi çalışıyor, *teşekkürler Nat* - ve su şişemi alıp aradaki mesafe farkını kapatmak için iyi bir hızla yola çıkıyorum. Yürüyene kadar fark etmediğim şey, oraya çok erken gitmiş olduğum. Süper erken.

Personel otoparkının içine yerleştirilmiş küçük giriş kapısında durmuş, güvenlik görevlisini ismiyle geçip geçemeyeceğime karar vermeye çalışıyordum - Nat'i bırakarak - az önce kaçırmış olmalıyım, çünkü arabası burada değil - ya da Alex, tanıdık zarif bir ses başımı döndürdüğünde.

"Ah, Alex'in tüm zamanını birlikte geçirdiği kişi. Jimnastikçi."

Arkamı döndüğümde Koç Bev'i kusursuz bronzluğunu ortaya çıkaran beyaz bir tenis elbisesiyle sarmalanmış bulduğumda midem bir basamak daha düşüyor. Elinde arabasının anahtarları ve omzunda bir çanta vardı; tahmin etmem gerekirse, öğleden sonra müşterileri gelmeden önce mola vermişti.

"Caroline," diyorum bir hatırlatma olarak ve gülümsüyorum. "Eski jimnastikçi."

"Ah evet, tabii ki." Ellerini sallıyor ve sportif güneş gözlüklerinin kenarlarından göz kırışıklıkları çıkacak kadar sert sırtıyor. "*Eski* jimnastikçi ve *şimdiki* tenisçi. Alex sizin için top makinesini beş numaralı sahaya götürüyor."

"Oh." Beni çevreye alıştırmak için burada buluşmak istediğini düşündüm, ama ekipmana erişim de mantıklı.

"İlk maçın bir hafta içinde, değil mi? Ne zamandır oynuyorsun, bir aydır mı?"

Aslında daha az ama başımı sallıyorum. "Alex'in soyağacına tam olarak sahip değilim ama seçmelerden önce denemeye değer diye düşünüyorum - Alex Northland takımına girme şansımın yüksek olduğunu söylüyor."

Gözleri daha da kırışıyor. "Çünkü Northland takımından hiç kimse çıkarılmaz."

Ama seçmeler var.

Hatta Alex, takıma hazır olabilmem için beni kampa hazırlamaya yardım etme konusunda büyük bir anlaşma yaptı.

Ama belki de tek yapmam gereken ortaya ... Bunu biliyor muydu? Yoksa

Sadece kendi seçmelerine hiç dikkat etmediği için kimsenin kesilmediğini fark etmedi - Northland'de dolaşan yirmi Alex Zavalas yok gibi. Tenis Alex'in diğer sporları gibi değil. Oyuncuların sayısı bir düzine değil.

Gülümsemem düştü. Koç Bev tam da bunu bekliyormuş gibi görünüyor, çünkü elini işaret ederek koluma koyuyor. "Oh, bu cesaretini kırmasın. Alex'e on iki yıl boyunca koçluk yaptım ve onun sizi asla yanıltmayacağını siz de benim kadar iyi biliyorsunuz. Heyecanını dürüstçe ortaya koyar." Koç Bev biraz doğruldu. "Sadece Northland'e oyuncu akışının durma noktasına geldiğinden haberi yok."

Ben sessizim. Ve o devam ediyor, neredeyse hüzünlü. "Özel olduğunu unutuyor. Çoğu zaman. Alex istisna, kural değil - onun seviyesindeki çocuklar oynamıyor. Çoğu normal bir lisede bile değil, bir akademide ya da internet üzerinden eğitim alıyorlar." Ya da Sunny gibi evde eğitim görüyorlar. "Bu şekilde kariyer yapmak daha kolay. Dikkat dağıtıcı şeyler yok."

Onun karakterizasyonunda dikkat dağıtıcı *olduğumun* farkındayım. Bu konuşmanın ilk anında da aynı şeyi söyledi.

"Ah, Alex'in tüm zamanını birlikte geçirdiği kişi. *Jimnastikçi.*"

Alex, dikkatini dağıtan, yük olan ya da zamanını gereksiz yere harcayan biri gibi hissetmemem için sürekli çalıştı. Ve yine de, işte buradayım... daha önce ne diyordu? Alex'in diğer *tutkuları* mı? Yutkunuyorum, Alex'i savunurken inatçılığım yükseliyor. "Ya bir kariyer istemiyorsa?"

Şaşırtıcı bir şekilde Bev sivri uçlarını iki katına çıkarmıyor. Onun yerine gülüyor ve bu da diğer her şeyi gibi zarif. "Tatlım, Alex'in *şu anda* bir tane istemediğini biliyorum. Bu yıl aldığı tüm büyük lig davetlerini geri çevirerek bunu açıkça gösterdi. Kaç tane wild card'dan vazgeçtiğini biliyor musun?" "Dört" diye cevap vermek üzereyim çünkü ilk tanıştığımızda bu konudan şikâyet ettiğinde bana verdiği sayı buydu, ama avucunu açıyor. "*Beş.* Yakında altı olacak, çünkü biri Ağustos sonunda Winston-Salem'deki büyük bir turnuva için geldi."

"Bunlar sadece davetiye değil, fırsat. Alex zeki bir çocuk ama masamda yığılı kalmayana kadar nelerden vazgeçtiğinin farkına varmayacak." Kırılgan bir gülümsemeye hizmet ediyor. "Goller atmak, koçlarının üzerine fiçiler dolusu Gatorade dökmek ve o saçma arabasıyla, üç spor dalını kapsayan ceketıyla dolaşmak istiyor."

Alex'in istediği hiç de bu değil. Ya da en azından bana istediği şeyi söyledi.

Ona yanıldığını, onun şan şöret değil, *deneyim* istediğini söylemek için ağzımı açıyorum ki, güneş gözlüklerinin üstünden bakan masmavi gözleri beni yüzümden yakalıyor.

"Kulağa ters mi geldi? Öfkeli görünmek istememiştim. Sadece sinirleniyorum..." İç geçiriyor ve sıcak bir an için tüm o parlak zırhının ardındaki kişiyi gördüğümü sanıyorum. "Çünkü sahip olduğu şanslar için kaç kişinin ölebileceği hakkında hiçbir fikri yok."

Alex'i düşünüyorum, sadece normal olmak istiyor. Büyük bir kariyer istemiyor. Sunny'yi düşünüyorum, onun olmadığı şekilde odaklanmak için çok şeyden vazgeçiyor.

Bev çantasını düzeltir ve saatini kontrol eder. "Bugün Northfield'da iyi vakit geçir Caroline."

Koç Bev'in sözleri beni terk etmiyor. Antrenman boyunca göğsümde ağır bir şekilde oturuyorlar.

Her dakika, her top, her yudum su ve Alex'in bana verdiği her tavsiye ile konuşmamızdan parçalar kulaklarımda çınlıyor.

Özel olduğunu unutuyor. Sık sık.

Bunlar sadece davet değil, fırsattır.

... sahip olduğu şanslar için kaç kişinin cinayet işleyeceği hakkında hiçbir fikri yok.

İşleri daha da kötüleştirdiğim düşüncesinden kaçamıyorum. Acaba benim yeni başlangıcım Alex'in geleceğinin başlamasını daha da zorlaştırdı mı?

Takvimindeki tüm pembe kareleri ya da bana ayrılan ve resmi olarak bloke edilmemiş tüm zamanı görmemiş olabilir, ancak Koç Bev'in analizinin alt metni doğrudur.

Temmuz ayını büyük bir dikkat dağıtıcı olarak geçirdim.

Alex her şeyi yapmak istiyor ama hayır da diyemiyor. Ne bana yardım , ne tuzağa düşürülmeye, ne de başka bir şeye.

Yolda yalnız olduğunu biliyorum. Tükenmişti. Sadece arkadaşlarıyla vakit geçirmek istiyordu. Bunu anlıyorum ve neden bu yaz her şeyin eski haline dönmesini istemediğini de anlıyorum.

Ama... ya bu fırsatlar artık gelmezse?

Ya işleri onun için onarılamayacak kadar kötü hale getirdiysem? Odaklanmasını mı engelledim? Ya bana harcadığı tüm enerji ona daha çok zarar verdiyse?

Bana yardım mı ediyor? Ona borcumu ödemeye o kadar odaklanmışım ki bu geceye kadar gerçek bedelini bilmiyordum.

Ve şimdi... ne?

Ne yapabilirim? Ne yapabilirim? Ya da belki en önemlisi: Ne yapmalıyım? Alex kendi seçimlerini yapmakta ve hayatıyla ilgili ne istiyorsa onu yapmakta özgürdür.

Ama Koç Bev'in düşünceleri kafamın içinde dönüp duruyor. Eğer onun görevi yaptığı seçimlerden pişman olmamasını sağlamaksa, bir arkadaş olarak benim görevim de bu değil mi?

Eğer öyleyse, ne yapmalıyım? Sadece kendisi için olan bir yol görene kadar dikkatini dağıtan şeyleri ortadan mı kaldırayım?

Alex ve Sunny'yi ayıramam. Bu hem zalimce hem de değersiz olur. Daha bir hafta oldu ama onları tekrar aynı yörüngeye oturtmak için bu kadar uğraştıktan sonra şimdi onu Alex'in hayatından zorla çıkarmaya çalışmak üçümüz için de sismik açıdan korkunç olur. Alex'in dikkatini dağıtacak şeylere gelince, Sunny'yle filizlenen bir aşktan çok daha kötüydüm. *Alex'in tüm zamanını geçirdiği kişi. Jimnastikçi.*

Onun sistemine daha fazla ayak bağı olmayacağım. Bir haftadan biraz daha uzun bir süre sonra Alex'in bana verdiği tenis bilgisini geliştirmek için Northland koçuna sahip olacağım. Ve Alex, Koç Bev ve onun gözetimindeki düzenli seanslarının yanı sıra futbol kardeşlerine ve belki Sunny'ye de yeniden kavuşacak.

Renk kodlu Tetris programı zihnimde yanıp sönüyor, hepsi yoğun ve belirsiz. Futbol ve basketbol oynayıp, 6A tenisine katılması ve işleri devam ettirmek için yeterli sayıda wild card kabul etmesi mümkün olabilir miydi? Alex'in Northland'deki tüm normal sporlarda as takımında yer aldığı düşünülürse, hiçbir antrenör sırf bir ya da iki özel tenis maçına katılmak istediği için onu takımdan çıkarmaz mıydı?

Sorular gelmeye devam ettikçe bunu yine yaptığımı fark ediyorum. Bir şeyleri zorlamaya ve Alex'e onun için en iyisinin ne olduğunu söylemeye çalışıyorum ve onu hala sahip olmayı dilediğim türden bir yola ve fırsata doğru itiyorum.

"Hey, büfeye gitmek ister misin?" Alex labirentten çıkarken soruyor. Aslında bu bir sorudan çok bir uyarı, çünkü o yöne doğru yürüyoruz ve birkaç metre ötede olmasına rağmen tezgâhın arkasındaki kıza el sallamaya başladı bile.

Ertelemek üzereyim çünkü eve gidip üstümü değiştirmem ve Eomma'ya uğramam gerekiyor. Planlarım olduğunu biliyor ama . "Saat 105.

ve menüye donmuş maltları *yeni* eklediklerini biliyorum." Sallanan eli iki parmağıyla sabit bir tutuşa dönüştü - çocuk resmen siparişimizi veriyor. "Biraz şekere ihtiyacınız var gibi görünüyor."

Buna ne diyeceğimi bilemiyorum. Ne diyeceğimi hiç bilmiyorum.

Önündeki tabureye oturmuş, sıcak küçük ellerimde çikolatalı malt dondurulmuş mutlulukla, bir tuzağa doğru yürüdüğümü fark ediyorum. Ama Alex kendi ikramı üzerinde düşünceli bir kaş kaldırdığında, bronz parmaklarında donmuş tahta kaşık, sorduğu soru beklediğim gibi değil.

"Gelecek hafta için gergin misin?"

Ne? *Oh*. Northfield turnuvası. Yüzündeki endişe ifadesi beni bu sıcaktan daha hızlı eritmek üzere. Bir su birikintisine dönüşmeden önce hızla sıvılaştıran ikramımı inceliyorum. "Hayır, hayır."

Alex hızlıca bir ısırık alır. "Bunu yapmak zorunda değilsin. Şimdi çıkarmak yeterince kolay. Bir saat önce bile. Cidden-"

Bileğine bir el atarak sözünü kestim. İkimiz de donup kaldık. "Alex, hayır öyle değil."

"Sırtınız mı ağrıyor? Kulüp binasında size bakabilecek bir antrenör var..."

Öfkeyle başımı sallıyorum ve Alex'in sözleri, bana daha fazla zaman tanımak için zorla yedirdiği belli olan çikolatalı malttan bir ısırıkla son buluyor. Ama zamana, her şeyin beynimde yeniden düzene girmesi ve karmakarışık olmaktan çıkması kadar ihtiyacım olduğundan emin değilim. Bunun yanlış, kontrolcü ve onun düşünceleri ve seçimleri üzerinde hakkım varmış gibi görünmesinden çok korkuyorum. Elimi ondan çekiyorum çünkü Alex'le temas kurmak kesinlikle düşünmeme yardımcı olmuyor. "Bunu nasıl söylerim?"

Bu soruyu yüksek sesle sorduğumun farkında bile değilim, ta ki Alex aşağı bakıp, "Caroline, eğer konu Sunny ise-" diyene kadar.

"Sen benimle kapıda buluşmadan önce Koç Bev'le konuştum," diye ağzımdan kaçırıyorum ki "Sunny" lafını bitirmesin çünkü bu konuda kendini suçlu hissetmesi isteyeceğim son şey. Gözlerim yukarı fırlıyor ve bana bakıyor, ölçülü ve hareketsiz. Tekrar yere bakıyorum ve küçük tahta kaşığımınla oynuyorum. "O jokerleri kabul etmeyerek ya da bu turnuva dışında herhangi bir turnuvaya katılmayarak nelerden vazgeçtiğini düşündüğü konusunda oldukça dürüsttü."

Gülüyor ve beklediğimden biraz daha karanlık. "*Bu* turnuvada oynamaya zorlanıyorum çünkü bu benim evimdeki turnuva."

"Ve... belki de iznini tekrar gözden geçirmelisin."

Yutkunuyor. "Tamam...."

"Bu konuda ne hissettiğini biliyorum." Gözlerim onunkilere kayıyor. "İki ayağınla tekrar dalmalısın demiyorum. Ben sadece... belki ayak parmağını suyun içinde tutabilirsin? Bir wild card kabul et. Büyük bir turnuvaya git. Sonra geri dön ve futbol maçlarını oyna. Basketbola hazırlanın. Pizza yiyin ve Broadway derlemeleriyle hoparlörlerinizi patlatın. Ben sadece... şansın var ve bence büyük turnuvaları *kendi yöntemlerinle* kazanabilirsin."

Sessiz ve elim yine ona dokunmaya çalışıyor, ön kolunun çok sağlam etine konuyor. Her nasılsa bu, bileği kadar samimi görünmüyor ve ona destekleyici bir sıkışma veriyorum. "Haftalar önce söylediklerimde ciddiydim. Her şeye sahip olabilecek biri varsa, o da sensin." Atıştırmalık barının üzerine monte edilmiş vantilatörlerin basınçlı havası at kuyruğumu yüzümün etrafında savururken bunu bekletiyorum.

Alex'in ifadesi, elmacık kemiklerinde yükselen yüksek renk ve dudağını endişelendirirken göz kırpan gamzesi dışında neredeyse hiçbir şey ele vermiyor.

Dalgınlık onda herhangi bir insanda olması gerekenden daha iyi görünüyor. Bu gerçekten adil değil. Elimi ön kolundan çekiyorum. Parmaklarımı sıyırdığım anda keşke diyorum. Kaşığımı fincanımın içine bırakıyorum ve iki elimi de "Her şey tamam" için evrensel bir jest.

"Ben söyleyeceğimi söyledim. Bu konuda seni bir saniye daha rahatsız etmeyeceğime ya da sakatlık hikayemi, seçmek istediğinden emin olmadığın bir yola devam etmen için seni suçlamak için kullanmayacağıma söz veriyorum. Sadece burada, senin mükemmel derecede makul yaşam tercihlerinin dik duran bir savunucusu olarak yanında duracağım."

Alex'in gözleri benimkilerle buluşuyor ve gözlerinde öyle bir elektrik var ki neredeyse sandalyemden düşeceğim. "Teşekkür ederim Caroline." Dudakları soğuk ikramdan pembeleşmişti ve göz kırptıktan sonra daha da yaklaştıklarına yemin edebilirim. O kadar yakınlar ki, onun dünya standartlarındaki reflekslerine rağmen, bir değil iki arkadaşlık kumarı oynayacak biri olsaydım, tam şu anda neredeyse her şeyden çok istediğim öpücüğü çalabilirdim.

Bunun yerine kendimi ağzından geriye çekiyorum, gözlerimi kaldırıyorum ve kendime bunun neden olamayacağını sözlü olarak hatırlatıyorum. Yutkunuyorum ve ne mutlu ki kelimeler benim yönlendirdiğim gibi çıkıyor. "Gitmeliyim. Terli halimle Eomma'nın döşemelerini mahvetmeyi reddediyorum."

Eo a'ya geç kaldım.

Tabii ki, Alex ben istemeden beni eve bıraktı.

Tabii ki hayır diyemem. Bu hem lojistik açıdan hem de boş yere aptalca bir hareket olurdu, özellikle de snack bar sohbetimizden nasıl çıkmaya karar verdiğimi düşünürsek.

Ve tabii ki evimin önüne geldiğimizde beni beklemeyi ve temizlendikten sonra restorana bırakmayı teklif etti. Alex'e özgü bir kibarlık ama... Cuma gecesinden daha fazla çalamam.

Tanrım, ehliyetimi aldığımda, her garip etkileşimden uzaklaşacağım.

Ama on beş yaşında ve inatçı olduğum için Alex'le vedalaşıyor, duşa giriyor ve planladığım gibi restorana doğru bir kilometre yol alıyorum.

İçeri girdiğimde Sunny'yi arka tarafta, elinde bir fincan çay ve önünde zarif bir sıra halinde dizilmiş kimchi çeşitleriyle görüyorum. Yalnızdı ve akşam yemeğine geç kalma olimpiyatlarında Peregrine'i bir şekilde yenmeyi başardığım için rahat bir nefes aldım.

"Sizi beklettiğim için çok özür dilerim." Peçetemi kucağıma sıkıştırıyorum, buzlu suyumdan hızlıca bir yudum alıyorum ve şaşkınlığımı kayıp parçamızla ilgili bir soruya dönüştürüyorum. "Vay canına, gerçekten de burada son kalan kişi olacağımı düşünmüştüm - Peregrine sizinle gelmedi mi?"

Sunny çayından aldığı yudumu yutuyor. "Aslında ona altı buçukta uğramasını söyledim." Saat onu geçiyor ve ben bu bilgiyi sindirmeye ve Ryan'dan gelen kahve mesajının gerçekten bir yere gitmiş olabileceği ihtimalini düşünmeye çalışırken Sunny çay fincanını yavaşça yere bırakıyor. "Seninle konuşmamız gereken hassas bir konu var."

İfadesini okuyamıyorum. Sakin ama... temkinli mi? "Ben-er, ne?" Ne söyleyeceğimi bilemeden sendeliyorum.

Bunun Alex'ten başka neyle ilgili olabileceğini.

Tüm hafta boyunca hakkında konuşmadığımız Alex, tüm hafta boyunca tamamen normal, neredeyse *kasıtlı olarak* normal görünüyordu. Aslında, bir şeylerin ters gittiği tek an bu gece benim için endişelendiği zamandı. "Alex...?" Alex *ne* yaptı? Kendi sorumu nasıl makul bir şekilde bitireceğimden emin değilim. Bir sürüngene mi dönüştü? Onu ekti ve randevuları hakkında bana yalan mı söyledi? *Ne* yaptı? Zihnim bulanıklaşıyor ve paniğim artıyor.

Bilmediğim ne var?

"Alex-" diyor Sunny, cümlemi toparlayarak, "senin ve Peregrine'in söylediği gibi biri."

Sığ bir rahatlama nefesi alıyorum. İçimdeki panik doruğa ulaşıyor ve sonra geri çekiliyor, ama hala orada olduğunu görmezden gelemiyorum. Kiriş üzerinde bir kurtuluş yaptığınızda hissettiğiniz duygu tamamen aynı - hala ayaktasınız ama güveniniz sarsılmış durumda.

Sunny devam ettikçe, gerçek bir düşüşün yaklaştığını biliyorum. Sadece bunun basit bir kayma mı yoksa son felaketim Arabian gibi tamamen silinme mi olduğundan emin değilim.

"Nazik, çekici, akli başında, hedef odaklı ve mükemmel bir beyefendi." Duraksıyor. "Alex tam da senin söylediğin gibi biri ve tam da benim çıkmam gereken erkek tipi."

Yaklaşan, kaçınılmaz uyarının çarpışına hazırlanıyorum ve Sunny bunu biliyor olmalı çünkü uzanıp elimi kendi eliyle kapatıyor. Avuçları çay fincanından sıcak, saatlerce barda çalışmaktan nasır tutmuş ve tırnakları yıldızlı gecenin parıltısıyla ışıldıyor.

"Ama..." diye arz ettim, dikkatim birbirine karışan ellerimize odaklanmıştı.

"Ama... Alex tüm sahip olsa da, bana göre değil."

Zihnim parazitlerle dolu bir şekilde durma noktasına geliyor. Ona söylemek zorunda olan ben miyim?

Onu , bunu gerçekleştirdim ve... bu iş mi?

Belki Koç Bev dikkatinin daha az dağılmasından memnun olacaktır ama bu Alex'in işini kolaylaştırmayacak ve aslında onun sadece tenise odaklanması gerektiği, bunun dışındaki her şeyin sorun yaratacağı konusundaki görüşünü kanıtlamasına yardımcı olacaktır.

"Sunny, açıklama yapmana hiç gerek yok. İyi olacağına eminim. O egzersizi yapmak zorunda kaldığın için üzgünüm - bundan emin olmadığını biliyorum ve-"

"Caroline."

Dudaklarım kapanıyor ve gözlerim onunkilere kayıyor.

Sunny yumuşak bir şekilde gülümsüyor, bakışları sabit. "Caroline, o benim için değil çünkü o senin için."

Ben-ne.

Ona göz kırpıyorum. Başını hafifçe sallıyor, gözleri öfkeyle benimkileri okuyor, orada olmayan bir anlayışı arıyor.

O kadar uzun süre ağzım açık kaldı ki sonunda elimi sıkarak devam etti. "Alex'le birlikte olduğum her an, bir zamanlar bana aşık olmuş olsa da, o randevuya sadece sen istediğin için gittiğini daha iyi anladım. O sadece seni mutlu etmek istiyordu."

Başımı sallamaya başladım. "Hayır, hayır. Bu olamaz..." Sözcüklerim, bu kırbaçlı konuşma başladığından beri diğerlerini yutan aynı boşluğa düşüyor, ama sözcükler ağzımdan dökülürken bile, kanepede bana bakış şekli - yani *bir saat önce* bana bakış şekli - beni *bir* ton tuğla gibi *vuruyor*.

"Öyle." Sunny yine her yarışma rutininin başında sergilediği kendinden emin tavırla aklımdan geçenleri yakalıyor. "Pazartesi günü onu aradım. Antrenmandan sonra buluştuk ve ona hisleriyle ilgili şüphelerimi söyledim ve neredeyse sandalyesine gömüldükten sonra ona senin hakkında ne hissettiğini açık açık sordum."

Bunu duyunca sandalyeme gömülebilirim - yanaklarım yanıyor ve bir yudum su daha almalıyım ama ellerim titreyecek diye korkuyorum.

Sunny'nin ifadesi değişmiyor. Pes etmiyor. Sesi alçak *ama* emin ve kafamdaki *ama ama ama ama* davulunun gürültüsünden duyabildiğim tek şey. "Sana tam olarak ne dediğini söylemeyeceğim çünkü bunu ondan duymam gerektiğini düşünüyorum ama Alex Zavala'nın *senden, daha önce* benden hoşlandığından çok daha fazla hoşlandığını doğrulayabilirim."

Duygularımı inkâr etmek için o kadar çok zaman *harcadım* ki -önceleri duygularımın olmadığından emin olduğum için, sonra da Alex ve Sunny olması gereken mükemmelliği mahvetmek istemediğim için- bunun olduğunu inkâr etmeyi bırakamıyorum.

Sunny ne kadar sert olursa olsun ya da ben bunun doğru olduğuna gerçekten inanmayı ne kadar çok istersem isteyeyim.

Yine de, içimdeki düğme *inkâr* etmeye zorlansa da Sunny sakince devam ediyor. "Duygularına göre hareket etmek isteyip istemediğini sordum ve bu daha karmaşık bir cevaptı. Senin için işleri tuhaflaştırmak istemiyor, özellikle de ilk turnuvana odaklanmışken ve

Northland takımı. Eminim üstesinden gelmesi zor olacak Nat faktöründen bahsetmiyorum bile. Bir de tenis koçunun beklentileri var ki o da benim kitabımdan bir sayfa alıp evde eğitim yoluna gitmeyi çok istiyor."

Elimi kavrayışını yeniden ayarlıyor, ters çeviriyor ve parmaklarımızı su bardaklarımız ile kimchi arasında birbirine doluyor. "Ve o da harekete geçmemeyi seçti, henüz."

Henüz mi? Ya da hiç mi?

"En azından Northland seçmelerinin sonuna kadar çöpçatanlık becerilerinin işe yaradığını düşünmeni sağlayarak görünüşü korumayı tartıştık... ama önümüzdeki birkaç haftayı çıkıyormuşuz gibi davranarak geçirmemin bir yolu yoktu." Gözleri benimkilere kayıyor. Aynı anda hem net hem de pişmanlık doluydular. "Çünkü onunla çıkmamın nedeni, onun benimle çıkmasıyla aynıydı; seni mutlu etmek istiyordum. Onun için dünyaları düşündüğünü ve çözmen gereken kendi duyguların olduğunu açıkça görebildiğim gerçeğini görmezden geldim."

Sunny çayından ölçülü bir yudum daha alırken kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

"Çöpçatanımla çöpçatanlık yapmayı düşünmüştüm, yani doğum günü partimde kasıtlı bir eşleştirme yapmayı. Her ne kadar bu epik ve mayolu bir şey olsa da, yapmak istediğim son şey senin üzerinde daha fazla baskı yaratmak Caroline. Ya da Alex'e." Parmaklarımı sıkıyor. "Senin için buradayım ve seni harekete geçebileceğin bilgilerle donatmak istiyorum. Alex'in cesaretini toplamasını bekleyebilirsin ya da meseleyi kendi ellerine alabilirsin. Ya da ikiniz de hiçbir şey yapmayabilirsiniz. Ama ne olursa olsun, artık biliyorsunuz."

Bir kez göz kırpıyorum. İki kez. Ne söyleyeceğimi ya da nereden başlayacağımı gerçekten bilmiyorum. "Birkaç hafta önce doğruyu söylüyordum. Alex'e karşı bir şeyler hissetmiyordum."

Sunny'nin yüzü o güzel gülümsemelerinden birine dönüşüyor. "Biliyorum. Ama bu gerçeklerin değişmeyeceği anlamına gelmez."

Emma Woodhouse'dan daha yetenekli olduğum konusunda kendime şaka yapıyordum ama belki de, sadece belki de, hayali Emma'dan hem daha az başarılıyım hem de duygusal olarak daha yoğunum. Alex gerçekten benim Knightley'im, ama daha az yaşlı ve düşünceli.

Sunny son bir kez parmaklarımı sıkıyor ve sonra elini havaya kaldırıyor. Peregrine geliyor ve boş sandalyeye çöküyor. "İkiniz de hâlâ buradasınız," diyor emin olmadan. Siyah ruj geri dönmüş, chartreuse ile eşleşmiş

Sadece Peregrine'in ince motor becerilerine sahip birinin çekebileceği göz kalemi. Yaz goth'unun ete kemiğe bürünmüş hali. "Bu iyi bir şey, değil mi? Yoksa kötü bir şey mi, çünkü Caro'nun buradan çıkıp doğruca Alex'in kapısına gitmesi gerekmez miydi?"

Sunny nazıkçe gülümsüyor. "Caroline'ın ne isterse yapmasına izin vereceğiz."

Peregrine tehlikeli bir kaşını kaldırır. "Ve eğer gerekirse, ona yardım edeceğiz."

"Evet," diyor Sunny ve Peregrine yarısını kendine ayırmadan önce tabağına kimchi doldurmaya başlıyor. "Ama sadece o istediğinde ve sadece zamanı geldiğinde. O zamana kadar otobüsü o kullanıyor."

Korna, korna.

Bütün günümü hamamböceğimi yiyerek ve sonra da korkup vazgeçerek geçirdim.

İlk olarak Sunny'nin Cuma günü akşam yemeğinden sonra beni Alex'in evine bırakmasını istiyorum. Ön bahçesinde durup, kızlarımla geçirdiğim zamanın ve gerçekten harika bir bibimbap yemenin verdiği cesaretle devam edebilirim.

Sonra evine koşup çiftçi pazarına teklif edebilirim. Ya da Northfield'a gizlice girip tenis antrenmanından önce onu pusuya düşürürüm. Ya da sonra, onun evinde. Ya da öğleden sonra Nat ile basketbol oynayacakken. Pazar gününün planı Cumartesi'ninkine benziyor, çünkü çiftçi pazarı hariç her şey Alex Zavala'nın aşırı programlı dünyasında o günleri birbirinin yerine kullanılabilir kılıyor.

Nihayet pazartesi günü geldi ve vazgeçtiğim planlarımla ilgili birikmeye başladı. Belki de onun harekete geçmesini beklemeliydim. Peregrine Ryan'dan gelecek bir mesaj için yaklaşık beş ay bekleyebiliyorsa, ben de Alex'i bekleyebilirim. Öyle değil mi? Ve dikkatimi Northfield turnuvasından çekmek istemiyorum. Sunny'ye ben hazırlanırken aramızın bozulmasını istemediğini söyledi ama bu onun kaybedeceği bir şampiyona. Peki ya wild card ne olacak? Ya gelecek haftaki futbol seçmeleri? Koç Bev'in bakış açısından dikkat dağıtma üzerine dikkat dağıtma.

Ama sonra, öğle yemeği sonrası güvertede bir esneme seansıyla kendimi rahatlatmaya çalışırken, aklıma geldi.

Alex zaten benim için böyle hissediyor.

Ben zaten onun için böyle hissediyorum.

Koç Bev'e tüm saygımla, ikimiz de kabul etsek de etmesek de dikkat dağınıklığı var.

Aslında, bunu söylemezsek tüm halletmek için "tenis dışı" enerjisinden daha fazlasını harcayabilir. Bu dikkat dağıtıcı.

Ve tüm bunlar mantıklı olsa da, Northland'e doğru yürürken kendi kendime başımı sallamama neden olsa da, adımlarımda bir zip olsa da, hala olabileceğimden emin değilim

bunu ortaya koyan kişi.

Ya bir adım atarım ya da Alex'i beklerim.

Sonunda, Sunny'nin Eomma'daki spor salonu-annesi/bu konuda yetişkin olalım itirafından beri onu ilk kez görene kadar *karar vermeyeceğime* karar verdim.

Northland'e erken geldim. Bu hafta okulda geçen haftaya göre biraz daha fazla hareketlilik var. Sonbahar sporları için iki günlük kamplar önümüzdeki hafta başlıyor -kızlar tenis, erkekler futbol, futbol, kros, voleybol, kızlar golf ve tabii ki jimnastik ve amigoluk. Tüm bu antrenörlerin tüm bu çocuklar için hazır olması gerekiyor ve otoparkta daha fazla araba var ve okulun dış kapılarından birkaçı insanların kolayca girip çıkabilmesi için açık bırakılmış durumda.

Tenis kortları daha önce de olduğu gibi boştu. Temmuz ayı boyunca sadece bizim kullandığımız korta giriyorum ve raketimi ve su şişemi bankın üzerine bırakıyorum. Gerinmeye başlamalıyım ama bunun yerine adımlamaya başlıyorum. Kelimeler dişlerime baskı yapıyor - nasıl hissettiğimi nasıl söyleyeceğim? Alex'e mi? Nasıl-

"Caroline?"

Sesini duyunca arkamı döndüm ve onu gördüğümde neredeyse düşüyordum. O meşhur dengem bir anda yok oldu. Birkaç saniye önce dişlerimin arasından geçmeye çalışan kelimeler de öyle.

Planladığım herhangi bir şey ya da normal bir şey yerine, "Alex Zavala, seni amuda kalkma yarışmasına davet ediyorum" dedim.

Yaklaşıyor, şaşkınlık, eğlence ve endişe öğleden sonranın çok parlak ışığında yakışıklı yüz hatlarını kontrol etmek için savaşıyor. Omzunun üzerinden arabasının her zamanki yerine park ettiğini görüyorum - nasıl oldu da duymadım? Beni nasıl şaşırttı? O kadar mı kendimde değildim?

Fark eder mi? Hayır. "Amuda

kalkma yarışması. şimdi."

Yüzünde bir gülümseme beliriyor ve "Hiç sormayacaksın sanmıştım" diyor.

Ve ben daha gömleğimi sokamadan, Alex çoktan tekmelemeye başladı. Haftalar önce parktaki basketbol sahasında olduğundan çok daha dik ve istikrarlı.

"Pratik yapıyor muydunuz?"

Alex cevap vermeye çalıştığında cevabın evet olduğu açıktır. "Belki." Bırakın başarılı olmayı, ters dönmüşken gelen bir yanıtın varlığı bile EVET diye bağırıyor. Yere tekme atar ve yumuşak bir şekilde ayağa kalkar. "Ama sadece şu an için. Başka bir sebep için değil."

Bekle. Ne?

Ve şimdi otobüsü o kullanıyor. "Hazır mısın?" Ben cevap veremedim, hatta kıpırdayamadan saymaya başladı. "Üç, iki, bir..."

O tekme atıyor ve ben de onu takip ediyorum. Gümleğim hâlâ içine sokulmamış ama değil, tenis ayakkabılarımın içinde ayak parmaklarımı göstererek tekmeliyorum. Parmaklarım Temmuz ayının son haftasının kavurucu güneşinde Northland tenis kortunun çatlayan yüzeyinde çalışıyor. Güneş doğduğundan beri topladığı tüm ısı avuçlarımdan ve destekli kollarımdan yukarı sızıyor.

Birkaç saniye sonra Alex'in gevşemeye başladığını hissedebiliyorum. Amuda kalkmamak için ellerinin üzerinde yürümeyi öğrenmişti ama çok ileri gitti ve doğrudan bana çarptı.

Bir anda sıcak bacakları benimkilere geliyor ve sonra ikimiz de sahaya doğru yuvarlanıyoruz.

Alex kendini bana uzanacak kadar çabuk toparlıyor. Tabii ki iyiyim, üzerine düşmekten kaçınmak için hızlı bir piruet yaparak önden yürümeyi başarıyorum. Sırtımın en alt kısmı sertleşiyor ama buna yabancı değilim ve tüm manevrayı tamamlamak için eğiliyorum. Sonunda ayakta duruyorum, yerde oturduğu yerde ona bakıyorum, bir elini bana doğru uzatmış, baş aşağı durmaktan yanaklarına renk gelmiş.

Aslında, onu Sunny ile yeniden tanıştırmayı teklif ettiğim günkü gibi görünüyor. Kırmızı yüzlü, insani ve gerçek, yürek parçalayan duygularla dolu.

Kendimi cesur hissederek elini tutuyorum ve yere çöküyorum. Diğer kolumu dizlerime dolayarak göğsüme sıkıca sarılıyorum. Eli sağlam, beni benim onu tuttuğumdan daha fazla tutuyor, tutuşumuz tersine dönmüş. Kalbim boğazıma doğru fırlıyor, hava kaynağını kesmekle tehdit ediyor. Bunu yapmadan önce, bu cesareti kalbimi ortaya koymak için kullanıyorum.

"Alex Zavala, bir itirafta ." Yanaklarındaki kızarıklık derinleşir.

Ona söylemek için ağzımı açtım. Ona aşık olduğumu. Bunu derinlere ittiğimi ve duygularım yokmuş gibi davranmaya çalıştığımı, beni içten dışa doğru boğmakla tehdit ettiğini. Onun Sunny için, Sunny'nin de onun için mükemmel olduğunu düşündüğümü. Tasarlanmış romantik mükemmellik arayışında kendi kalbimi, onunkini ve Sunny'ninkini tamamen hiçe saydığımı.

Ama hiçbir şey çıkmıyor.

Beni izliyor, koyu renk gözleri güneşin vuruşu kadar sıcak ve

eli benimkindedir. Dudaklarım titriyor ve ona bir milimetre daha yaklaşıyorum.

Kanepede geçirdiğimiz o geceden daha uzaktayız ama bu sefer ihtiyacı olan tek şey davet.

Bu sefer Alex beni öpüyor.

O kadar zor ve istek dolu ki, kalbimin son birkaç haftada istediği her şeyi ve daha fazlasını geri verirken ellerim yüzünü kavramak için havalanıyor.

Dizlerimiz birbirine vuruyor ve gözlerim açılıyor. Alex'i beni izlerken buluyorum, kendi gözleri de yarı kapalı. Rahatlamış görünüyorlar. Parmakları bir tutam saçımı kulağımın arkasına öyle nazıkçe, öyle sakince tarıyor ki, bir lisenin tenis kortunun zemininde kıçlarımızın üzerinde değil de pastoral bir İngiliz çayırında olabiliydik.

Ona sırtıyorum, başparmağımın ucuyla bir gamzenin girintisine dokunuyorum. "İtiraf etmeliyim ki senden hoşlanıyorum. Hem de çok."

Yutkunuyorum, kelimeler beni öpüşmemizden önce kapattığım o milimetre kadar savunmasız hissettiriyor.

Onu tekrar öpmek istiyorum ama aynı zamanda bunu ondan duymak istiyorum. Duygularının benimkilerle uyuştuğunu söylemesini. Eylemlerimiz ortada ama kelimeler önemli ve onları duymaya ihtiyacım var.

Alex eğildi ve sol yanağımı öptü. Sağ yanağımı. Alnımdan. Elleri benimkilere uzanıyor, onları aramızda sıkıca kavıyor, dizlerimiz hâlâ birbirine değiyor. "Ben de senden hoşlanıyorum." Burnumu okşuyor. "Hem de çok."

Gülüyorum, çünkü burun kıvrımını beklemiyordum ve sonra beni tekrar dudaklarımdan şapır şupur öpüyor, bu sefer daha yumuşak. Konuşacak kadar uzaklaştığında alnı alnıma değiyor. "Birlikte olduğumuz her gün sana daha çok aşık oldum, ta ki o kadar derine batmıştım ki artık çıkamıyordum."

Evet, ben de aynen böyle hissettim.

"Yine de, görebildiğim tek şey sen olduğunda bile, buna karşı koydum. Sadece kurduğumuz arkadaşlığı değil, Nat ile olan ilişkimide yıkmaktan korktum." Ellerimize bakıyor, başparmakları parmak eklemlerimin üzerinde hızla ilerliyor. "Zaten sismik bir değişim geçirdiğinden bahsetmiyorum bile."

"Seni kırmak istemedim."

Gözyaşlarım gözlerime hücum ediyor ama başka tarafa bakmıyorum. "Düşündüğünden daha güçlüyüm."

Gülüyor. "Muhtemelen kardeşine bench press yapabileceğini biliyorum."

"Oh, kesinlikle." Çıplak omzumla gözlerime vuruyorum, sadece

ellerim onunkileri bırakmıyor. "Kötü bir arkadaş olduğumu düşünmeni istemiyorum, Sunny bana konuşmanızdan bahsetti. Benim onun için yapmadığım şeyi o hemen yaptı ve ben... Ben gerçekten sadece senin ve Sunny'nin mutlu olmanıza yardım etmek istedim. Ve daha iyi bilmeliydim, yapmalıydim."

Başparmağının ucunu dudaklarıma bastırıyor ve tüm pişmanlıklarımın, yapmadığım şeylerin ve beynime attığım diğer tüm engellerin musluğunu kapatıyor.

"Nereden bilebilirdin ki? Ben bir şey söylemedim." Gülümsüyor ama yine de rahatlatarak iç çeken ben oluyorum. "Sana Sunny'den hoşlandığımı söyledim. Sahip olduğun bilgi buydu. Sen de yardım etmek istedin ve bunu kabul ettin. Ben de sana izin verdim."

Bu... doğru. Ama... "Hayır," diyorum, "yapmak istediğin şeyi yaptın. Yeni bir spora ihtiyacım vardı ve sevdiğim bir sporu buldum - aslında iki, koşma konusunda haklıydın."

Alex daha da aydınlanır. "Sana söylemiştim." Gülüyoruz ve ses kesilince Alex çenemi tutarak göz göze gelmemizi sağlıyor; bakışları yüzümde sıcacık.

Ellerimizle oynuyorum, hala sarmaş dolaş. "Yeni bir başlangıca ve yeni bir bakış açısına ihtiyacım vardı. Sen bana ikisini de verdin ama zorlamadın. Ben zorladım. Seni Sunny ile bir şeyler yapmaya zorladığım için özür dilerim. Gerçekten en iyisinin bu olduğunu ve mükemmel göründüğünü düşündüm ve..." Nat'in yaz gecesi ağabey bilgeliği beynime işliyor. "Ve kağıt üzerinde mükemmel olan şey gerçek hayatta olmayabilir." Başımı sallayıp aşağıya bakıyorum. "Benim için kesinlikle mükemmel değildi. Ya da Sunny için. Ya da senin için."

"Caroline, bu senin hatan değil. Sunny hayır diyene kadar sırf seni mutlu etmek için çıkmaya hazırdım. Ve daha başlamadan her şeyi berbat ettiğimi düşündüm. LJ ve Nat içeri girmeden önce seni yanlış anladığımı düşünerek ödüm koptu."

Sanırım hepimiz bazı şeyleri fazla düşünebiliyoruz. Alex Zavala bile. "Ve ne yapacağımı bilmediğim için, sadece devam ettim ve sana izin verdim Sunny ile her şeyin harika olduğunu sanıyordum," diyor, "oysa her zamanki gibi işime devam etmek yerine gerçeklerle yüzleşmeliydim. Aslında bunu bugün de yarın da yapmaya hazırdım, yeter ki dayanabileyim. Sıkı çalışmanızı mahvetmek istemedim."

"Biliyor musun," dedim, "ben de aynı şeyi düşünmüştüm. Savunmanız gereken Northfield şampiyonluğunuz ve bir yıl aradan sonra kurmanız gereken bir futbol takımınız var ve lise birinci sınıfın zevklerinden bahsetmiyorum bile..."

I

Alex Zavala'nın varlığına dair o kolun aramızda kalmasına izin vererek, joker olayını eklemeyin.

"Evet, hepsi bu. Ama açıklığa kavuşturalım." Derin bir nefes alıyor ve ben onun karanlık gözlerine bakıyorum. "Sunny olmasını umduğum ve istediğimi düşündüğüm her şeydi." Alex'in ağzının kenarlarında bir sırıtış belirliyor. "Ama ben onu istemiyorum. Ben seni istiyorum."

Ellerimi birbirine dolanmış kucaklarından kaldırıyorum ve doğrudan yakışıklı, sırıtan yüzüne konuşmadan önce yanaklarını avuçlarımın arasına alıyorum. "Açık konuşalım: Ben de seni istiyorum."

Bu sefer onu öpüyorum. Ve bu mükemmel.

Nasıl olduysa günler Alex'le benim mahkemem, Alex'le eve dönüşler, Mozza-Monsters ve bibimbap ve Alex'le caprese salatalarından oluşan bir bulanıklık içinde akıp gitti... ve şimdi turnuvanın ilk günü ve kusmak üzereyim. Son yarışmamdan bu yana *o kadar* da uzun zaman geçmedi ama içimdeki ses sanki bu benim ilk rodeommuş ve ben de yiyebildiğin kadar açık büfede önsevişme yapmışım gibi davranıyor.

Kalbim de yardımcı olmadı - bütün gece çarptı, uykuya dalana kadar beni uyanık tuttu, ancak tek belirtim alarmımın sesiyle sarsılarak uyanmaktı. Yataktan kalktım, duş aldım ve yıllardır kullandığım ibuprofeni aldım. Sırtım bana bağırıyor ve mümkünse bugün ondan tek bir ses bile duymak istemiyorum. Son iki haftadır sıkı antrenmanlardan dolayı sertleşti ama ağrılı değil, eğer bu bir anlam ifade ediyorsa.

mi bilmiyorum. Beynim bir günlük çırpılmış yumurta gibi.

Yiyecek bir şeyler almak için mutfığa girdim ve mide dostu kuru mısır gevreğini mideye indirirken babam giyinmiş ve neşeli bir şekilde belirdi. Ona tenisten bahsettiğimden beri keyfi yerindeydi. Muhtemelen Kepler evindeki efsanevi "en iyi oyuncu" statüsünü yeniden kazandığı içindir. Bugünlerde şikayet edecek pek bir şeyi yok. "Buzdolabını kontrol et, Serena."

En azından babamın tenisle ilgili göndermeleri çok fazla düşünmeme gerek bırakmayacak kadar açık. Söyleneni yapıyorum, buzdolabını açıp bakıyorum... orta rafta, buz hâlâ bozulmamış, sevdiğim gibi soğuk demlememi buluyorum. Ailem gerçekten de kalbime giden yolun mükemmel soğutulmuş roket yakıtından geçtiğini biliyor. "Güzel sürpriz, teşekkürler baba."

"daha ister misin?"

"Başka... kahve?" Beynimin umarak uzun bir nefes alıyorum. Bu nitro cold brew'u elimdekenden daha büyük boylarda satmıyorlar çünkü *çok* kafeinli.

"Başka bir sürpriz," diye açıklıyor babam.

"Um. Tamam mı?"

"Bugün senin maçına geleceğim."

Kafeinin gözlerimi kırıştıtararak ona bakıyorum. "Sen mi? Nat'in yerine mi?" Şimdi gerçekten kafam karıştı, çünkü Nat zaten işteydi ama benim çekiliş saatimi teyit etmiş ve mesaisini vaktinden önce bitirmek istemişti - golf sahası bakımı ve bitti.

"Hayır, Nat'e ek olarak. Oscar beni davet etti." Oscar-Alex'in babası. "Sanırım tüm Zavala-Mack klanı birer misafir getirebilir. Northfield'ın her yıl üyelikten kestiği bir kol ve bir bacak için yapabileceği en az şey bu gibi görünüyor."

Oh.

Bu midemi daha iyi hissettirmiyor. Babam emdiğimi görmek için orada olacak. Nat beni emerken görmek için orada olacak. Alex beni görmek için orada olacak ve sonra kendi kışını tekmeleyecek. Ugh.

"Harika."

Anlaşıldığı kadarıyla babam da beni götürmeye niyetli. Yedi buçukta arabaya biniyoruz, böylece check-in yapmak, ısınmak ve ikinci sırada gerçekleşecek olan maçma hazırlanmak için zamanım oluyor - saat ondan önce değil. Alex'e kulüp binasının önünde buluşacağımızı mesaj atıyorum.

Üye kapısına geldiğimizde, babamın Bay Zavala'dan aldığı özel bir kartla sihirli bir şekilde içeri alındık, Alex'in konuşma tarzından, fiili spor ebeveyni olduğu açıkça anlaşılıyor. Kulüp binası görüldüğünde Alex el sallıyor, sanki ön tarafta duran ve babamın arabasını arayan iki yakışıklı adamı kaçıracağımız gibi. Tabii ki Northfield deneyimine uygun olarak bir vale arabayı elimizden almak için koşturuyor. Bagajdan raketimi alıyorum, sapı tenis çantası olarak kullandığım sırt çantamdan dışarı çıkıyor, önceki hayatıma bir övgü - sırt çantasının siyahı yıkayamadığım tebeşirle griye dönmüş, kapağı boyunca parşömen işlenmiş: Balan Takımı.

"Merhaba Keplers," diyor Bay Zavala. "Zeki görünüyorsunuz."

Ve öyleyiz. Babam ve Nat bana karşı birleştiler ve toplar için cepleri olan birkaç gerçek tenis eteği almam konusunda ısrar ettiler. Bu siyah ve kabarık ve ben de onu gerçek bir atletik üstle eşleştirdim - çekmecemde duran müsabaka leosundan çok da farklı olmayan bir mavi - ve şirin görüldüğü için seçtiğim pembe bir golf siperliği.

Bu arada, Alex tenis beyazları içinde Wimbledon'a hazır gibi görünüyor.

Dürüst olmak gerekirse, kalbim "yeryüzündeki melek" ifadesini gerçekten anlamış gibi çarpıyor. Bugünkü şapkası daha önce hiç görmediğim bir şapka; beyaz ve önünde küçük yeşil bir Lacoste timsahı var. Kıyafetleri de farklı. Nike, ama gerçek tenis kıyafetleri ve biraz uyumlu. Bütün yaz giydiğini gördüğüm etiket ve kullanım şortları -basketbol şortu, koşu şortu, futbol şortu- karışımı değil.

Sanırım maç günü ikimiz de biraz farklıyız.

Yoksa maç günü mü? Benim sadece maç günlerim oldu. Bu ne ki?

Farklı bir şey. İşte bu.

"Sahada görüşürüz," diyor Bay Zavala ve beni oğluna bakmaktan alıkoyuyor. "Kruvasanlar bitmeden fırına uğramak istiyorum."

"Kruvasan mı?" Babam bir an için ikinci bir kahvaltı fikriyle kör oluyor, ama sonra kendini hatırlıyor, dönüyor ve beni sert bir şekilde kucaklıyor. "Harika olacaksın, Caro. Orada görüşürüz."

Sıkışmış nefesimle bir şeyler mırıldanıyorum ve sonra babalar, dünyayı kurtarabilecek şekilde unlu mamulleri yok etmek için serbest bırakılmış gibi koşarak merdivenlerden çıkıyorlar.

Alex omzundaki çantayı düzeltiyor. "Hazır mısın?"

Elini tutuyorum ve omzunu öpüyorum. Hafif bir öpücük ama yanakları pembeleşiyor ve birden midem bambaşka bir nedenle bulanıyor.

"Hiç olamayacağım kadar."

"Tamam," diye cevaplıyor Alex, avucunu sırtımın küçük kısmına hafifçe koyarak.

Beni daha önce hiç girmedığım bir kapıya doğru yönlendiriyor. "Oyuncular bu taraftan."

Benim sahamdaki ilk maç 6-0, 6-0, diğer adıyla "double bagel", yani kaybeden oyuncunun maçı elinde brunch ile uzanarak geçirdiği anlamına geliyor. Gerçi 6-0'lık iki set için en doğal alternatif olan "çifte aşk" aslında pek de bir gelişme olmayabilir.

En büyük hedefim kazanmak değil -yeteneğim ve zaman çizelgem hakkında hiçbir yanılsamam yok- ama tahtaya çıkmak.

Altı-bir, altı-aşk, eğer olması gerekiyorsa, umurumda değil. Tek istediğim oyun dışı kalmamak.

Alex beni sahaya götürdü ve sonra hem babalarımızı hem de Nat'i çağırmaya gitti. Bu da beni boş bir saha ve rakibimle baş başa bıraktı. Muhtemelen benden daha genç bir kız - yaş aralığımız on dört ila on altı - ama Alex beni daha yetenekli kızların bazılarının yeni başlayanlar kurasında bile yukarı oynadıkları konusunda uyardı. Bu kızın kalçası yok ama aynı zamanda benden en az üç ya da dört santim daha uzun, bacakları ergenlikten sonra bir ağaçtan servis atıyor gibi görüneceğini gösteriyor.

Yine de birini oynarken görene kadar yetenekli olup olmadığını anlayamazsınız. Umarım aynı şey benim için de söylenebilir.

Isınma kuralları gereği sırayla servis atıyor, dip çizgiden voleybol oynuyor ve fileye çıkıyoruz. Hepsini tamamladığımızda -ben diğer kızı taklit ediyorum ve her zaman yarım adım geride kalıyorum- sahanın kenarındaki yetersiz tribünler neredeyse doluyor.

Babam, Nat, Alex ve onun babası ön sırada oturuyor. Alex yanındaki belli belirsiz tanıdık gelen bir adamla konuşuyor. Herkes bu kulübe üye de ben mi bilmiyorum?

Alex bana başını salladı. Ağzından birkaç kelime çıktı. "Bu iş sende Caroline." Derin bir nefes alıyorum. Sandalye hakemi yerine tırmanıyor.

Ve başlıyoruz.

İlk set yakın oluşan bir mezarlıktı ama benim için puan yoktu. Rakibim Marina kendi servisinde 5-0 yaptığında, en temel hedefime bile ulaşamayacağım için gerçekten terlemeye başlıyorum.

Skor tabelasına rağmen -ya da skor anonsuna, gerçekten... gerçek bir yok, sadece sandalye çetelesi var- "aşk simidimin" gösterdiğinden daha iyiydim Çift hata yok. Birkaç servis karşılayamadı ve doğrudan fileye attı. Hatta birkaç galibiyet bile var ama sayılarımın çoğu onun hatalarından geldi, benim başarılarımdan daha fazla ve bunu ikimiz de biliyoruz. Babam ve Nat bunu bilseler de umursamıyorlar, doğru yaptığım her şeyi çılgınca alkışlıyorlar. Ayrıca, Olga bir şekilde içeri sızdı - babamın, Zavala-Mack klanının bilet durumunun ve muhtemelen Elena'nın sabah antrenmanının son saatini devralmasının bir başka sürprizi. Onu görmek harika ama nedense sadece onun varlığı bile beni eskisinden daha fazla strese sokuyor.

Hala. Bunu yapabilirim. Eskiden düzenli olarak yerçekimine meydan okurdum. Bir oyunda hak iddia edecek kadar puan toplayabilirim.

Yapabilirim.

Bu benim servisim. Topu tutuyorum ve servis çizgisine geri dönüyorum. On iki yaşındaki Marina'nın, Maria Sharapova'nın ihtişamlı günlerini kaset kaset izleyerek öğrendiği belli olan bir bakışla bekleyişini izliyorum.

Bunu yapabilirim.

Sadece tahtaya çık. Bu .

Alex'e gizlice bir göz atıyorum. Babası ve yarı tanıdık bir adamla oturuyor ama dikkati tamamen bana odaklanmış durumda. Alex başını sallayıp alkışlıyor ve tam o sırada arkasında kesinlikle tanıdığım başka birinin yüzünü görüyorum. Dr. Kennedy. Babam ve Olga'nın arkasına sıkışıyor. Büyük ihtimalle sırtıma bir iki şaplak atmıştır. O eski Kepler inadı içimde tutuşuyor. Artık "Flip" değilim ama hala aynı kartvizite sahip olabilirim.

Şunu izleyin.

Servisimi atıyorum, elimden geldiğince Marina'nın vücuduna girecek bir şey hedefliyorum. Kaşlarını çatması ayak hareketlerini yavaşlatıyor gibi görünüyor (sanırım çok fazla enerji harcıyor) ve tahmin edilebileceği gibi, yoldan çekilme konusunda berbat. Topa vurmak yerine sadece engelleyerek bir parça alıyor. Top, orta bölümünü koruyan raket tellerine çarpıyor ve yuvarlanarak duruyor.

On beş-aşk.

Bir sonraki servisim de aynı şekilde. Vücuduna doğru. Acemi nişancılığım beni yanıltıyor ve top onun backhand tarafına gidiyor, ama sadece birazcık ve bir bloktan daha kaçınmak için yoldan çekilmek zorunda kalıyor. Bu sefer top geniş açılı yaparak filenin onun tarafına düşüyor.

Otuz-aşk.

Marina'nın öfkesi düşünceli maskesinin altından belli olmaya başlıyor. Kendi kendine mırıldanarak raketinin tellerini agresif bir şekilde ayarlıyor.

Güzel. Benim bekliyor. Bu tipik bir strateji olurdu. Ama ben tipik bir oyuncu değilim. Atışımı sıraya koyuyorum.

Doğruca vücuda.

Bu sefer raketinin kafasını bile topa değdiremiyor, top kafa ile sap arasındaki Y' sekiyor.

Kırk aşkı.

Yer değiştireceğiz ve ben onun forehandine vuracağım. Bunu beklemeyecektir. Ve o kadar uzaktayken, vurursam, almak için hamle yapmak zorunda kalacak.

Servis atıyorum... ve topu fileye gönderiyorum.

Lanet olsun.

Cebimden yeni bir top çıkarıyorum, tenis eteğim mükemmel çalışıyor.

Tamam, bunu yapabilirim. Topu havaya fırlattım ve tüm gücümle vurdum.

Top gitmesini istediğim yere gitmiyor. Top onun forehand'ine doğru açılı yapmak yerine, iki kutuyu ayıran şeridin hemen yakınındaki servis çizgisini zar zor yakalıyor. Sekiyor ve neredeyse kortun tam ortasına doğru kayıyor.

Ace.

Bir as vurdum.

Bir oyun talep ettim.

Skor şu anda 5-1.

Babam, Nat ve Olga sanki her şeyi ben kazanmışım gibi ayağa kalktılar.

Alex ve babası da zıplıyor. Dr. Kennedy ve yarı tanıdık adam bile alkışlıyor.

Bu bir unvan değil, bir maç değil, bir set bile değil. Ama doğru yönde atılmış büyük bir adım.

Ve tam da ihtiyacım olan şey.

Maçı kaybettim. Kaybedeceğimi biliyordum. Ama rakibimin ya da benim beklediğimden daha iyi bir mücadele verdim.

Altı-bir, altı-üç.

Evet, ikinci sette üç oyun kazandım.

Her birimiz sandalyeye teşekkür etmeden önce el sıkışmak için Marina ile ağda buluştuğumda coşkuluyum. Terden sıırıslamak olmuştum ama yorgunluğuma rağmen enerjiktim. Alex jet uçağı gibi geliyor.

"Bu servis!" Beşlik çakmak için elini kaldırarak beni selamlıyor. "Harika!"

"İyi ki bütün hafta bunun üzerinde çalıştık, ha?" Elini tokatlamak için zıplamam gerekiyor. Tanrım, şu anda onu öpmek istiyorum, ama yapmıyorum, çünkü bağlam olmadan bu bir sürü ani soruya yol açabilirdi ve bilirsiniz, ilk maçımдан sağ çıkmamla ilgili olanlar değil.

Alex sırtıyor. "Bu bir numaralı kural, yoksa asla puan kazanamazsın." "Bir puan için kırılabilir, değil mi?" Nat sorar, her zaman şeytanın savunucusu.

Bay Zavala diplomatik olmaya çalışarak, "Evet ama kaç oyun kırarsan kır, en az bir kez servis tutmadan kazanamazsın," diye cevap veriyor. Alex'in babası bana döndüğünde Nat açıkça hesap yapıyordu. "Harika iş çıkardın, Caro."

"Cidden muhteşem, Caro." Babam başımı okşayarak bana katılırken Olga beni güçlü ve sağlam bir şekilde kucaklıyor.

"Gördün mü, başka bir sporun sana iyi geleceğini söylemiştim. Şu bak! Ne jimnastikçisi? Ben bir tenisçi görüyorum."

Oh, baba. Gözlerim karıncalanıyor, sıcak. Ağlayamam. Burada olmaz. Şimdi olmaz.

"Gerçekten, harikaydın Caroline." Alex kocaman bir pençesini koluma indirdi. "Ve böyle düşünen tek kişi ben değilim." Alex o kanat açıklığını

ve diğeri elini fark ettiğimi yarı tanıdık adamın üzerine koydu. "Caro, Koç Brandt'i tanıyor sun, değil mi?"

Koç Brandt. Ona göz kırpıyorum. "Bu yıl dördüncü saat kimya öğretmeniniz olacağım," diyor. "Ve eğer istersen, tenis koçu. Kamp pazartesi başlıyor. Umarım gelirs in."

Aman Tanrım. İlk tenis maçımı sadece yeni erkek arkadaşım/antrenörüm, yargılayıcı ağabeyim, iyi niyetli babam, eski antrenörüm/vekil annem ve erkek arkadaşımın babası değil, aynı zamanda denemelere/eğitim kampına katılmaya cesaret edersem gelecek haftaya kadar tanışmayı planlamadığımı antrenörüm de izledi.

Güzel. Güzel. Güzel.

Elimi uzatmak için raketimi salladım. "Merhaba, tanıştığımıza memnun oldum."

"Hey, benim hazırlanmam lazım," diyor Alex. "Yine de siz ikiniz konuşun. Birinci sahada görüşür ?"

"Zillerle birlikte orada olacağım."

"Ve öğle yemeği," diye ekliyor babam, Nat, Olga ve Bay Zavala ile uzaklaşmadan önce sarılmak için yaklaşıyor. "Sana krep çadırından Caroline onaylı bir şeyler getireceğiz. Tamam mı?"

Onlar gidince kendimi oyuna getirilmiş gibi hissediyorum ama Koç Brandt sadece öğretmenlerin garip anlarda yapabildiği o samimi gülümsemeyi takınıyor. "Alex bana gerçekten iyi bir jimnastikçi olduğunu söyledi. Değişikliğe mi ihtiyacın var?"

Başımı sallayıp kocaman bir yudum su içiyorum ve geçmişi bu adamın üzerine kusmadan nasıl anlatabileceğimi düşünüyorum. "Sakatlandım ve bırakmak zorunda kaldım. Alex geçen ayı yeni bir iş bulmam için bana yardım ederek geçirdi.

-Jimnastik benim hayatımdı."

"Yerini doldurmak imkânsız mı?" Başımı sallıyorum, o da dönüyor ve birlikte çıkışa doğru yürümeye başlıyoruz. "Bu duyguyu bilirim. Ben de futbol oyuncusuydum. Çok fazla beyin sarsıntısı geçirdim ve benim için temas sporları sona erdi. Ablam elime bir tenis raketi verdi ve o kadar."

Hah. "Kaç yaşındaydın?"

"On altı yaşında ve aptal. Alex gibi bir çocuktan daha aptal."

"Nat gibi o zaman?" Şaka yapıyorum.

"Eh, bir ayak daha uzun, ama aynı türden bir paket." Omuz silkiyor. "Oh, ve bunu düşünebileceğini bildiğimi için söylüyorum, Alex bana gelip seni izlememi söylemedi. Nat de öyle, gerçi o da geçen yıl 4 saatlik kimya dersindeydi. Vurdum

Oscar, yani Bay Zavala, bu etkinliğe her yıl katılır. Ben moruklar grubunda oynuyorum. Maçım saat dörtten önce değil."

"Oh. İyi şanslar."

İki kızın olduğu başka bir sahada duraklıyor. "Okul takımındaki kızlarımdan biri burada. Alex başlamadan önce birkaç dakika izlemek ister misin?"

Kızın sadece başının üst kısmını görebiliyorum; turkuaz boyalı bir Peregrine bunu takdir ederdi. Ve izlemek istiyorum. Ama "Üstümü başımı temizlesem iyi olacak" diyorum. Oldukça kabayım ve Alex'in maçı boyunca boğulmuş bir fare gibi görünmemeyi tercih ederim... ama aslında sadece ailemle takılmak ve bu yükseklikten aşağı inmek istiyorum. "Yine de davet için teşekkürler."

"Sorun değil. Belki yarın?" "Tabii ki."

Kesinlikle.

Suyumdan bir yudum daha alıyorum ve Koç Brandt konuşmasını yapıyor. "Her neyse, lütfen Pazartesi günü okula gelmeyi düşünün. Kamp saat yedide başlayacak. Saat on buçukta ara verilecek ve ikiden beşe kadar başka bir seans olacak. İyi bir kız grubum var ama her zaman daha fazlasını kullanabiliriz."

Başımı
salladım.

"Güzel." Ve
öyle.

Bitti ve sonraki iki günler, Alex tahmin edilebilir Blazes aracılığıyla için ve Pazar şampiyonası.

Ben, tahmin edilebileceği gibi, yapmıyorum.

Olga'nın babam, Nat ve Zavalas ile birlikte izlediği Cumartesi günü kaybedenler grubundaki maçında oldukça iyi bir mücadele verdim - 6-4, 6-

4. Bu kez, Koç Brandt'in Cuma günkü maçından sonra izlemeye gittiği kendi yaşıtım olan Charlotte'a yenildim.

Aslında sabahımı Koç Brandt ile birlikte onu kaybedenler grubundaki "şampiyonada" izleyerek geçiriyorum. Telefonum çaldığında Charlotte, dün kaybeden on iki yaşındaki Marina'ya karşı 6-1, 3-6, 4-4 ile servis atıyordu.

Ve Sunny. Hey: SÜRPRİZ. Alex bizi turnuvaya soktu! On dakika içinde orada olacağız! Gelip bizimle tanışın! *Bu* Peregrine'le olan grup konusu.

Tabii ki vardı. Tabii ki yedek girişleri olacaktı. Elbette vardır. Bu *en güzel* sürpriz.

Daha fazla yazım baloncuğu. Peregrine içeri giriyor: Umarım giyinmek zorunda kalmamışımdır. Cure gömleğim ve deri kayışlarım havalı, değil mi?

Sunny, göz deviren bir emoji ve ardından ayrı bir metin satırı ile önleyici bir saldırı gönderiyor: Uygun bir şey giyiyor. Söz veriyorum. Seni utandırmayacağız.

Dürüst olmak gerekirse, mayolarla gelmeleri umurumda bile değil - burada oldukları için çok mutluyum - gerçi dün ben oynarken burada olma seçenekleri de vardı... ama beni daha fazla germek istemedikleri için gelmediler. Sunny ve Alex arasındaki muhtemel bir düşünce olduğunu bilmek için mesaj dizisini görmeme gerek yok.

Koç Brandt'e sessizce bir şeyler söyleyerek puanların arasından sıyrılıyor ve tek bir odakla en iyi arkadaşlarıma doğru ilerliyorum. Charlotte'un maçı sahada

Kortların girişine en uzak olan on korttan biri - bu yüzden diğer tüm kortları geçip krep ve şampanya çadırlarına ve George'un ve onun çok popüler akordeonunun neşeli tonlarına işaret eden çitlerle kaplı bir virajın etrafından koşuyorum.

Tam büyük çitleri geçerken adımları duyuyorum. "Caroline."

Yanlış bir alarm -başka bir Caroline'ın çağırılması- beklentisiyle arkamı döndüğümde Koç Bev'in muhtemelen Alex'in arabasından daha pahalı bir takımla orada durduğunu görüyorum. Sunny ve Peregrine'le buluşmak için arazide yürürken hâlâ beş dakikalık bir yarışım var ama aynı zamanda koçlara da saygı duyuyorum ve bu kadın Alex için çok önemli, her ne kadar Alex'in 7/24 tenis dışında bir hayat yaşama arzusunu hiç anlamasa da.

"Merhaba Koç," diyorum, unvanım dışlerime takılıyor. Ona böyle mi seslenmeliyim yoksa "Bev" mi demeliyim ya da düşüncelerimi toparlamak için bir şeyler yemem mi gerekiyor, emin değilim. "Turnuva senin için nasıl geçti? Bugünkü final için gerçekten heyecanlıyım-Alex çok harika."

"O inanılmaz biri. Bu konuda hemfikiriz. Oyunu mu? Şu anda öyle diyemem." Soruma cevap vermiyor ya da turnuvamın nasıl geçtiğini sormuyor. Bunun yerine, bu düşüncesini başını sivri bir şekilde eğerek bitiriyor. "Hala çok... dikkati dağınık görünüyor."

Bu sefer futbol takımını kastetmiyor. Ya da basketbolu. Ya da onun da nefret ettiğinden emin olduğum bu kulüpteki işini. Koç Bev'in beni kastettiği çok açık.

Alex'le aramızda bir şey olduğunu biliyor mu bilmiyorum. Yani, bunu bilerek çok büyütmedik. Ama tıpkı ailelerimiz gibi o da aramızdaki ilişkiden tamamen habersiz değil.

Yine de Alex'in otuz dakika sonra yılın en önemli maçına çıkacak olması, bu kadının muhtemelen onunla tanışmak için oyuncuların bulunduğu alana gidiyor olması ve oyununun zirvesinde olması gerekmesi ve arkadaşlarımla beni bekliyor olması nedeniyle sadece tatlı bir şekilde gülümseyip omuz silkiyorum. "Dikkatin mi dağıldı? Bilmiyorum, kendisi için en önemli olan şeylere odaklanmış gibi görünüyor."

Bev'in duruşu sanki az önce suratına servis yapmışım gibi geriliyor, ama uygun bir karşılık bulamadan Lilly Pulitzer giyen bir grup kadın tarafından alt ediliyoruz. Koç Bev'e bir düğündeki gül yaprakları kadar zarif bir şekilde iltifatlar savurarak, sohbet halinde üzerimize çullanıyorlar.

Pahalı çiçeklerin arasındaki Kraliçe Arı gibi güzelce sırtıyor ve kadınlar parfüm püskürtüp şampanya kadehlerini sallayarak gittiklerinde Koç Bev dikkatini bana veriyor. *Dikkat dağıtıcı.*

"Bunun onun için iyi bir strateji olup olmadığını göreceğiz."

Yine yüzümde bir gülümsemeyle omuz silkiyor, argümanımı tartışmacı olmadan ortaya koymak için çok çaba sarf ediyorum. "Çok yönlü olmanın bir kusur olduğunu düşünmüyorum."

Gülümsemesi durgun bir şey. "Katılıyorum ama skor tabelası öyle olmayabilir." "İyi ki tek umursadığı şey bu değil o zaman, ha?"

Point, Caroline.

Koç Bev ondan sayı aldığını biliyor - yüz hatları değişip keskinleşirken destekliyorum... takdirle mi? "Evet, sanırım öyle."

Telefonum çalıyor - Koç Bev'in dikkatini çekecek kadar yüksek sesle. Kızlar muhtemelen nerede olduğumu merak ediyorlardır. "İyi şanslar, Koç. İçeride görüşürüz."

Sunny ve Peregrine pek fazla şeyden korkmazlar, ancak Northfield Country Club çok kısa listeye eklenmiş olabilir.

Onlarla dışarıda buluştuğumda Sunny anahtarlarını iki valeden birine uzatıyor, anahtarları her gün valeyeye gidiyormuş gibi yaptıktan iki saniye sonra gözleri "hayat bu değil mi" sevinciyle açılıyor.

"Çok," diye fısıldıyor Sunny, Peregrine ve benim zorunlu selamlaşmalarımızı çoktan yapmış olduğumuz kaldırıma adımını atarken. Her ikisi de nefis kokuyor ve söz verdiğim gibi, güneş elbiseleri ve sandaletleriyle tamamen şehir kulübüne uygunlar. Peregrine'in ruju bile siyah yerine lavanta rengine .

Telefonumun saatini kontrol ediyorum ve Lily Jane'den gelen üç mesaj da ekranda yanıp sönüyor; bir sipariş, bir teşekkür ve bir dizi emoji. "Alex şimdi ısınıyor olmalı, ailesi bize yer ayırıyor. Dönüş yolunda krep çadırından siparişlerini alacağımıza söz verdim. Kulağa hoş geliyor mu?"

"İçinde bizim için krep var mı?" Peregrine soruyor.

"Şey, tabii ki."

Peregrine güneş gözlüklerinin üzerinden kaşlarını kaldırıyor. "Bunlar ne kadar

süslü şehir kulübü krepleri bana kaç patlar? Şüpheli bir havaalanı hindi kulübünden daha mı fazla yoksa daha mı az?"

"Girişinizle birlikte bedava mı?" Bedava yiyecek tepkisi beklemiyordum.

"Yani sadece ruhumun düşük, düşük fiyatı için mi? Anladım."

Nişanlanmamış vale görünüşe göre kulak misafiri oluyor çünkü bir kakhaha patlatıyor ve bunu bizim yaşımızda olması gerektiği için iyi saklayamıyor.

Sunny bir kolunu Peregrine'in omuzlarına doluyor ve onu merdivenlere doğru yönlendirmeye başlıyor. "Bunun toplantılarda aldığımız imtiyaz kuponlarından ne farkı var? Uzay peynirine bulanmış nacholardan beş yüz kat daha lezzetli olması dışında mı?"

"Sunny ," diyorum, Sunny Peregrine'i içeri sokabilsin diye giriş kapısına ulaşmak için merdivenleri koşarak çıkarken. "Krepler zenginlerin nachos'u gibi."

Peregrine, "Ben onları daha çok quesadilla'ya benzetiyorum" diyor.

"Vay canına," diye cevap veriyor Sunny, gözlerini yakalayarak, "eve gitmek için bir golf arabası çalmadan önce sana biraz yemek verelim, Hangry Falcon."

"Süper kahraman ismimi herkesin içinde kullanmaya karar vermenizi takdir etmekle birlikte, *gerçek* bir şahin olsaydım, herhangi bir yere gitmek zorunda kalmayacağımı, sadece uçabileceğimi belirtmek isterim-"

"Aman Tanrım, hemen binaya gir."

İyi bir krepin yapabilecekleri inanılmaz. Northfield'ın en büyük kapasiteli mahkemesine - doğal olarak birinci mahkemeye - kucak dolusu sıcak İsviçre mantarı-ıspanak iyiliğiyle vardığımızda, Peregrine'in hırçınlığı tamamen buharlaştı.

"Tamam, Fransız quesadillası harika," diye sırtarak itiraf ediyor ve biz daha Zavala-Mack ailesinin iki sırayı tuttuğu bebek yükselticilerine tırmanmadan önce onunkine dalıyor. "Neden jimnastik yarışmalarında bunlardan yok?"

Sunny, bizi fark eden ve sanki dört kat tribünde değil de dev bir arenada geziniyormuşuz gibi el sallayan Lily Jane'e sırtarak, "Onları ulusal yarışmalarda gördüm," diye söze giriyor. "Suşi de var."

Peregrine gözlerini deviriyor ve bana dirsek atıyor. "Elitler her zaman en iyi şeyleri alır

-Şöhret, servet, Olimpiyatlara erişim ve krep. Bu gerçekten adil değil."

Tamam, belki de iğnelemeleri tamamen İsviçre peynirine boğulmamıştır. Sunny buna bir cevap vermeye tenezzül etmiyor ama ben... Jimnastik şakası konusunda kendimi iyi hissediyorum. Elit değilim ve hiçbir zaman da olmayacağım ama göğsümdeki ağrı o kadar hafifledi ki artık sırtabiliyorum. Gerçekten.

"Oh, teşekkürler, yum." Lily Jane elimde tuttuğum iki kâğıttan yapılmış ve folyoya sarılmış yiyeceklerden birine hamle yapıyor; belli ki bu yiyecek onun çünkü sinekkuşu metabolizması tarafından iki saniye içinde yok edilecek olan su ısıtıcısı cipslerinden de istemiş.

Yerleşirken Peregrine ve ben Zavalalara el sallıyoruz. Sunny kendini tanıtıyor ve hemen Bayan Zavala'nın gömleğine iltifat ediyor ve hem Peregrine'in hem de benim gerçekten beceremediğimiz türden küçük bir sohbet başlıyorlar. Peregrine sıranın sonuna yerleşiyor ve krepinin geri kalanını öyle tek bir odaklanma ile yiyor ki, ona iki tane almamız gerektiğini biliyorum.

Bu arada ben de sahaya düzgün bir bakış atma fırsatını değerlendiriyorum. Alex rakibiyle ısınma hareketlerini bitirmek üzere; rakibi onun yaşında ya da belki biraz daha büyük bir çocuk. Alex bugün beyaz ve mavi giysiler içinde, Lacoste marka şapkası yüzünü gölgeliyor ve file atışlarını yapıyor. Ona el sallamaya karar veriyorum ve o da hemen bana el sallıyor. Alex hiçbir şeyi kaçırmaz. Tabii ki Koç Bev de etkileşimimizi kaçırmıyor, güneş gözlükleri sınıksız büzülmüş dudaklarının üzerinden burnundan aşağı kayıyor.

Peki, tamam. Her ne kadar beni Alex'in dikkatini çekmek için bir rakip olarak değil de bir müttefik olarak görmesini istesem de, eğer Alex elinden geldiğince kışına tekme basarsa, bunun Alex'in endişelerini ikimizin de yapabileceğinden daha fazla kontrol altına alacağını biliyorum-

"6A eyalet finalinin rövanşı." Koç Brandt'in sesi beni düşüncelerimden sıyrıyor. Eğilmiş, ağı karşıdaki adama bakıyor - son birkaç gündür kesinlikle iyi anlaşıyoruz, bu da en hafif tabirle rahatlatıcı.

"Alex'in Mayıs'ta yendiği adam bu mu?"

Koç Brandt başını sallıyor. "Jewel Akademisi'nden Barrington Cassell, yani öyleydi. Mezun oldu. Mizzou'da burslu okuyor."

Filenin diğer tarafındaki adama daha yakından bakıyorum - ve okulunu bilmesem bile ona kızardım çünkü o da bir şapka takıyor ama ters takıyor. Boyun koruması için iyi, ancak Temmuz sonunda öğleden sonra tam güneş altında oynadıkları düşünüldüğünde tamamen aptalca. Doğru düzgün görebilmeyi ve kaz ayaklarından kaçınmayı, kırmızı bir boyuna ve her türlü havalı faktörüne tercih ederim.

o şapkayı yerleştirerek çektiğini düşünüyor.

"Alex bu yıl onu eyalet şampiyonasında düz setlerde yendi," diyor Koç Brandt ve ekliyor: "Geçen yıl da bu turnuvanın son şampiyonuydu ama Alex kazanmadan önceki turda ayak bileğinden sakatlanarak turnuvayı terk etmek zorunda kaldı."

Dişlerimin arasından tıslayan bir nefes çekiyorum. "Yani bunu çok istiyor."

"Zor olacağı kesin."

"Cha enge", Barrington Backwards Hat'in cehennemden çıkmış bir yarasa gibi çıkıp Alex'ten ilk seti 1-6 almasıyla yetersiz bir ifadeye dönüştü.

Sunny eğilip "O iyi mi?" diye sorduğunda "hayır "dan başka söyleyecek sözüm yoktu. Çünkü hiçbir açıklamam yoktu.

Bu Alex'i daha önce hiç görmemiştim. En azından bir set boyunca tenise bir yıl ara vermiş gibi görünen bu tamamen insan Alex'i.

Normalde çizgiyi yakalaması gereken atışlar geniş gitti. Çift hata yaptı (birden fazla kez).

Düşen şutlar fileye takılıyor ya da banda takılıp onun tarafına geri düşüyordu. Alex'e benzemiyordu.

Birden fazla kez Koç Bev'in kaşlarını çatarak şakağına vurduğunu, gözlerini Alex'ten ayırmadığını ve ona kazanmanın başka yollarını düşünmesi için yalvardığını, çünkü yaptıklarının işe yaramadığını fark ettim.

İkinci sette 4'te Alex havlusunu kaptı, alnını sildi ve seti 6-4 kazanmasını sağlayan bir koşuya başladı ve üçüncüye itti.

Bu ivmenin devam etmesini umuyordum ama Barrington'ın omzundaki çip onun rahatlamasına izin vermeyecekti.

Bunun yerine, ikinci setten bile daha yakın ve her oyun ikiliye karşı oynanıyor, ancak bir şekilde ikisi de serviste kaldı, tek bir break bile yapmadılar.

Üçüncü sette 6'ya 4'e geldiklerinde, Sunny ve Peregrine'e nefes nefese eşitlik bozma kurallarını açıklamaktan -Fransa Açık'ta olduğu gibi burada da karar setinde kullanıldığını bilmiyordum- boş su şişemi stres topu gibi sıkmaya başladım. Bay Zavala, eşitlik bozmada hayatta kalmak için şampanya çadırını ziyaret etmekle ilgili birden fazla garip şaka yaptı.

Her iki oyuncu da yüzlerini ve kollarını havlularla silerken sıranın sonundaki hareketlilik gözüme çarpıyor. "Ben kötü şanslıyım. Gitmeliyim," diye fısıldıyor Sunny, bir bacağı çoktan sahanın betonuna kadar uzanmış. Herhangi bir uygunsuzluğa meydan vermemek için bir eliyle elbisesini çekiştiriyor.

"İkimiz de kötü şanslıyız," diye fısıldıyor Peregrine, "ama gidersek onun dikkatini dağıtıp durumu daha da kötüleştireceğiz. Nasıl giderse gitsin neredeyse bitmek üzere. Olduğun yerde kal."

Sunny yüzünü buruşturuyor ve bacağını tribün basamağına geri koyuyor. "Eğer kaybederse, adam bir daha bizimle konuşmak istemeyecek." Yüzü aynı anda hem buruşuk hem de gergin; son iki saatin, ciddi bir spor kariyerine önemli bir diğerini eklemenin çok ama çok vahim sonuçlar doğurabileceği gerçeğini daha da pekiştirdiğini vücut dilinden anlayabiliyorum.

Dürüst olmak gerekirse, ben de aynı şeyi merak ediyorum. Çünkü belki de Sunny ve Peregrine değil... belki de benim yüzümden.

Biliyorum. Biliyorum.

Peregrine ve ben o gün gölde Sunny ile bir ilişkinin hayallerine odaklanmasını engellemesi konusunda endişelenmemesi gerektiğini, çünkü hiç kimsenin onun gibi birinin hedefleri üzerinde bu kadar güce sahip olmaması gerektiğini tartıştık, ama o da diğer her şeyi -düzenli okulu, ders dışı aktiviteleri- elledi.

Alex üzerinde bu tür sağlıksız bir güce sahip olduğumu düşünmüyorum... ama... Çok yönlü olmak bir kusur *değil*, buna gerçekten inanıyorum, ama ya Koç Bev biraz haklıysa? Belki Alex futbolla, basketbolla, işiyle, arkadaşlarıyla ve ailesiyle başa çıkabilir ama ben onu uçurumun kenarına gönderiyorum? *Dikkatini dağıtmak* için değil, ama... ya benimle her şeye sahip olmak yerine, çok fazla şeye sahipse?

başla çıkmak için?

Gah.

Neyin doğru olduğunu bilmiyorum. Sadece şu anda doğruca toprağa sızmam gerektiğini hissettiğimi biliyorum.

Bu zihinsel burun dalışından kurtulmak için kendimi zorlayarak, onlar için olduğu kadar benim de önemli olan bir cevap fısıldadığımda yüzümü buruşturarak gülümsüyorum: "*Olmalı*, ama sizinle konuşacak, çünkü o Alex."

Peregrine başını sallar. "Muhtemelen şansı dönene kadar tüm turnuvalarına gelmemizi isteyecektir. Hepsini kaybedemez."

Alex servis çizgisine doğru geri adım atarken baş hakem mikrofonuna "Sessiz olun lütfen," der.

Peregrine'in dudakları kapanır, yanakları hala mor olan menekşenin üzerinde pembeleşir.

krepli iyilikle olan aşk ilişkisine rağmen ağzında güçlü bir şekilde devam ediyor. (Peregrine makyaj kalitesinden ödün vermiyor.) Sunny yüzüne ikinci bir el daha ekliyor, sahayı tamamen görmesini engelleyen ışıltılı tırnakları onun tek neşeli yanı. Ve ben de iyi çalışılmış bir ritimle top süren Alex'ten başka bir yere bakamıyorum.

, Alex. ama. Bunu her gün yapıyorsun.

Topu havaya fırlatıyor ve tam doğru anda raketi, keşke burada da televizyonda ölçtükleri gibi ölçseler dediğim bir hızla topa çarpıyor. Top o kadar hızlı ve o kadar üstten spinli ki Barrington Backwards Cap'i tamamen hazırlıksız yakalıyor ve sadece bir parça alabilmek için geri çekilmek zorunda kalıyor. Ve o parça da geniş açı yapıyor.

Durum 5-4.

Alex'in eşitliği bozmak için iki sayıya daha ihtiyacı var. Tabii rakibi sonraki ikisini kazanmazsa. Bu kafa karıştırıcı. Yedi sayıya ulaşması gerekiyor ama sadece Barrington'ın beş ya da daha az sayısı varsa. Eğer altı ya da daha fazla puanı varsa, Alex onu iki sayı farkla yenmek zorunda.

Bunun sonu gelmeyebilir.

Rakibi raketine birkaç kelime tükürür ve dip çizgiyi boydan boya geçer. Alex hiç aldırış etmiyor ve servis karşılamaya geçiyor. Annesi ve kız kardeşi ikiz parmaklarıyla dudaklarını öperken, babası kollarını kavuşturmuş ve hareketsiz bir şekilde oturuyor (henüz şampanya yok). Koç Bev suratsız görünüyor ve Koç Brandt kollarını oturduğu koltuğun her iki yanına sabitlemiş, tüm ağırlığını avuç içlerine ve altındaki alüminyum tribüne vermiş gibi görünüyor.

Mümkün olduğunca çabuk bitir, Zavala. Hadi, hadi.

Barrington topu sürüyor ve servisine geri oturuyor. Topu başının üzerinden fırlatıyor ve top tüm gücüyle geri geliyor.

"Hata!"

Top dışarıdaydı.

Barrington bir işaret arar gibi ilerliyor -ki anladığım kadarıyla sert kortta bunu yapmak diğer zeminlere göre çok daha zor- ama çok fazla mücadele etmiyor.

"İkinci servis."

Barrington hakeme başıyla selam verip servis yerine döndü. Raketini ileri uzatarak file genişliğindeki duruşuyla Alex'e uzun uzun bakıyor,

cevap verme şansını bekliyor. Barrington yine servis ritüelini gerçekleştiriyor: top sürüyor, kontrollü bir şekilde geriye yaslanıyor ve ardından topu fırlatıyor. Ve yine, tüm ağırlığını ve hayal kırıklığını hareketin arkasına koyarak topu eziyor.

Bu sefer topun yörüngesi tamamen şaşıyor ve top onun tarafındaki fileye düşüyor.

"Çift hata. Tiebreak 6-4, Bay Zavala. Maç sayısı."

Barrington acı dolu bir çığlık atar ve raketini yıkıcı bir kavisle korta doğru savurur, çerçeveyi bükmekten kaçınmak için ancak son anda geri çekilir. Yüzü kıpkırmızı, domuz gibi terliyor ve çok kızgın.

Onu suçlamıyorum. Ama bu Alex'in suçu değil.

Alex servis sırası için hazırlanırken yüreğim ağzıma geliyor.

Sunny daha da küçülerek bir topa dönüşüyor, Peregrine'in ön kolunu tutuşu iz bırakıyor ve su şişem kırılma tehlikesi geçiriyor.

Haydi, Alex. Hadi, hadi.

Alex dip çizgide top sektirerek oynamaya hazır olsa da Barrington hâlâ öfkeyle havlusuyla oynaşmakta ve kendine küfretmektedir. Pislik.

Kasıtlı olarak ağırdan alan adam pozisyonunu alır almaz, Alex atış için arkasına yaslanır. Bir an için bir heykel gibi hareketsiz duruyor, dizleri bükülmüş, gövdesi dik, kolunu gökyüzüne doğru uzatmış. Topu bu kez doğrudan Barrington'ın vücuduna vuruyor, nişan alması Cuma günkü maçında aynı şeyi denediğimden seksen milyon kat daha iyi.

Ancak Barrington bunu Alex'ten daha önce de görmüştü -bu maçta ve diğer pek çok maçta- ve ön kol tarafına dönerek tahmin ediyor. Alex'in bulunduğu sahanın çaprazındaki dip çizgi köşesini yakalamak için derin ve açılı bir vuruş yapıyor. Topun yörüngesini izlerken dişlerim sıkılıyor, Alex düz bir deparla topun peşine düşüyor. Top çizgilerin çaprazında yakalanıyor ve Alex arkasından kayıyor, bacakları dışa doğru açılırken uzun vücudu geriliyor, Alex dalmadan olabildiğince alçalırken bize en yakın ayağı sert sahada yumuşak bir şekilde kayıyor.

Alex topu tekrar fileye göndermeyi başardı. Hemen kendini toparlıyor ve Barrington'ın hepimizin bildiği kadar sert vuramadığı garip bir topla dönüşüne hazırlanıyor.

Barrington karşı köşeye doğru sert bir forehand vuruşu yapıyor.

Alex onu takip ediyor, koşuyor, raketini çıkarıyor. Ancak bu kez topa daha erken ulaşıyor ve tüm ağırlığını topun arkasına verebiliyor. Gürültülü bir vuruşla forehand vuruşunu yapıyor ve topu çizgiden aşağı atıyor. Açı yok, numara yok, sadece ham güç.

Barrington yönünü değiştirip ters yöne koşmak zorunda kaldı. Ama top yanından geçip arkasındaki saha duvarına sertçe çarpıyor.

Temiz bir kazanan.

"Oyun, set, maç, Bay Zavala."

Alex ellerini gökyüzüne kaldırır. Başını o kadar geriye atar ki, kalabalık alkışlarken şapkası düşer. Onu almak için eğiliyor, gamzeleri parlıyor. Sonra koçlarına, anne babasına, kız kardeşine ve bize doğru dönüyor.

Sandalye, bir rüya kadar mükemmel bir melodik sesle devam ediyor. "Northfield Tenis Şampiyonası'nı arka arkaya kazanan Alex Zavala'ya en içten tebriklerinizi iletin lütfen."

Alex'in kazandığı her şey, sadece buraya daha önce gelmiş olan insanların bildiği bir danstır - ki bu da bizim dışımızda hemen hemen herkes için geçerlidir.

Kupa ve ikincilik plaketi, sahada yapılacak bir sunum yerine kulüp binasının etkileyici klimasında takdim edilecek.

"Bu taraftan kızlar, size göstereyim." Lily Jane Sunny, Peregrine ve bana ne yapacağımızı bilmediğimizi belli eden bir işaret yapıyor. Alex'in ailesi ve Koç Brandt, hem Koç Bev hem de turnuva yetkilileriyle derin bir sohbete dalmışlardı ve Alex bir el sallama ve alkışlarla... bir yerlere götürüldü.

"Sunumdan önce duş almasını istiyorlar," diyor Lily Jane, korttan çıkıp kulüp binasına giden yollardan birine girerken hepimizin boynumuzu büktüğümüzü fark ettiğinde. "Küçük yaşlı adamlar golf oynamak için iki gün üst üste aynı kıyafetleri giyebilir ve sonra kulüp binasında cam şişe kola içerek günlerini geçirebilirler, ama gerçek, zor kazanılmış ter? Buna izin yok. Çekecekleri fotoğraflarda utanç verici görünür."

Sunny kıkırdıyor. "Bize gerçekten ne hissettiğini söyle, LJ." "Bunu istemezsin," diye uyarıyor Lily Jane.

"Uh..." Sunny dudağını ısırtıyor. "Neden?"

"Çünkü o zaman sana başından beri Alex ve Caroline üzerine bahis oynadığımı söylerim, alınma." Dondum kaldım. Çenem düştü ve Lily Jane'in Sunny ile göz göze gelmesine çok sevindim, görünüşe göre o hep Caroline'ın takımındaydı. Birkaç hafta öncesine kadar bir takımda olduğumu bile bilmiyordum. "Benim bakış açıma göre, bu Alex'le yıllardır süregelen bir şeydi - her ne kadar saklamaya çalışsa da, köpek yavrusu aşk şehri. Bu yüzden onları kanepede yakaladığımızda şaşırmadım."

"Kanepenizde mi?" Peregrine güneş gözlüklerini dikkatle çıkararak soruyor.

"*Kanepede* ne oldu, Caroline?"

Hemen kıpkırmızı oldum. Tanrım, onlara bundan bahsetmemiştim.

"Ne var biliyor musun? Alınmak yok, LJ." Sunny kollarından birini Lily Jane'inkine dolayarak beni kurtardı, sonra Peregrine'i yakaladı ve bizi dört kişi yürümeye devam etmeye zorladı. "Aslında senin, Topps'un ve belki de futbol takımının önümüzdeki hafta sonu gölde düzenleyeceğim doğum günü partisine gelmek isteyebileceğinizi umuyordum. Ne kadar çok o kadar iyi, değil mi kızlar?"

"Sadece bir banyo var ama göle işemeyi sorun etmezseniz, gitmenizde bir sakınca yok," diye ekliyor Peregrine alaycı bir tavırla.

Neyse ki LJ gülüyor. "Bunu söylemediğine pişman olacaksın, çünkü futbol takımı Cumartesi günleri öğlen dışarı çıkıyor ve her biri iki günlük antrenmanların ilk haftasından sonra parti yapmak isteyecek."

Her nasılsa, dışarıda geçirdiği bir günün ardından bile, Sunny cevap verirken pozitif bir şekilde parlıyor. "Buna güveniyorum. Aslında onlara sevgililerinin ve ailelerinin de iyi olduğunu söyle. Peregrine, Liv Rodinsky'nin küçük kardeşini tanıyorsun, değil mi?"

Peregrine'in ağzı tamamen tuzağa düşürüldüğünün bilinciyle boş boş açılıp kapanırken, "Kesinlikle öyle," diye cevap veriyorum.

Lily Jane'in dudaklarında sinsi bir sırıtma beliriyor - eminim Northland takım lideri olarak geçen yıl Ryan'ın rotasyonunda birinci sınıf amigo kızların karıştığı birden fazla kedi kavgasına hakemlik etmiştir ve bu sorunu çözmekten başka bir şey istemez. "Ryan'ın bunu yapmasını sağlayacağım." Dört kişilik küçük sıramızı sertçe çekiştiriyor. "Tamam, acele edelim. Mini istakoz ruloları için ölünür."

Kulüp binası Alex'in maçını izleyenlerden daha fazla insanla dolu. Diğer tüm grupların kazananları, aileleri, arkadaşları ve takipçileri de burada.

Piyano müziği havada çınlıyor, içkiler serbestçe akıyor -şampanya çadırı ve akordeoncu George toparlanıp gittiler- ve Lily Jane fazlasıyla haklıydı: bu istakoz rulo kanepeler kesinlikle muhteşem. Istakoz ruloları konusundaki heyecanımı ona iletemedim, çünkü Lily Jane'i hemen trivia gecesinden tanıdığı birine kaptırdık

Ziyaretler. Alex'in tüm ekibini de kaybettik, herkes kendi yan sohbetlerine daldı. Çok geçmeden üçümüz kendimizi su masasının ucuyla pencereler arasına sıkıştırdık.

Yarım saat önce Alex geldi ve kupasını aldı, kürsüye Tenis Alex'inin turda olması gereken tüm ihtişamıyla çıktı. Saçları ıslaktı ve düzeltilmişti, üzerinde yeni bir beyaz polo ve ütülenmiş bir şort vardı. Alex her zaman görüldüğü kadar güzel koktuğu izlenimini veren bir adam olmuştur ve şu anda bu üne tamamen uyuyor.

Kaba olmak istemem ama son derece lezzetli görünüyor.

Yarımdan itibaren birkaç aylığına Futbol Alex'i olacak, sonra da Basketbol Alex'i. Ama şu anda giysilerinin kenarları bembeyaz ve bileğinden sarkan daha önce taktığını hiç görmediğim süslü saatiyle bir Wimbledon yıldızına benziyor.

Ancak ödül töreninden bu yana kalabalığın arasında, kürsüye doğru sıkışıp kalmış durumda. Hayranlarının akını bitecek gibi görünmüyor. Ve bizim köşede, üçümüzün konuşacak bir şeyi kalmadı. Sunny ve Peregrine jimnastiğe daldı.

Sunny, "Jada sezondan önce kesinlikle onuncu seviyeye çıkabilir," diyor. "Son birkaç haftadır gerçekten çok başarılı."

"Başarılı ama tutarlı değil ve Olga'nın en büyük özelliğinin bu olduğunu biliyorsun." Peregrine bir tutam saçını kulağının arkasına itiyor. "Önemli olan bunu bir kez yapabilmen değil, tekrar tekrar yapabilmen."

"Tamam, doğru, ama bu yaz yaptığı sıçramalar ve sınırlar sadece-"

"Hey, dışarıda beklemek ister misiniz? Burası çok kalabalık." Gülümsemeye zorluyorum ama çoktan içkimi bırakıp uzaklaşıyorum.

Kızlar, kaçırmadığım bir bakışmadan sonra beni takip ediyor. Veranda seyrek nüfuslu, kulüp binasından gelen parıltılı ışıklar her şeyi alacakaranlıkta bir peri masalı gibi gösteriyor. Bilmediğim bir golf deliğine bakan bir balkonun yanındaki kokteyl masasına yerleştiğimizde, Sunny'nin kaşları birbirine sıkıca kenetleniyor, ben kaçmaya çalışırken parmakları benimkileri yakalıyor. "Jimnastik hakkında konuştuğum için üzgünüm."

"Sorun yok. O kadar da değil. Söylediklerinize devam edin. Jada onuncu seviyede mi? Peki ya Avalon?"

"Sonra," diyor Peregrine. "Daha iyisini yapabiliriz. Mesela yarın için ne hissediyorsun? Seçmeler?"

Kızlar beni oynarken görmediler. Görünüşe göre herkesin takıma girdiğini de bilmiyorlar. Koç Brandt, Koç Bev'in değerlendirmesini doğrulamadı ve ben de önümüzdeki haftaya sanki Northland forması giymeye hazırmışım gibi davranmayacağım. En iyi olmak için çok uzun zaman harcadık, gerçekten kendinize karşı olduğunuz bir sporda kendimizi zorladık. Elbette da işin içine giriyor ama bu tenis gibi hakemlerin ve rotasyonların filtrelediği bir sporla aynı şey değil.

Ben de basitçe "Bunun benim için iyi olacağını düşünüyorum" diyorum.

Sunny gülümsüyor ve Peregrine de bu duyguya kelimelerle karşılık veriyor. "Biz de öyle düşünüyoruz."

Peregrine kapıya bakıyor ve gözleri parladığı anda Alex'in sonunda bize katıldığını anlıyorum. Arkamı dönüyorum ve onun tanıdığım en yakışıklı insan olduğunu teyit ederken nefesim kesiliyor. Bunu şimdiye kadar nasıl fark etmedim?

Kulüp binasının ışıkları omzunun üzerinden parlıyor, altın saat mum ışığı saçlarının kenarlarında yumuşak, yaz bronzluğunda teni, beyaz polosu.

Gömleğinin üst düğmesi açık, boğazının yumuşak kıvrımını ortaya çıkarıyor. Sadece... vay canına. "Geldiğiniz için çok teşekkür ederim," diyor Peregrine ve Sunny'ye.

Zarif.

"Bizi davet ettiğiniz için teşekkürler," diye yanıtlıyor Sunny.

Peregrine, "Beni hayatımın aşkı olan İsviçre mantarlı krep ile tanıştırdığınız için teşekkürler," diye ekliyor.

Alex gülüyor. "Sizler her zaman doğru noktadasınız."

"Öyleyiz. Ve sol sahneden ne zaman çıkacağımızı da biliyoruz," diyor Sunny, Peregrine'in kolunu tutarak. "İyi geceler millet ve iki günde iyi şanslar!"

Ve çıktılar. Sunny, Peregrine'i ön tarafa giden yola doğru çekiyor ve valeler arabasını rehin tutuyor.

Alex geri çekilen formlarına başını sallar. "Yemin ederim duş aldım."

Hâlâ ıslak olan saçlarını karıştırmak için parmak uçlarımda duruyorum.

"Evet, senin hijyeninden kaynaklandığını sanmıyorum."

Parmaklarımı saçlarından çenesine kadar izliyorum ve arasına alıyorum.

Elleri belimi , beni kendine çekiyor. "Seninle çok gurur duyuyorum Alex. Harikaydın."

Kendini küçümseyen bir iç çekişle burnumu öpüyor. "Kazanmak için yeterince iyiydim.

Koç Bev haklı, paslanmışım."

Rusty mi? Dikkati dağılmamış. Bu sorgulamadığım bir gelişme.

"Açıkçası tenis konusunda uzman değilim -henüz- ama şu konuda uzmanım

Kendime karşı çok sert davranıyorum ve bence çok fazla endişelenmene gerek yok."

Alex dudaklarını ıslatıyor, dişleri gecenin karanlığında bembeyaz parlıyor ve kaşlarını kaldırarak mükemmel bir şekilde kıvrılmış saçlarına bakıyor. "Üzerimdeki pası çabucak atsam iyi olacak çünkü Winston-Salem'e bir aydan kısa bir süre kaldı."

Duruşumu sabitlemek için topuklarımı tekrar yere vuruyorum ve kollarını kavriyorum. "Joker kartını mı aldın?"

"Elbette. Haklısın, elimde fırsat var, en azından kendi bildiğim gibi yapmaya çalışmalıyım."

Çok heyecanlandım. Kesinlikle heyecanlıydı ve endişeliydi. "Alex... Tenis ve futbolu dengeleyebileceğinden eminim, ama bana söz vermeni istiyorum, eğer ben çok fazla gelirsem, bu çok fazla gelirse-"

Alex sözlerimi öyle sert ve aç bir öpücükle kesiyor ki neredeyse havalanacaktım. Ağzı naneli ve tatlı, teni mahkeme saatleri ve duş buharından dolayı hâlâ sıcak. Bir süre sonra gözlerinin içine bakacak kadar uzaklaşıyorum ve onunla birlikte biraz sallanıyorum.

"Bugünkü oyunumun en kötü kısımları benimle ilgiliydi ve seninle hiçbir ilgisi yoktu." Alnını alnıma bastırırken gamzeleri göz kırpmıyor. "Bugünkü oyunumun en iyi kısımları ise senin tribünde olmanla ilgiliydi."

Ona inanıyorum. Bize inanıyorum. Ve kendi tavsiyelerime de inanmaya başlıyorum.

Genetik kodlarımızda büyük işler başarmak için yalnız olmamız gerektiğini söyleyen hiçbir şey yoktur.

"Güzel, çünkü ben de her futbol maçını izlemeyi planlıyorum. Bu da bana hatırlatıyor..." Çantama uzanıp peçeteye sarılı bir kütük çıkarıyorum. "Senin için."

Sıcaktan biraz solmuş ama tabii ki Alex hediye mi uluslararası bir soyguna degecek bir nesneymiş gibi kabul ediyor. O nazıkçe paketi ben de kâğıt mendili ve ipi topluyorum. Kâğıt ortadan kalktığına, bunun sürekli giydiği KC Royals mavisi kolsuz bir erkek gömleği olduğu çok açık. "Lütfen bunun benim 'Peynir düşman değildir' tişörtüm olduğunu söyle."

Ona sırtıyorum - eğer Mozza-Monster imza yemeğimiz olursa, bir sonraki siparişimiz o olacak. "Pek sayılmaz."

Açıyor ve havaya kaldırıyor. "İşte ben böyle oynarım," diye yüksek sesle okuyor ve kelimelerin altında üç sporunun topları var: tenis, futbol, basketbol. Bu sözün yazılı olduğu milyonlarca tasarım vardı ve topoların her biri

Ayrı ayrı, ama atletik aşklarının her birinin tek bir yerde, sadece onun için olduğundan emin olmak istedim.

"Bayıldım, Caroline." Bunu kanıtlamak için elbiseyi kafasından geçiriyor, süslü polosunun üzerine geçiriyor, garip bir şekilde oturuyor ama yine de harika görünüyor. Mükemmel olduğunu kanıtlamak istercesine kendi etrafında dönüyor ve tekrar bana döndüğünde sırıtıyor. "Sanırım aynı tasarımı 'top sporları yapıyorum' ifadesiyle yapmadığın için şanslıyım."

"Bunu bir an için düşündüm, yalan söylemeyeceğim."

Alex beni tekrar kucaklıyor ve bana asla bakmadan benimle birlikte gülerken gülümsemesi sadece bir nefes uzakta. "Tabii ki yaptın."

Aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve o anda benim yeni başlangıcım ikimiz için de tam bir başlangıç gibi geliyor.

Alex'in Challenger'ını durdurup indiğimizde Su y'un göl kenarındaki doğum günü partisi çoktan başlamıştı. Beklemeyi ve Alex'in Cumartesi tenis antrenmanından sonra birlikte kulübeye gitmeyi tercih ettim - Koç Bev, sezon öncesi futbol programı nedeniyle kaybettiği zamanı telafi etmek için hafta sonu seanslarını uzatacak şekilde programını değiştirdi. Aslında ona saatlerce işkence etmeyi, arka arkaya birkaç gün boyunca sürekli işkence etmekten daha çok sevdiğini düşünüyorum.

"Yani sanırım tüm amigo takımı ve futbol takımı Sunny'nin Lily Jane'e yaptığı teklifi kabul etmeye mi karar verdi?" Ağzım açık, araba sayısı şaşırtıcı, diyorum.

Alex gülüyor ve kız kardeşinin mesajla getirmesini istediği voleybol topunu avucunun içine alıyor. "Öyle görünüyor. Umarım filtrelenmemiş hormonlara hazırsındır."

"Okula dönüş için iyi bir alıştırma," diye itiraf ediyorum ve parmaklarımı onunkilerin arasından geçirerek, potluck ikramımı kalçamda dengeliyorum.

Konukların kulübenin içinden geçmesini engellemek için özenle hazırlanmış mükemmel yön levhalarını takip ederek, irtifak yolunu kullanıyor ve yan taraftan dolaşıyoruz. Ve biz bunu yaparken, aşağıdaki sahne 1990'ların OG gençlik komedilerinden herhangi biri gibi ortaya çıkıyor.

En az elli çocuk evin altındaki yeşil alanda, iskelede ve suda dolaşıyor. İkili, üçlü ve gruplar, ayçiçeği bahçesi arasındaki gizli renk parçalarından, güvertenin altındaki gölgeye ve her kano ve ayakta duran kürek tahtasının ya kullanımında ya da hazır olduğu suyun kendisine kadar araziye yayılıyor.

Northland turuncusu giymiş iri yarı oğlanlar, tepenin en sığ kısmındaki teraslı sıralara yerleştirilmiş çim sandalyelere kıvrılmış kızlar ve ev yapımı yiyeceklerden oluşan bir smorgasbord ile kümelenmiş birkaç masa, göreceli gölge için altlarına itilmiş terleyen soğutucularla devam eden bir mısır deliği oyunu var. Kahkaha ve Taylor Swift sesleri gürültünün üzerinde yükseliyor ve

"Sen Bana Aitsin."

en düz yerinde, ayçiçeği bahçesinin yanında Zavala-Mack ailesinin voleybol filesi var, Lily Jane topu unuttuğu için ne yazık ki kullanılmıyor.

Birkaç Where's Waldo denemesinden sonra Nat ve Artemis'in Lily Jane ve Topps ile at nalı oynadığını ve Peregrine'in Ryan'ın yanı sıra mevcut ve eski Balan üçlüsü Jada, Avalon ve Kashvi ile ayak parmaklarını suya soktuğunu görüyorum. Peregrine'in nasıl geçtiğini anlatması için sabırsızlanıyorum.

Doğum günü kızı Sunny mısır deliği oyununa karışmış, Liv ve yeni mezun Kaptan Amerika dublörü erkek arkadaşı Grey Worthington'ın yanında duruyor, Nick Cleary, daha önce hiç görmediğim çok güzel bir siyahi kız ve Sunny'ye kolunu dolayan tanımadığım başka bir futbolcuyla içtenlikle gülüyor. Yani, şirkete ve Sunny'yi kolayca göle atabilecek gibi görünmesine bakılırsa olduğunu varsayıyorum. Bu konuda onu daha sonra sorgulamam gerekecek...

"Nereden başlayacağız?" Alex soruyor, belli ki benim kadar bunalmış.

Neredeyse "Arkamı dönerek" diyecektim çünkü bu bizim çift olarak ilk resmi ve bu insanlar çoğunlukla çok daha yaşlı ve tamamen göz korkutucu. Ama ben korkak değilim ve bugün Sunny'nin doğum günü, o yüzden "Yemek?" diyorum.

"Her zaman mükemmel bir karar."

Potluck serisine doğru yürüyoruz ve orada bulunan diğer tatlıların arasında benim ikramım için bir ev buluyoruz, kalın streç film ve kürdan çadır direkleri ile korunuyor. Sunny küçük yer kartları ve bir Sharpie hazırlamıştı ve "örnek" tatlılarından her yemeğin etiketlenmesi gerektiği anlaşıyordu.

Kekleri bırakıp bir not kâğıdı ve kalem alıyorum... ve duruyorum.

Aslında bunlara "siyah fasulyeli" brownie diyemem yoksa kimse yemez. Ama Alex'e sonunda onun için yapacağıma söz verdim ve Sunny de çok sevdi - sadece bu ekstra lifin çok daha havalı, çok daha yaşlı bir kalabalığa nasıl gideceğinden tam olarak emin değilim.

"Beyin osuruğu mu?" Elimde kapağı açılmamış bir Sharpie ve not kâğıdı ile bariz kek tepsimin üzerinde gezinirken Alex bana sırtlıyor.

Gözlerim onunkilere kayıyor. "Bu bir fasulye şakası mıydı?" "Belki." Ve bununla kesinlikle demek istiyor.

Alex şeffaf kapağı açıyor. Kakao ve şekerin yoğun kokusu aramızdaki havaya yükselirken, tatlının çatlamış, şekerimsi üst kısmı

açıkta. İşaretli Solo bardaklardan oluşan bir mutfak eşyası dizisinden plastik bir bıçak alarak kendine küçük bir köşe kesiyor.

"Çiğneniyorlar," diye kaçırdım. "Öyle olmaları gerekiyor."

Alex yutkunuyor ve kaşlarını çatıyor ama ne düşündüğüne dair başka bir işaret vermiyor. Aksine, Sharpie'yi ve küçük kartı elimden kaptığı gibi yazmaya başlıyor. Bitirdiğinde, ne düşündüğü konusunda en ufak bir yanlış anlaşılma yok. Orada, düzgün, kareli el yazısında tek bir kelime var ve bu "browni" değil.

LEZİZ.

Kendine en az ilk sıranın yarısı kadar bir parça daha kesiyor ve "Hadi, şu voleybol filesi oldukça yalnız görünüyor" diyor.

Sonra, tıpkı o gün basketbol sahasında olduğu gibi, topu bana doğru fırlattı. Bu sefer kaçmıyorum ama yakalayamıyorum da. Bunun yerine, yüzümde kocaman bir sırıtışla topu başımın üzerinden ona doğru fırlatıyorum.

"İyi ki biri bana nasıl oynanacağını öğretti."

Sonsöz

"Maç sayısı, Mi Kepler."

Kelimeler bana ait - sporcular şampiyon olmayan lise tenisinin yıllıklarında skor tutuyorlar. Onların zihnimin gri maddesi ve iç organları arasında, lazer odaklanmamdan uzak bir şekilde dolaşmasına izin veriyorum.

Topa, rakibime, servisine.

Kalabalık sessiz, ben topu üç kez sürerken tüm gözler üzerimde.

Koç Brandt'in sesi her şeyi kesiyor, bir mantra olduğu kadar birkaç gün önceki antrenmandan bir hatırlatma: *Bobin, dirsek yukarıda, serbest bırakırken kol gevşek.*

Sahanın karşısındaki rakibimi kontrol ediyorum. Central'dan tepeden tırnağa kırmızı giymiş bir birinci sınıf öğrencisi çünkü görünüşe göre üniformaları tamamen dikkat dağıtıcı olmak için tasarlanmış.

Topu düz bir şekilde yukarı fırlatıyorum, geriye sarıyorum, bırakışmda daha fazla güç için yukarı büküyorum. Akıcı bir hareket için dirseğim yüksekte. Ve top doğru yüksekliğe geldiğinde, sahip olduğum her şeyle onu yere indiriyorum.

Top uzak reklam köşesine doğru kayıyor ve Central'dan gelen kız geri dönmek için raketini kaldırıyor. Ayaklarımın üzerinde zıplıyorum, elindeki her neyse onu kovalamaya hazırım. Kız temiz bir forehand vuruşu yapmayı başarıyor ama yönü cansız ve top doğrudan bana geri geliyor.

Yeni ve daha güçlü backhand'imi hazırladım ve karşı köşeye doğru bir winner attım. Rakibim can havliyle koşuyor ve başaramıyor, top raketinin uzanma mesafesini aşp kapalı çite çarpıyor.

Vay anasını. Kazanmak için bir kazanan.

Zihnimdeki odaklanmış baraj , tüm düşüncelerim, korkularım, umutlarım ve heyecanım bir jimnastikçi olarak asla gerçekten kabul edilemeyecek bir şey yaparken ortaya dökülüyor.

Çıglık atıyorum. Avazım çıktığı kadar.

İlk tenis zaferim. Düz setlerde, 6-3, 6-2. Lisedeki ilk turnuamda.

Küçükler takımındayım ama kimin umurunda. Yeni bir spor denedim. Çok çalıştım. Kazandım.

Raketimi pompalıyorum ve kocaman bir sırtışla mini tribünlere bakıyorum. Babam ve Nat ayaktalar -Babam telefonunu itip kakıyor ve alkışlamaya çalışıyor, Nat ise görevde olmayan bir amigo kızdan beklendiği kadar gürültücü ve iğrenç davranıyor. İki basamaklı tribünün diğer tarafında Alex çimen lekeli futbol kıyafetleriyle duruyor

-Doğrudan kendi antrenmanından, köşeye gizlice giren geç bir katılımcı.

Rakibimin elini sıkamak için fileye doğru koşuyorum. Sonra, kalabalığın içine dalıyorum, çünkü hafta içi bir gecede lise kız tenisi oynanıyor. Onuncu seviye eyalet jimnastik yarışması değil. Hızla Koç Brandt'e, takım arkadaşlarıma ve son olarak da babam ve Nat'e teşekkür ediyorum. Alex'e el sallıyorum, o da gerçek Alex Zavala tarzında kibar davranarak Central takımının otobüse geri dönmesine izin vermek için kenarda duruyor.

"Kızlara bir şey söyle," diyor babam, telefonunu bana uzatırken.

Su şişemi ve raketimi sallayarak kabul ediyorum, acaba yanlış mı duydum ve aslında annemi mi kastetti diye düşünüyorum. Ama ekrana bakar bakmaz her şey biraz daha anlam kazanıyor: Olga, Sunny ve Peregrine tek bir FaceTime kamera görüntüsünde toplanıyor.

"Son iki puanı gördük. İnanılmaz!" Olga bağırıyor, o kadar heyecanlı ki aksanı ortaya çıkıyor. "Bu güçlü jimnastik çekirdeği sizi hayatta bir yerlere taşıyacak."

"Ayrıca sıkı çalışma, özveri, iyi koçluk-" Peregrine, Olga kafasına sertçe vurup gözden kaybolana kadar tüm avantajlarımı sıralıyor, telefon açıkça Olga'nın. Babamın kız arkadaşı yerine arkadaşlarımı araması çok tuhaf olurdu.

"Gerçekten harika iş çıkardın Caro," diyor Sunny, spor salonundaki annesinin gururlu ses tonuyla. Hepsine teşekkür ettikten sonra telefonu babama geri veriyorum, o da Olga'nın bir saniye daha dayanmasını sağlamaya çalışıyor ve Cumartesi gecesi için rezervasyonlarıyla ilgili bir şeyler söylüyor.

Kollar belime dolanıyor ve beni tribünün alt basamağından kaldırıyor. "İlk galibiyetin!" Alex kulağıma fısıldayarak bağırıyor, beni döndürüyor ve sonra nazikçe sahaya bırakıyor.

"Biliyorum! Ne kadarını gördün?"

"Son üç maç. Ama Nat her şeyi kaydetti ve şimdiden

havadan bana bıraktı."

Okul Wi-Fi'ını iyi kullanmışsın, kardeşim. Vay be.

"O kaseti izlemek istediğimi hiç sanmıyorum." Gerçekten sırtımdan duramasam da yüzümü buruşturuyorum.

Alex'in gamzeleri göz kırpmıyor. "Yeni bir sporu öğrenmenin en iyi yolunun video olduğunu duydum..."

Turuncu Northland altından ona bakıyorum (evet, biliyorum ama diğer takımın taktığı kırmızı üzerine kırmızı canavarlıklar kadar dikkat dağıtıcı değil). "Bize bir pizza ısmarlasam ve bir ara küçük bir hızlandırılmış kurs yapsak nasıl olur?"

"Cuma gecesi ne yapıyorsun?" Alex ellerimizi çevirerek soruyor.

Winston-Salem turnuvası için Cumartesi günü yola çıkıyor. Kazanmaya devam ederse, önümüzdeki hafta okulun bir haftasını ve bir futbol maçını kaçırmaması mümkün, ancak bu, tüm bunları dengeleyip dengeleyemeyeceği ve bunu *isteyip istemediği* konusunda iyi bir test olacak.

Sırtıyorum. "Bir Mozza-Monster sipariş edip videonun ölmek istememe neden olmamasını mı umuyorsun?"

"Olmayacak."

"Nereden biliyorsun?"

Alex dudaklarıma hızlı bir öpücük konduruyor ama ağzını kapalı tutuyor, yakışıklı yüzü görüş alanımı dolduruyor. Gece yok oluyor. "Çünkü seni tanıyorum Caroline Kepler ve sen her şeyi yapabilirsin."

O haklı. Yapabilirim. Ve daha yapacak çok şeyim var. Teniste, hayatta, onunla.

Şunu izleyin.

Teşekkür

Caroline'ın hikâyesi, COVID-19 salgınının ilk yılında beni ayakta tutan hikâyelerden biriydi. Bu karakterlerle 2020 yazını, virüsün olmadığı, güvende, sağlıklı ve istikrarlı olduğumuz bir dünyanın hayalini kurarak geçirdim. Kendim, ailem ve diğer herkes için çok çalkantılı bir dönem boyunca karakterlerimi restoranlara, partilere ve spor etkinliklerine gönderdim. Bu hikâye, büyük ve ömür boyu sürecektir hayallerden uzaklaşmanın zorluğuyla ilgili olmasına rağmen, o yaz boyunca kafamda parlak bir nokta olarak yaşadı. Ve belki de bu yüzden her zaman ona geri dönmeye hevesliydim - her şeyin bu kadar belirsiz olduğu bir zamanda mutlu bir son yaratabileceğimi biliyordum.

Ben de Caroline gibi yarışmacı bir jimnastikçiydim - ama onun kadar yetenekli değildim - ve uzun zamandır hayatımda olan ve temelde kimliğim olan bir rüyadan uzaklaşmak zordu. Kendimi yeniden bulmak zordu. Her şey zordu. Ve... çok yaygındı. Çocukken, gençken, yetişkinde, hepimiz hayallerimizle ilgili hikayeler paylaşıyoruz - başarılı, başarısız, tatmin edici, tamamlanmamış. Ya da, eğer şanslıysak, devam eden. Hikayelerimi kitap olarak anlatma şansına sahip olduğum için kendimi son derece şanslı hissediyorum, ki bu benim de hayallerimden biriydi. Aslında, bir hayali (yazarlık) başka bir hayalin (jimnastik) hikayesini anlatmak için bu şekilde kullanma şansına sahip olduğum için kendimi çok şanslı hissediyorum. Kalbinizde hangi hayaller yaşıyor olursa olsun, umarım Caroline ve Alex'in, Sunny'nin, Peregrine'in, Nat'in ve diğerlerinin hikayelerinde ilişkilendirilebilir bir şeyler bulmuşsunuzdur.

Elbette bu hikâyeyeyle ilgili hayallerimin hiçbirisi sektördeki en iyi ekip olmadan mümkün olamazdı. Öncelikle, pek çok açıdan bir süperstar olan menajerim Whitney Ross'a milyonlarca kez teşekkür ederim. Pandemi sırasında, dünyanın öbür ucunda tecrit altındayken ve hamileyken (!) bu kitabı sattı. O bir amigo, bir terapist, uzman bir glütensiz aşçı, bir sihirbaz ve bir arkadaş. Ve muhtemelen Alex'ten bile daha düzenli, ki bu kesinlikle bir şey söylüyor.

Ardından, pozitifliğin editör ekibim Hannah Milton ve Hallie Tippetts'e teşekkür etmek istiyorum. Hannah, seni özleyorum ve hem bu kitap hem de *Throw Like a Girl* için ilk editörüm ve destekçim olduğun için çok şanslıyım. Hallie, bu hikayeyi mizahla, zarafetle ve hikaye anlatımı için keskin bir gözle kabul ettin ve Caroline ve Alex'i sevmek için senin olduğun için çok mutluyum.

Son derece detaylı redaktörüm Caroline Clouse'a düşünceli ve bilgili okuması için teşekkür ederim. Bu hikâyeyi el yazmasından güzel bir kitaba kadar güvenle taşıyan yapım ekibine. The Novl'daki tanıtım ekibine, sürekli pozitifliğiniz ve okuyuculara duyurma konusundaki desteğiniz için. Eski jimnastikçiden aldığım geri bildirimleri büyük bir ustalıklı değerlendirerek sevimli kapak resmimizi yaratan Ana Hard'a ve her şeyi bir araya getirerek güneşli, sportif, romantik son halini veren tasarım ekibine.

Ve son olarak, destek ağıma teşekkür ederim - bu kitabın siz olmadan yapılabilmesinin hiçbir yolu yoktu. Tüm dünyadaki en iyi kolektif ses tahtasını oluşturan Kansaslı yazar arkadaşlarıma teşekkür ederim. Alex'in tenis kariyerini benimle konuşmak için her şeyi bırakan, sonsuza dek spor romanı yazarı dostum Jennifer Iacopelli'ye. Ve tabii ki, hiçbir yere gidemediğimiz bir yıl boyunca bana bu hikaye üzerinde çalışmam için alan sağlayan (ya da en azından deneyen) aileme. Annem, babam, Justin, Nate, Amalia, Emmie; hepiniz yazarlık sporunda isteyebileceğim en iyi sanal tezahürat grubusunuz ve benim olduğunuz için çok minnettarım.

Bir Sonraki Harika Okumanızı Keşfedin

En sevdiğiniz yazarlar hakkında ön gösterimler, kitap önerileri ve haberler alın.

[Daha fazlasını öğrenmek için buraya dokununuz.](#)

YA'yı seviyor musunuz? NOVL Nation'a katılın:
theNOVL.com/enewsletter

Tüm hafta rezervasyonludur.

theNOVL.com

Instagram.com/TheNovl

TikTok.com/@TheNovl

Twitter.com/TheNovl

Facebook.com/TheNovl

Fally Afani

Sarah Henning

Palm Beach Post, *Kansas City Star* ve *Associated Press* gibi gazetelerde çalışmış, iyileşmekte olan bir gazetecidir. Sarah, *It's All in How You Fall* ve ona eşlik eden *Throw Like a Girl* de dahil olmak üzere genç yetişkinler için birçok kitabın yazarıdır. Sarah'nın diğer kitapları arasında *Indies Introduce/Indies Next* seçkisi *Sea Witch* ve devamı *Sea Witch Rising*'in yanı sıra *The Princess Will Save You*, *The Queen Will Betray You* ve üçlemenin yakında çıkacak finali *The King Will Kill You* yer alıyor. Yazmadığı zamanlarda ultramaraton koşuyor, iki çocuğuyla oyun parkına gidiyor ve uzun süredir çilekeş IT departmanı olarak çalışan kocası Justin ile takılıyor. Sarah, Langston Hughes, William S. Burroughs ve gerçekten iyi bir basketbol takımının memleketi olan Lawrence, Kansas'ta yaşıyor.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

